

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 27

Ediția
în limba română

Legislație

Anul 53
30 ianuarie 2010

Cuprins

IV *Acte adoptate înainte de 1 decembrie 2009, în temeiul Tratatului CE, al Tratatului UE și al Tratatului Euratom*

- ★ **Regulamentul (CE) nr. 66/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind eticheta UE ecologică ⁽¹⁾** 1
- ★ **Regulamentul (CE) nr. 67/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 noiembrie 2009 de stabilire a normelor generale de acordare a ajutorului financiar comunitar în domeniul rețelelor transeuropene** 20
- ★ **Directiva 2009/144/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind anumite componente și caracteristici ale tractoarelor agricole și forestiere pe roți ⁽¹⁾** 33

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

Preț: 8 EUR

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

IV

(Acte adoptate înainte de 1 decembrie 2009, în temeiul Tratatului CE, al Tratatului UE și al Tratatului Euratom)

REGULAMENTUL (CE) NR. 66./2010 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**din 25 noiembrie 2009****privind eticheta UE ecologică****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 175 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura stabilită la articolul 251 din tratat ⁽³⁾,

întrucât:

(1) Regulamentul (CE) nr. 1980/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iulie 2000 privind sistemul comunitar revizuit de acordare a etichetei ecologice ⁽⁴⁾ avea ca obiectiv stabilirea unui sistem de acordare pe bază voluntară a etichetei ecologice pentru promovarea produselor cu un impact redus asupra mediului pe parcursul întregului lor ciclu de viață și furnizarea către consumatori de informații precise, neînșelătoare și stabilite pe bază științifică cu privire la impactul acestora asupra mediului.

(2) Experiența câștigată în contextul punerii în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1980/2000 a demonstrat necesitatea modificării acestui sistem de etichetare ecologică pentru a-i spori eficacitatea și a-i simplifica funcționarea.

⁽¹⁾ JO C 120, 28.5.2009, p. 56.

⁽²⁾ JO C 218, 11.9.2009, p. 50.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 2 aprilie 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 26 octombrie 2009.

⁽⁴⁾ JO L 237, 21.9.2000, p. 1.

(3) Sistemul modificat (denumit în continuare „sistemul UE de etichetare ecologică”) ar trebui să fie pus în aplicare în conformitate cu dispozițiile tratatelor, în special cu principiul precauției prevăzut la articolul 174 alineatul (2) din Tratatul CE.

(4) Este necesar să se asigure coordonarea între sistemul UE de etichetare ecologică și stabilirea cerințelor în contextul Directivei 2009/125/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 octombrie 2009 de instituire a unui cadru pentru stabilirea cerințelor în materie de proiectare ecologică aplicabile produselor cu impact energetic ⁽⁵⁾

(5) Sistemul UE de etichetare ecologică face parte din politica privind consumul și producția durabile a Comunității, care are ca obiectiv reducerea impactului negativ al consumului și producției asupra mediului, sănătății, climei și resurselor naturale. Sistemul este destinat să promoveze acele produse care au un nivel înalt de performanță de mediu, prin utilizarea etichetei ecologice. În acest scop, este adecvat să se impună stabilirea criteriilor pe care trebuie să le satisfacă produsele pentru a putea purta eticheta ecologică pe baza celor mai bune performanțe de mediu realizate de produse aflate pe piața comunitară. Aceste criterii ar trebui să fie ușor de înțeles și de aplicat și ar trebui să se bazeze pe dovezi științifice, luând în considerare ultimele evoluții tehnologice. Aceste criterii ar trebui să fie orientate în funcție de piață și ar trebui să se limiteze la impactul cel mai semnificativ al produselor asupra mediului pe parcursul întregului lor ciclu de viață.

(6) Pentru a evita proliferarea sistemelor de etichetare ecologică și pentru a încuraja performanțe de mediu mai ridicate în toate domeniile pentru care impactul asupra mediului este un factor în alegerea pe care o face consumatorul, ar trebui extinsă posibilitatea utilizării etichetei

⁽⁵⁾ JO L 285, 31.10.2009, p. 10.

- UE ecologice. Cu toate acestea, pentru grupele de produse alimentare și furaje, ar trebui realizat un studiu pentru a se asigura fezabilitatea criteriilor și faptul că valoarea adăugată poate fi garantată. Pentru produsele alimentare și furaje, precum și pentru produsele agricole neprocesate care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 834/2007 al Consiliului din 28 iunie 2007 privind producția ecologică și etichetarea produselor ecologice ⁽¹⁾, ar trebui luată în considerare posibilitatea ca doar produsele care au primit certificatul de produs ecologic să fie eligibile la acordarea etichetei UE ecologice pentru a fi evitate confuziile în rândul consumatorilor.
- (7) Sistemul UE de etichetare ecologică ar trebui să aibă ca obiectiv înlocuirea substanțelor periculoase cu substanțe mai sigure oricând acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic.
- (8) Pentru ca sistemul UE de etichetare ecologică să fie acceptat de publicul larg, este esențial ca organizațiile neguvernamentale (ONG-urile) specializate în protecția mediului și organizațiile consumatorilor să joace un rol important și să fie implicate în mod activ în dezvoltarea și stabilirea criteriilor pentru etichetele UE ecologice.
- (9) Este de dorit ca orice parte interesată să poată conduce elaborarea sau revizuirea criteriilor privind eticheta UE ecologică, cu condiția ca normele procedurale comune să fie respectate și ca procesul să fie coordonat de Comisie. Pentru a asigura coerența de ansamblu a acțiunii comunitare, este de asemenea adecvat ca, la elaborarea sau revizuirea criteriilor privind eticheta UE ecologică, să se impună luarea în considerare a obiectivelor strategice cele mai recente ale Comunității în domeniul mediului, cum ar fi programele de acțiune privind mediul, strategiile de dezvoltare durabilă și programele privind schimbările climatice.
- (10) Pentru a simplifica sistemul UE de etichetare ecologică și pentru a reduce sarcina administrativă legată de utilizarea etichetei UE ecologice, procedurile de evaluare și de verificare ar trebui simplificate.
- (11) Este adecvat să se prevadă condițiile în care se poate folosi eticheta UE ecologică și, pentru a se asigura conformitatea cu aceste condiții, să se solicite organismelor competente să întreprindă verificări și să interzică utilizarea etichetei UE ecologice în cazurile în care condițiile de utilizare nu au fost respectate. Este de asemenea indicat să se solicite statelor membre să stabilească norme privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării prezentului regulament, precum și să se asigure că acestea sunt puse în aplicare.
- (12) Pentru a extinde utilizarea etichetei UE ecologice și pentru a-i încuraja pe cei ai căror produse îndeplinesc criteriile privind eticheta UE ecologică, ar trebui reduse costurile utilizării etichetei ecologice UE.
- (13) Este necesară informarea și sensibilizarea publicului cu privire la eticheta UE ecologică prin acțiuni de promovare, prin campanii de informare și de educare la nivel local, național și comunitar, care să le permită consumatorilor să înțeleagă semnificația etichetei UE ecologice și să facă alegeri în cunoștință de cauză. Aceste acțiuni sunt, de asemenea, necesare pentru a conferi sistemului un grad sporit de atractivitate pentru producători și comercianții cu amănuntul.
- (14) Atunci când instituie planuri naționale de acțiune privind achizițiile publice ecologice, statele membre ar trebui să aibă în vedere elaborarea unor ghiduri și ar putea lua în considerare stabilirea de obiective în ceea ce privește achizițiile publice de produse ecologice.
- (15) Pentru a facilita comercializarea produselor care poartă eticheta ecologică la nivel național și comunitar, pentru a limita eforturile suplimentare care trebuie depuse de întreprinderi, în special de IMM-uri, și pentru a evita confuzia în rândul consumatorilor, este de asemenea necesar să se sporească coerența și să se promoveze armonizarea între sistemul UE de etichetare ecologică și sistemele naționale de etichetare ecologică din Comunitate.
- (16) Pentru a se asigura punerea în aplicare armonizată a sistemului de acordare, a supravegherii pieței și a verificării utilizării etichetei UE ecologice în întreaga Comunitate, organismele competente ar trebui să efectueze schimburi de informații și experiență.
- (17) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentului regulament ar trebui adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽²⁾.
- (18) În special, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte criteriile pe care trebuie să le îndeplinească produsele pentru a purta eticheta UE ecologică și să modifice anexele la prezentul regulament. Deoarece măsurile respective au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentului regulament, printre altele prin completarea acestuia cu noi elemente neesențiale, acestea trebuie să fie adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.
- (19) Din motive de claritate și de securitate juridică, Regulamentul (CE) nr. 1980/2000 ar trebui, prin urmare, înlocuit cu prezentul regulament.
- (20) Ar trebui prevăzute dispoziții tranzitorii adecvate pentru a se facilita tranziția între Regulamentul (CE) nr. 1980/2000 și prezentul regulament,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiectul

Prezentul regulament instituie norme privind stabilirea și aplicarea sistemului UE facultativ de etichetare ecologică.

⁽¹⁾ JO L 189, 20.7.2007, p. 1.

⁽²⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică tuturor mărfurilor sau serviciilor furnizate pentru distribuție, consum sau utilizare pe piața comunitară, fie contra cost, fie gratuit (denumite în continuare „produsele”).

(2) Prezentul regulament nu se aplică nici medicamentelor de uz uman, definite în Directiva 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman ⁽¹⁾, nici produselor medicamentoase veterinare, definite în Directiva 2001/82/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la produsele medicamentoase veterinare ⁽²⁾ și nici altor tipuri de dispozitive medicale.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „grup de produse” înseamnă un ansamblu de produse care se utilizează în scopuri similare și sunt similare în ceea ce privește utilizarea sau au proprietăți funcționale similare și sunt similare în privința modului în care sunt percepute de consumatori.
2. „operator” înseamnă orice producător, fabricant, importator, furnizor de servicii, angrosist sau comerciant cu amănuntul.
3. „impact asupra mediului” înseamnă orice modificare adusă mediului care rezultă, în întregime sau parțial, de la un produs, pe durata ciclului său de viață.
4. „performanță de mediu” înseamnă rezultatul gestionării de către un fabricant a acelor caracteristici ale produselor care au un impact asupra mediului.
5. „verificare” înseamnă o procedură având drept scop atestarea faptului că un produs respectă criteriile de etichetare ecologică UE specificate.

Articolul 4

Organisme competente

(1) Fiecare stat membru desemnează organismul sau organismele responsabile, în cadrul ministerelor sau în afara acestora, de îndeplinirea sarcinilor prevăzute în prezentul regulament („organism competent” sau „organisme competente”) și se asigură de faptul că acestea sunt operaționale. În cazul în care se desemnează mai multe organisme competente, statul membru stabilește competențele organismelor respective, precum și cerințele de coordonare aplicabile acestora.

(2) Organismele competente sunt astfel constituite încât să se garanteze independența și neutralitatea lor, iar normele lor de procedură sunt astfel stabilite încât să se asigure transparența în desfășurarea activităților, precum și implicarea tuturor părților interesate.

(3) Statele membre se asigură că organismele competente îndeplinesc cerințele prevăzute în anexa V.

⁽¹⁾ JO L 311, 28.11.2001, p. 67.

⁽²⁾ JO L 311, 28.11.2001, p. 1.

(4) Organismele competente se asigură că procesul de verificare este realizat într-un mod consecvent, neutru și fiabil de o entitate independentă de operatorul care face obiectul verificării, pe baza unor standarde și proceduri internaționale, europene sau naționale privind organismele care aplică sisteme de certificare a produselor.

Articolul 5

Comitetul Uniunii Europene pentru etichetarea ecologică

(1) Comisia instituie un Comitet al Uniunii Europene pentru etichetare ecologică (CUEEE), format din reprezentanții organismelor competente ale tuturor statelor membre, menționate la articolul 4, și ai altor părți interesate. CUEEE își alege președintele în conformitate cu regulamentul său de procedură. CUEEE contribuie la elaborarea și revizuirea criteriilor privind eticheta UE ecologică și la orice reexaminare a punerii în aplicare a sistemului UE de etichetare ecologică. Acesta oferă de asemenea Comisiei consultanță și asistență în aceste domenii și, în special, emite recomandări privind cerințele minime de performanță de mediu.

(2) Comisia se asigură că, în desfășurarea activităților sale, CUEEE menține o participare echilibrată a tuturor părților interesate relevante pentru fiecare grup de produse, cum ar fi organismele competente, producătorii, fabricanții, importatorii, furnizorii de servicii, angrosiștii, comercianții cu amănuntul, în special IMM-urile, precum și grupurile de protecție a mediului și organizațiile de consumatori.

Articolul 6

Cerințe generale pentru criteriile privind eticheta UE ecologică

(1) Criteriile privind eticheta UE ecologică se bazează pe performanțele de mediu ale produselor, luând în considerare cele mai recente obiective strategice ale Comunității în domeniul mediului.

(2) Criteriile privind eticheta UE ecologică stabilesc cerințele de mediu pe care un produs trebuie să le îndeplinească pentru a purta eticheta UE ecologică.

(3) Criteriile sunt stabilite pe baze științifice și luând în considerare întregul ciclu de viață al produselor. La stabilirea acestor criterii, se iau în considerare:

- (a) efectele cele mai semnificative asupra mediului, în special impactul asupra schimbărilor climatice, impactul asupra naturii și a biodiversității, a consumului de energie și de resurse, a generării de deșeuri, a emisiilor în toate tipurile de mediu, a poluării prin efecte fizice, precum și asupra utilizării și eliberării de substanțe periculoase;

- (b) înlocuirea substanțelor periculoase cu substanțe mai sigure, ca atare sau utilizându-se materiale sau proiecte alternative, oricând este fezabil din punct de vedere tehnic;
- (c) posibilitățile de reducere a impactului asupra mediului oferite de durabilitatea și de caracterul reutilizabil al produselor;
- (d) echilibrul ecologic net între avantajele și riscurile legate de mediu, inclusiv în ceea ce privește aspectele legate de sănătate și siguranță, în diferitele faze ale ciclului de viață al produselor respective;
- (e) după caz, aspectele sociale și etice, de exemplu făcându-se trimitere la convențiile și acordurile internaționale în aceste domenii, precum standardele și codurile de conduită pertinente ale OIM;
- (f) criteriile stabilite pentru alte etichete ecologice, în special etichetele ecologice EN ISO 14024 tipul I recunoscute în mod oficial la nivel național sau regional, în cazul în care acestea există pentru grupul respectiv de produse, în scopul consolidării sinergiilor;
- (g) în măsura posibilului, principiul reducerii testării pe animale.

(4) Criteriile privind eticheta UE ecologică includ cerințe menite să garanteze faptul că produsele care poartă eticheta UE ecologică funcționează în mod corespunzător, în conformitate cu utilizarea căreia i-au fost destinate.

(5) Înainte de a elabora criteriile privind eticheta UE ecologică aplicabile produselor alimentare și furajelor, astfel cum sunt definite în Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței produselor alimentare ⁽¹⁾, Comisia realizează un studiu, până la 31 decembrie 2011 cel târziu, în cadrul căruia analizează fezabilitatea instituirii unor criterii fiabile privind performanțele de mediu de-a lungul întregului ciclu de viață al acestui tip de produse, inclusiv în cazul produselor de pescuit și acvacultură. Studiul ar trebui să acorde o deosebită atenție impactului oricărui criteriu referitor la eticheta UE ecologică asupra produselor alimentare și a furajelor, precum și asupra produselor agricole neprocesate, care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 834/2007. Studiul ar trebui să ia în considerare posibilitatea ca doar produsele care au primit certificatul de produs ecologic să fie eligibile pentru acordarea etichetei UE ecologice, pentru a se evita confuziile în rândul consumatorilor.

Comisia decide, ținând seama de concluziile studiului și de avizul CUEEE, dacă și pentru care grupuri de produse alimentare și de furaje este fezabilă elaborarea de criterii privind eticheta UE ecologică, în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 16 alineatul (2).

(6) Eticheta UE ecologică nu poate fi acordată produselor care conțin substanțe sau preparate/amestecuri care îndeplinesc criteriile pentru a fi clasificate drept toxice, periculoase pentru mediu, cancerigene, mutagene sau toxice pentru reproducere (CMR), în conformitate cu Regulamentul nr. 1272/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2008 privind

clasificarea, etichetarea și ambalarea substanțelor și a amestecurilor ⁽²⁾, și nici produselor care conțin substanțele menționate la articolul 57 din Regulamentul 1907/2006/CE al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice ⁽³⁾.

(7) Pentru categoriile specifice de produse care conțin substanțe menționate la alineatul (6) și doar în cazul în care nu este fezabil din punct de vedere tehnic ca acestea să fie înlocuite ca atare sau prin utilizarea unor materiale sau proiecte alternative, sau în cazul produselor cu o performanță de mediu globală cu mult mai bună decât cea a altor produse din aceeași categorie, Comisia poate adopta măsuri în vederea acordării unor derogări de la alineatul (6). Nu se acordă nicio derogare privind substanțele care îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 57 din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006, sunt identificate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 59 alineatul (1) din regulamentul respectiv și sunt prezente în amestecuri, într-un articol sau în orice parte omogenă a unui articol complex în concentrații de peste 0,1 % (greutate pe greutate). Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentului regulament se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 16 alineatul (2).

Articolul 7

Elaborarea și revizuirea criteriilor privind eticheta UE ecologică

(1) După consultarea CUEEE, Comisia, statele membre, organismele competente și celelalte părți interesate pot iniția și conduce elaborarea sau revizuirea criteriilor privind eticheta UE ecologică. Când sarcina de a conduce activitatea de elaborare a criteriilor este încredințată unor părți interesate, acestea trebuie să demonstreze că dispun de cunoștințe în domeniul produsului respectiv, precum și de capacitatea de a conduce procesul respectiv în mod neutru și în conformitate cu obiectivele prezentului regulament. În această privință, se favorizează consorțiile care reunesc mai multe grupuri de interese.

Partea care inițiază și conduce elaborarea sau revizuirea criteriilor privind eticheta UE ecologică prezintă, în conformitate cu procedura prevăzută la anexa I partea A, următoarele documente:

- (a) un raport preliminar;
- (b) un proiect de propunere privind criteriile;
- (c) un raport tehnic în sprijinul proiectului de propunere privind criteriile;
- (d) un raport final;
- (e) un manual pentru potențialii utilizatori ai etichetei UE ecologice și pentru organismele competente;
- (f) un manual pentru autoritățile care acordă contracte publice.

Documentele în cauză se prezintă Comisiei și CUEEE.

⁽¹⁾ JO L 31, 1.2.2002, p. 1.

⁽²⁾ JO L 353, 31.12.2008, p. 1.

⁽³⁾ JO L 396, 30.12.2006, p. 1.

(2) În cazurile în care criteriile au fost deja elaborate în cadrul altui sistem de etichetare ecologică, care respectă cerințele etichetelor ecologice EN ISO 14024 tipul I pentru un grup de produse pentru care nu au fost stabilite criterii privind eticheta UE ecologică, orice stat membru în care este recunoscut celălalt sistem de etichetare ecologică, poate propune, după consultarea Comisiei și a CUEEE, respectivele criterii pentru a fi dezvoltate în cadrul sistemului UE de etichetare ecologică.

În astfel de cazuri, se poate aplica procedura simplificată de elaborare a criteriilor prevăzută la anexa I partea B, cu condiția ca criteriile propuse să fi fost elaborate în concordanță cu anexa I partea A. Procedura este coordonată fie de Comisie, fie de statul membru care a propus procedura simplificată de elaborare a criteriilor, în conformitate cu primul paragraf.

(3) În cazul în care este necesară o revizuire nesubstanțială a criteriilor, se poate aplica procedura de revizuire simplificată, prevăzută în anexa I partea C.

(4) Până la 19 februarie 2011 CUEE și Comisia convin asupra unui plan de lucru care cuprinde o strategie și o listă fără caracter exhaustiv a grupurilor de produse. Acest plan va lua în considerare alte acțiuni comunitare (de exemplu, în domeniul achizițiilor publice ecologice) și poate fi actualizat în funcție de cele mai recente obiective strategice ale Comunității în domeniul mediului. Planul se actualizează periodic.

Articolul 8

Stabilirea criteriilor privind eticheta UE ecologică

(1) Proiectul de propunere privind criteriile privind eticheta UE ecologică este elaborat în conformitate cu procedura stabilită în anexa I și luându-se în considerare planul de lucru.

(2) În termen de nouă luni de la consultarea CUEEE, Comisia adoptă măsuri pentru stabilirea criteriilor specifice privind eticheta UE ecologică pentru fiecare grup de produse. Aceste măsuri se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

În propunerea sa finală, Comisia ia în considerare observațiile CUEEE și evidențiază în mod clar, documentează și oferă explicații privind motivele care stau la baza oricăror modificări cuprinse în propunerea sa finală în comparație cu proiectul de propunere privind criteriile ca urmare a consultării CUEEE.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentului regulament, prin completarea sa, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 16 alineatul (2).

(3) În cadrul măsurilor menționate la alineatul (2), Comisia:

(a) stabilește cerințele pentru evaluarea conformității diferitelor produse cu criteriile privind eticheta UE ecologică („cerințe de evaluare”);

(b) specifică, pentru fiecare grup de produse, trei caracteristici cheie de mediu care pot figura pe eticheta facultativă prevăzută cu spațiu rezervat textului, descrisă la anexa II;

(c) specifică, pentru fiecare grup de produse, perioada relevantă de valabilitate a criteriilor și a cerințelor de evaluare;

(d) specifică măsura în care produsele pot varia de-a lungul perioadei de valabilitate menționată la litera (c).

(4) La stabilirea criteriilor privind eticheta UE ecologică, trebuie evitată introducerea unor măsuri a căror punere în aplicare poate impune sarcini administrative și economice disproporționate asupra IMM-urilor.

Articolul 9

Acordarea etichetei UE ecologice și condițiile utilizării sale

(1) Orice operator care dorește să utilizeze eticheta UE ecologică înaintează o cerere organismelor competente menționate la articolul 4, în conformitate cu următoarele norme:

(a) în cazul în care produsul provine dintr-un singur stat membru, cererea se înaintează unui organism competent din statul membru respectiv;

(b) în cazul în care un produs provine, sub aceeași formă, din mai multe state membre, cererea poate fi prezentată unui organism competent din unul dintre statele membre respective;

(c) în cazul în care un produs provine din afara Comunității, cererea se prezintă unui organism competent din oricare stat membru în care produsul a fost sau urmează să fie introdus pe piață.

(2) Eticheta UE ecologică se prezintă sub forma descrisă în anexa II.

Eticheta UE ecologică poate fi utilizată numai pentru produsele care respectă criteriile de etichetare ecologică ale UE aplicabile produselor în cauză și cărora le-a fost acordată eticheta ecologică.

(3) Cererile menționează datele complete de contact ale operatorului, precum și grupul de produse în cauză și cuprind o descriere completă a produsului, precum și orice alte informații solicitate de organismul competent.

Cererile includ toate documentele relevante, în conformitate cu măsura relevantă adoptată de Comisie privind instituirea criteriilor privind eticheta UE ecologică pentru grupul de produse vizat.

(4) Organismul competent căruia i se adresează o cerere percepe taxe, în conformitate cu anexa III. Utilizarea etichetei UE ecologice este condiționată de plata taxelor în termenul stabilit.

(5) În termen de două luni de la primirea cererii, organismul competent în cauză verifică dacă documentația este completă și adresează o notificare operatorului. Organismul competent poate respinge cererea dacă operatorul nu completează documentația în termen de șase luni de la notificare.

Organismul competent atribuie un număr de înregistrare produsului, în cazul în care documentația prezentată este completă și organismul competent a verificat dacă produsul îndeplinește criteriile privind eticheta UE ecologică și cerințele de evaluare publicate în conformitate cu articolul 8.

Operatorii suportă costurile legate de testare și de evaluare a conformității cu criteriile privind eticheta UE ecologică. Operatorilor li se poate cere să suporte costurile de deplasare și cazare în cazul în care este necesară o verificare la fața locului în afara statului membru în care își are sediul organismul competent.

(6) În cazul în care criteriile privind eticheta UE ecologică prevăd anumite condiții pentru instalațiile de producție, aceste condiții trebuie să fie îndeplinite la nivelul tuturor instalațiilor în care este fabricat produsul care poartă o etichetă UE ecologică. După caz, organismul competent poate întreprinde verificări la fața locului sau poate desemna în acest scop un agent autorizat.

(7) Organismele competente recunosc în mod preferențial testele acreditate în conformitate cu ISO 17025 și verificările efectuate de organisme acreditate în temeiul standardului EN 45011 sau al unui standard internațional echivalent. Organismele competente colaborează pentru a asigura o punere în aplicare eficientă și consecventă a procedurilor de evaluare și verificare, în special prin intermediul grupului de lucru menționat la articolul 13.

(8) Organismul competent încheie cu fiecare operator un contract care reglementează condițiile de utilizare a etichetei UE ecologice (inclusiv dispoziții privind autorizarea și retragerea etichetei UE ecologice, în special în urma revizuirii criteriilor). În acest scop, se utilizează un contract standard, în conformitate cu modelul de la anexa IV.

(9) Operatorul poate să aplice eticheta UE ecologică pe produs numai după încheierea contractului. Operatorul specifică, de asemenea, numărul de înregistrare pe produsul care poartă eticheta UE ecologică.

(10) Organismul competent care a acordat eticheta UE ecologică unui produs notifică acest lucru Comisiei. Comisia stabilește un registru comun și îl actualizează în mod periodic. Registrul trebuie să fie disponibil publicului pe o pagină de internet consacrată etichetei UE ecologice.

(11) Eticheta UE ecologică poate fi utilizată pentru produsele cărora le-a fost acordată eticheta UE ecologică și pentru materialele promoționale asociate acestora.

(12) Acordarea etichetei UE ecologice nu aduce atingere cerințelor de mediu sau altor cerințe de reglementare din legislația comunitară sau națională, aplicabile în diferite faze ale ciclului de viață a produsului.

(13) Dreptul de a utiliza eticheta UE ecologică nu se extinde la utilizarea etichetei UE ecologice ca o componentă a unei mărci comerciale.

Articolul 10

Supravegherea pieței și controlul utilizării etichetei UE ecologice

(1) Este interzisă orice reclamă falsă sau înșelătoare sau folosirea oricărei etichete sau sigle care ar putea fi confundată cu eticheta UE ecologică.

(2) Organismul competent verifică în mod regulat, pentru produsele cărora le-a acordat eticheta UE ecologică faptul că produsele respective respectă criteriile privind eticheta UE ecologică și cerințele de evaluare publicate în temeiul articolului 8. Organismul competent întreprinde astfel de verificări și în cazul în care a primit o plângere, după caz. Aceste verificări pot lua forma unor controale aleatorii la fața locului.

Organismul competent care a acordat eticheta UE ecologică unui produs informează utilizatorul etichetei UE ecologice în legătură cu orice plângere făcută cu privire la produsul care poartă eticheta UE ecologică și poate solicita utilizatorului să răspundă la plângerile respective. Organismul competent poate să nu divulge utilizatorului etichetei identitatea celui care a introdus plângerea.

(3) Utilizatorul etichetei UE ecologice permite organismului competent care a acordat eticheta UE ecologică produsului să întreprindă toate investigațiile necesare pentru monitorizarea conformității permanente a produsului respectiv cu criteriile specifice grupului de produse și cu dispozițiile articolului 9.

(4) La cererea organismului competent care a acordat eticheta UE ecologică, utilizatorul etichetei UE ecologice permite accesul în spațiile în care este fabricat produsul respectiv.

Această cerere poate fi prezentată la orice moment rezonabil și fără înștiințare.

(5) În cazul în care, după ce utilizatorul etichetei UE ecologice i s-a oferit posibilitatea de a prezenta observații, orice organism competent consideră că un produs care poartă eticheta UE ecologică nu îndeplinește criteriile specifice respectivului grup de produse sau că eticheta UE ecologică nu este utilizată în conformitate cu dispozițiile articolului 9, acesta fie interzice utilizarea etichetei UE ecologice pe produsul respectiv, fie, în cazul în care eticheta UE ecologică a fost acordată de un alt organism competent, informează organismul competent respectiv. Utilizatorul etichetei UE ecologice nu este îndreptățit la rambursarea, integrală sau parțială, a taxelor menționate la articolul 9 alineatul (4).

Organismul competent informează fără întârziere toate celelalte organisme competente și Comisia cu privire la respectiva interdicție.

(6) Organismul competent care a acordat eticheta UE ecologică produsului nu divulgă și nu utilizează în niciun scop care nu are legătură cu acordarea etichetei UE ecologice în vederea utilizării informațiilor la care are acces pe parcursul evaluării conformității unui utilizator al etichetei UE ecologice cu normele privind utilizarea etichetei UE ecologice stabilite la articolul 9.

Organismul competent ia toate măsurile rezonabile pentru a asigura protecția documentelor care i-au fost furnizate împotriva falsificării și însușirii neautorizate.

*Articolul 11***Sisteme de etichetare ecologică în statele membre**

(1) În cazurile în care criteriile privind eticheta UE ecologică specifice unui anumit grup de produse au fost publicate, celelalte sisteme de etichetare ecologică EN ISO 14024 tipul I recunoscute în mod oficial la nivel național sau regional, care nu acoperă grupul de produse respectiv la momentul publicării, pot fi extinse la grupul de produse în cauză numai în cazul în care criteriile elaborate în cadrul sistemelor respective sunt cel puțin la fel de stricte ca și criteriile privind eticheta UE ecologică.

(2) Pentru a armoniza criteriile sistemelor europene de etichetare ecologică (EN ISO 14024 tipul I), criteriile privind eticheta UE ecologică iau în considerare, de asemenea, criteriile existente elaborate în cadrul sistemelor de etichetare ecologică recunoscute în mod oficial în statele membre.

*Articolul 12***Promovarea etichetei UE ecologice**

(1) Statele membre și Comisia, în cooperare cu CUEEE, convin asupra unui plan specific de acțiune destinat promovării utilizării etichetei UE ecologice comunitare prin:

(a) acțiuni de sensibilizare și campanii de informare și de educare a publicului destinate consumatorilor, producătorilor, fabricanților, angrosiștilor, furnizorilor de servicii, autorităților care efectuează achiziții publice, comercianților, comercianților cu amănuntul și publicului larg;

(b) încurajarea adoptării sistemului, în special de IMM-uri,

srijinind astfel dezvoltarea acestui sistem.

(2) Promovarea etichetei UE ecologice poate fi realizată prin intermediul paginii de internet consacrate acesteia, care oferă în toate limbile comunitare informații elementare și materiale promoționale despre eticheta UE ecologică, precum și informații despre locurile în care pot fi cumpărate produse care poartă eticheta UE ecologică.

(3) Statele membre încurajează utilizarea „Manualului destinat autorităților care atribuie contracte de achiziții publice”, astfel cum se specifică în anexa I, partea A, punctul (5). În acest scop, statele membre iau în considerare, de exemplu, stabilirea de obiective referitoare la achiziția de produse care îndeplinesc criteriile specificate în manualul respectiv.

*Articolul 13***Schimburi de informații și de experiență**

(1) Pentru a încuraja punerea în aplicare consecventă a prezentului regulament, organismele competente trebuie să desfășoare în mod periodic schimburi de informații și de experiență, în special în ceea ce privește aplicarea articolelor 9 și 10.

(2) În acest scop, Comisia instituie un grup de lucru al organismelor competente. Grupul de lucru se reunește cel puțin de două ori pe an. Cheltuielile de deplasare sunt suportate de către Comisie. Grupul de lucru își alege propriul președinte și își adoptă propriul regulament de procedură.

*Articolul 14***Raport**

Până la 19 februarie 2015, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a sistemului UE de etichetare ecologică. Raportul trebuie să identifice, de asemenea, elementele pentru o eventuală revizuire a sistemului.

*Articolul 15***Modificarea anexelor**

Comisia poate modifica anexele, inclusiv nivelul maxim al taxelor prevăzute în anexa III, luând în considerare necesitatea ca taxele să acopere costurile legate de funcționarea sistemului.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentului regulament, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 16 alineatul (2).

*Articolul 16***Procedura comitetului**

(1) Comisia este asistată de un comitet.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile de la articolul 8 din respectiva decizie.

*Articolul 17***Sancțiuni**

Statele membre stabilesc normele privind sancțiunile care se aplică în cazul încălcării dispozițiilor prezentului regulament și iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare a acestora. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficiente, proporționale și disuasive. Statele membre notifică fără întârziere Comisiei dispozițiile respective, precum și orice modificare ulterioară a acestora.

*Articolul 18***Abrogarea**

Regulamentul (CE) nr. 1980/2000 se abrogă.

*Articolul 19***Dispoziții tranzitorii**

Regulamentul (CE) nr. 1980/2000 se aplică în continuare în cazul contractelor încheiate în temeiul articolului 9 din respectivul regulament până la data expirării specificată în contractele respective, cu excepția dispozițiilor referitoare la taxe.

Acestor contracte li se aplică Articolul 9 alineatul (4) și Anexa III din prezentul regulament.

*Articolul 20***Intrarea în vigoare**

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 25 noiembrie 2009

Pentru Parlamentul European
Președintele
J. BUZEK

Pentru Consiliu
Președintele
Å. TORSTENSSON

ANEXA I

PROCEDURA DE ELABORARE ȘI REVIZUIRE A CRITERIILOR PRIVIND ETICHETA UE ECOLOGICĂ**A. Procedura standard**

Trebuie elaborate următoarele documente:

1. Raportul preliminar

Raportul preliminar trebuie să includă următoarele elemente:

- Indicarea cantitativă a potențialelor beneficii pentru mediu specifice grupului de produse, luându-se în considerare inclusiv beneficiile provenind de la alte sisteme similare de etichetare ecologică EN ISO 14024 tipul I europene și naționale sau regionale;
- Motivarea alegerii și sfera de cuprindere a grupului de produse;
- Examinarea tuturor aspectelor comerciale posibile;
- Analiza criteriilor altor etichete ecologice;
- Legislația în vigoare și inițiativele legislative în curs privind sectorul grupului de produse;
- Analiza posibilităților de înlocuire a substanțelor periculoase cu substanțe mai sigure, ca atare sau prin utilizarea unor materiale sau proiecte alternative, atunci când este fezabil din punct de vedere tehnic, în special în ceea ce privește substanțele care prezintă motive de îngrijorare deosebită, astfel cum sunt menționate la articolul 57 din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006;
- Informații despre piața intracomunitară pentru sectorul respectiv, inclusiv volumul și cifra de afaceri;
- Potențialul actual și viitor pentru intrarea pe piață a produselor care poartă eticheta UE ecologică;
- Extinderea și relevanța generală a impactului asupra mediului asociat cu grupul de produse, pe baza studiilor noi sau existente de evaluare a ciclului de viață. Se pot folosi și alte dovezi științifice. Aspectele critice și controversate se raportează detaliat și se evaluează.
- Referințele datelor și informațiilor culese și folosite la elaborarea raportului.

Pe durata elaborării criteriilor, raportul preliminar este disponibil pentru observații și referințe pe pagina de internet a Comisiei dedicată etichetei UE ecologice.

Atunci când se elaborează criterii pentru produsele alimentare și pentru furaje raportul preliminar trebuie să demonstreze, în legătură cu studiul realizat în conformitate cu articolul 6 alineatul (5), următoarele:

- elaborarea criteriilor privind eticheta UE ecologică a produsului ales are o reală valoare adăugată pentru mediu;
- eticheta UE ecologică a luat în considerare întregul ciclu de viață al produsului; și
- eticheta UE ecologică aplicată pe produsul ales nu va fi confundată cu alte etichete destinate produselor alimentare.

2. Proiectul de propunere privind criteriile și raportul tehnic aferent

După publicarea raportului preliminar, se stabilește un proiect de propunere privind criteriile, precum și un raport tehnic în sprijinul acestuia.

Propunerea privind criteriile respectă următoarele cerințe:

- se bazează pe cele mai bune produse disponibile pe piața comunitară în ceea ce privește performanța de mediu pe parcursul întregului lor ciclu de viață și, la data adoptării, corespund, cu titlu indicativ, celor mai bune 10-20 % de produse disponibile pe piața comunitară în ceea ce privește performanța de mediu;
- pentru a permite flexibilitatea necesară, procentul exact este definit de la caz la caz, având drept obiectiv, în fiecare caz, promovarea produselor celor mai ecologice și garantarea faptului că la dispoziția consumatorilor se află o gamă suficientă de opțiuni;
- ia în considerare echilibrul ecologic net între avantajele și riscurilor pentru mediu, inclusiv aspectele legate de sănătate și siguranță; după caz, se iau în considerare aspectele sociale și etice, de exemplu, făcându-se trimitere la convențiile și acordurile internaționale referitoare în aceste domenii, precum standardele și codurile de conduită pertinente ale OIM.
- se bazează pe impactul cel mai semnificativ al produsului asupra mediului, este exprimată, în măsura în care este în mod rezonabil posibil, cu ajutorul unor indicatori tehnici cheie de performanță de mediu ai produsului și este adecvată pentru evaluarea în conformitate cu normele prezentului regulament;
- se bazează pe date și informații fiabile, care sunt reprezentative în măsura posibilului pentru întreaga piață comunitară;
- se bazează pe datele privind ciclul de viață și impactul cantitativ asupra mediului, după caz, în conformitate cu sistemele de referință europene de date privind ciclul de viață (ELCD);
- se iau în considerare punctele de vedere ale tuturor părților interesate implicate în procesul de consultare;
- la luarea în considerare a definițiilor, a metodelor de testare și a documentației tehnice și administrative, se garantează armonizarea cu legislația în vigoare aplicabilă grupului de produse;
- se iau în considerare politicile comunitare relevante și lucrările efectuate privind alte grupuri de produse similare.

Proiectul de propunere privind criteriile este redactat într-un mod accesibil celor care doresc să îl utilizeze. Acesta prezintă justificarea fiecărui criteriu și explică beneficiile pentru mediu specifice fiecărui criteriu. Proiectul de propunere trebuie să evidențieze criteriile care corespund principalelor caracteristici de mediu.

Raportul tehnic include cel puțin următoarele elemente:

- explicațiile științifice ale fiecărei cerințe și ale fiecărui criteriu;
- indicarea cantitativă a performanței de mediu generale pe care criteriile trebuie să o atingă în ansamblul lor, prin comparație cu cea a mediei produselor de pe piață;
- estimarea impactului preconizat asupra mediului/economic/social al criteriilor luate ca întreg;
- metodele de testare relevante pentru evaluarea diferitelor criterii;
- estimarea costurilor de testare;
- pentru fiecare criteriu, informații cu privire la toate testele, rapoartele și alte documentații care trebuie furnizate de către utilizatori, la cererea unui organism competent, în conformitate cu articolul 10 alineatul (3).

Proiectul de propunere privind criteriile și raportul tehnic sunt puse la dispoziția publicului pentru comentarii pe pagina de internet a Comisiei dedicată etichetei UE ecologice. Partea care conduce elaborarea criteriilor pentru un grup de produse distribuie proiectul de propunere și raportul tuturor părților interesate.

Trebuie să aibă loc cel puțin două reuniuni deschise ale grupului de lucru în care se dezbate proiectul de propunere privind criteriile, la care sunt invitate toate părțile interesate, cum ar fi organismele competente, industria (inclusiv IMM-urile), sindicatele, comerțanții cu amănuntul, importatorii, asociațiile de protecție a mediului și organizațiile de consumatori. Comisia participă de asemenea la aceste reuniuni.

Proiectul de propunere privind criteriile și raportul tehnic trebuie să fie disponibile cu cel puțin o lună înainte de prima reuniune a grupului de lucru. Orice proiect ulterior de propunere privind criteriile trebuie să fie disponibil cu cel puțin o lună înainte de reuniunile ulterioare. Justificarea oricărei modificări a criteriilor în proiectele ulterioare va fi explicată și documentată în întregime, cu trimiteri la discuțiile din cadrul reuniunilor deschise ale grupului de lucru și la comentariile primite în cadrul consultărilor publice.

Se răspunde tuturor comentariilor primite pe durata procesului de elaborare a criteriilor, indicând dacă acestea sunt acceptate sau refuzate, precum și motivele deciziei luate.

3. Raportul final și propunerea privind criteriile

Raportul final include următoarele elemente:

Răspunsuri clare la toate comentariile și propunerile, indicând dacă acestea sunt acceptate sau refuzate, precum și motivele deciziei luate. Părțile interesate din Uniunea Europeană și cele din afara acesteia sunt tratate în mod egal.

Raportul final include, de asemenea, următoarele elemente:

- un rezumat de o pagină despre nivelul de sprijin pentru propunerea privind criteriile din partea organismelor competente;
- o listă cuprinzând toate documentele care au circulat pe parcursul elaborării criteriilor, cu indicarea datei de distribuire și a persoanelor cărora le-a fost transmis fiecare document, precum și câte o copie a documentelor respective;
- o listă a părților interesate care au fost implicate în aceste lucrări, care au fost consultate sau care au exprimat o opinie, împreună cu datele lor de contact;
- un rezumat;
- trei caracteristici fundamentale de mediu ale grupului de produse care pot figura pe eticheta facultativă prevăzută cu spațiu rezervat textului, descrisă în anexa II;
- o propunere de strategie de comercializare și de comunicare pentru grupul de produse.

Se ține cont de toate observațiile primite privind raportul final și se pun la dispoziție, la cerere, informații despre modul în care au fost luate în considerare comentariile formulate.

4. Manualul pentru potențialii utilizatori ai etichetei UE ecologice și pentru organismele competente

Se elaborează un manual pentru a veni în sprijinul potențialilor utilizatori ai etichetei UE ecologice și al organismelor competente în procesul de evaluare a conformității produselor cu criteriile.

5. Manualul pentru autoritățile care atribuie contracte de achiziții publice

Se elaborează un manual de utilizare care oferă îndrumări autorităților care acordă contracte de achiziții publice în vederea utilizării criteriilor privind eticheta UE ecologică.

Comisia pune la dispoziție modele traduse în toate limbile oficiale comunitare ale manualului pentru potențialii utilizatori și pentru organismele competente și ale manualului de utilizare pentru autoritățile care atribuie contracte de achiziții publice.

B. Procedura simplificată în cazul în care criteriile au fost elaborate de alte sisteme de etichetare ecologică EN ISO 14024 tipul I

Comisiei i se înaintează un singur raport. Acest raport include o secțiune în care se demonstrează faptul că cerințele tehnice și de consultare stabilite în partea A au fost îndeplinite, împreună cu un proiect de propunere privind criteriile, un manual pentru potențialii utilizatori ai etichetei UE ecologice și pentru organismele competente, precum și un manual pentru autoritățile care atribuie contracte publice.

În cazul în care Comisia consideră că raportul și criteriile îndeplinesc cerințele stabilite în partea A, raportul și proiectul de propunere privind criteriile sunt puse la dispoziția publicului pentru comentarii, pe o perioadă de două luni, pe pagina de internet a Comisiei dedicată etichetei UE ecologice.

Se răspunde tuturor comentariilor primite pe durata perioadei de consultare publică, indicându-se dacă acestea sunt acceptate sau refuzate, precum și motivele deciziei luate.

Sub rezerva oricăror modificări efectuate pe durata perioadei de consultare publică și în cazul în care niciun stat membru nu solicită o reuniune deschisă a grupului de lucru, Comisia poate adopta criteriile în temeiul articolului 8.

La cererea oricărui stat membru, are loc o reuniune deschisă a grupului de lucru în care se dezbate propunerea privind criteriile, la care participă toate părțile interesate, cum ar fi organismele competente, industria (inclusiv IMM-urile), sindicatele, comercianții cu amănuntul, importatorii, asociațiile de protecție a mediului și organizațiile de consumatori. Comisia participă de asemenea la aceste reuniuni.

Sub rezerva oricăror modificări efectuate în timpul perioadei de consultare publică sau în cadrul reuniunii grupului de lucru, Comisia poate adopta criteriile în temeiul articolului 8.

C. Procedura simplificată pentru revizuirea nesubstanțială a criteriilor

Comisia prezintă un raport care cuprinde următoarele:

- o justificare care explică motivele pentru care nu este necesară o revizuire integrală a criteriilor și motivele pentru care este suficientă o simplă actualizare a criteriilor și a gradelor de exigență ale acestora;
- o secțiune tehnică cuprinzând o actualizare a datelor referitoare la piață folosite anterior pentru stabilirea criteriilor;
- un proiect de propunere privind criteriile;
- indicarea cantitativă a performanței de mediu generale pe care criteriile revizuite trebuie să o atingă în ansamblul lor, prin comparație cu performanța mediei produselor de pe piață;
- un manual revizuit pentru potențialii utilizatori ai etichetei UE ecologice și pentru organismele competente; precum și
- un manual revizuit pentru autoritățile care atribuie contracte de achiziții publice.

Raportul și proiectul de propunere privind criteriile sunt puse la dispoziția publicului pentru comentarii, timp de două luni, pe pagina de internet a Comisiei dedicate etichetei UE ecologice.

Se răspunde tuturor comentariilor primite pe durata perioadei de consultare publică, indicând dacă acestea sunt acceptate sau refuzate, precum și motivele deciziei luate.

Sub rezerva oricăror modificări aduse de-a lungul perioadei de consultare publică și în cazul în care niciun stat membru nu solicită o reuniune deschisă a grupului de lucru, Comisia poate adopta criteriile în temeiul articolului 8.

La cererea oricărui stat membru, se organizează o reuniune deschisă a grupului de lucru, având ca subiect propunerea de revizuire a criteriilor, la care participă toate părțile interesate, cum ar fi organismele competente, reprezentanții sectorului (inclusiv IMM-urile), sindicatele, comercianții cu amănuntul, importatorii, organizațiile de protecție a mediului și organizațiile de consumatori. Comisia participă de asemenea la reuniunea în cauză.

Sub rezerva oricăror modificări efectuate în timpul perioadei de consultare publică sau în cadrul reuniunii grupului de lucru, Comisia poate adopta criteriile în temeiul articolului 8.

ANEXA II

FORMA ETICHETEI UE ECOLOGICE

Eticheta UE ecologică se prezintă sub următoarea formă:

Eticheta:

Etichetă facultativă prevăzută cu spațiu rezervat textului (posibilitatea utilizării acestui spațiu rezervat textului de către operator și textul utilizat sunt specificate în criteriile relevante pentru grupul de produse respectiv):

Numărul de înregistrare al etichetei UE ecologice apare de asemenea pe produs. Acesta are următoarea formă:

EU Ecolabel: xxxx/yyyy/zzzzz

Unde xxxx se referă la țara de înregistrare, yyyy se referă la grupul de produse și zzzzz se referă la numărul atribuit de organismul competent.

Eticheta, eticheta facultativă prevăzută cu spațiu rezervat textului și numărul de înregistrare se tipăresc fie în două culori (verde Pantone 347 pentru frunzele și tulpina florii, simbolul „€”, adresa paginii de internet și acronimul EU și, respectiv, Pantone 279 pentru toate celelalte elemente, text și margini), fie în negru pe alb sau în alb pe negru.

ANEXA III

TAXE

1. Taxa de cerere

Organismul competent căruia i se adresează o cerere percepe o taxă în funcție de costurile administrative reale ale prelucrării cererii. Taxa respectivă nu poate fi mai mică de 200 de euro și nu poate depăși 1 200 de euro.

În cazul întreprinderilor mici și mijlocii ⁽¹⁾ și al operatorilor din țările în curs de dezvoltare, nivelul maxim al taxei de cerere nu poate depăși 600 de euro.

În cazul microîntreprinderilor, nivelul maxim al taxei de cerere este de 350 de euro ⁽¹⁾.

Taxa de cerere se reduce cu 20 % pentru solicitanții înregistrați în cadrul sistemului comunitar de management de mediu și audit (EMAS) și/sau certificați în baza standardului ISO 14001. Această reducere se acordă cu condiția ca solicitantul să se angajeze în mod expres, prin politica sa de mediu, să asigure deplina conformitate a produselor sale etichetate ecologic cu criteriile privind eticheta UE ecologică pe întreaga durată de valabilitate a contractului și înscrierea corespunzătoare a angajamentului respectiv în rândul obiectivelor ecologice detaliate. Solicitanții certificați ISO 14001 trebuie să demonstreze în fiecare an respectarea acestui angajament. Solicitanții înregistrați în cadrul EMAS trebuie să furnizeze o copie a declarației lor de mediu verificate anual.

2. Taxa anuală

Organismul competent poate cere fiecărui solicitant care a obținut eticheta UE ecologică să achite o taxă anuală de cel mult 1 500 de euro pentru utilizarea acestei etichete.

În cazul întreprinderilor mici și mijlocii și al operatorilor din țările în curs de dezvoltare, taxa maximă anuală nu poate depăși 750 de euro.

În cazul microîntreprinderilor, nivelul maxim al taxei anuale este de 350 de euro.

Perioada acoperită de taxa anuală începe de la data la care solicitantului i-a fost acordată eticheta UE ecologică.

⁽¹⁾ IMM-urile și microîntreprinderile, astfel cum sunt definite în Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

ANEXA IV

**CONTRACT STANDARD PRIVIND CONDIȚIILE DE UTILIZARE A ETICHETEI UE ECOLOGICE
COMUNITARE**

PREAMBUL

Organismul competent (denumirea completă), denumit în continuare „organismul competent”, înregistrat la (adresa completă), reprezentat, în scopul semnării prezentului contract, de (numele persoanei responsabile), (numele complet al beneficiarului), în calitate de producător, fabricant, importator, furnizor de servicii, angrosist sau comerciant cu amănuntul, având sediul social (adresa completă), denumit în continuare „titularul”, reprezentat de (numele persoanei responsabile), au convenit următoarele în ceea ce privește utilizarea etichetei ecologice comunitare, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 66/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind eticheta UE ecologică ⁽¹⁾, denumit în continuare „Regulamentul privind eticheta UE ecologică”:

1. UTILIZAREA ETICHETEI UE ECOLOGICE

- 1.1. Organismul competent acordă titularului dreptul de a utiliza eticheta UE ecologică pentru produsele sale descrise în specificațiile produsului anexate, care corespund criteriilor referitoare la grupa de produse corespunzătoare în vigoare pentru perioada ., adoptate de Comisia Comunităților Europene la . (data) publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene din (trimitere completă) și anexate prezentului contract.
- 1.2. Eticheta UE ecologică se folosește numai în formele stipulate în anexa II a Regulamentului privind eticheta UE ecologică.
- 1.3. Titularul garantează că produsul care va primi eticheta respectă în permanență și pe întreaga durată a prezentului contract toate condițiile de utilizare și dispozițiile prevăzute la articolul 9 al Regulamentului privind eticheta UE ecologică. Nu este necesară o cerere nouă în cazul modificărilor aduse unor caracteristici ale produselor care nu afectează respectarea criteriilor. Cu toate acestea, titularul informează organismul competent în legătură cu astfel de modificări, prin scrisoare recomandată. Organismul competent poate întreprinde verificările corespunzătoare.
- 1.4. Contractul poate fi extins la o gamă mai largă de produse decât cea prevăzută inițial, cu condiția ca organismul competent să-și dea acordul în acest sens, ca produsele respective să aparțină aceluiași grup de produse și să îndeplinească criteriile aplicabile grupului respectiv. Organismul competent poate verifica îndeplinirea acestor condiții. Anexa care descrie în detaliu specificațiile produsului se modifică în consecință.
- 1.5. Titularului îi sunt interzise orice fel de publicitate, afirmație sau utilizare a etichetei sau a siglei care sunt eronate sau înșelătoare, care creează confuzie sau pun sub semnul întrebării integritatea etichetei UE ecologice.
- 1.6. În temeiul prezentului contract, titularul răspunde pentru modul în care este utilizată eticheta UE ecologică în legătură cu produsul său, în special în ceea ce privește publicitatea.
- 1.7. Organismul competent, inclusiv agenții săi autorizați în acest scop, poate întreprinde toate investigațiile necesare pentru a monitoriza respectarea permanentă de către titular atât a criteriilor grupului de produse, cât și a condițiilor de utilizare și a clauzelor prezentului contract, în conformitate cu normele prevăzute la articolul 10 din Regulamentul privind eticheta UE ecologică.

2. SUSPENDAREA ȘI RETRAGEREA

- 2.1. În cazul în care își dă seama că nu poate respecta condițiile de utilizare sau clauza de la articolul 1 din prezentul contract, titularul înștiințează organismul competent și nu utilizează eticheta UE ecologică până în momentul în care condițiile de utilizare sau clauza respectivă sunt respectate și organismul competent este înștiințat în legătură cu acest fapt.
- 2.2. În cazul în care organismul competent consideră că titularul a încălcat oricare dintre condițiile de utilizare sau clauzele prezentului contract, acesta are dreptul să suspende sau să retragă autorizația acordată titularului de utilizare a etichetei UE ecologice și să ia măsurile necesare pentru a nu permite titularului să utilizeze în continuare respectiva etichetă, inclusiv măsurile prevăzute la articolele 10 și 17 din Regulamentul privind eticheta UE ecologică.

(¹) JO L 27, 30.1.2010, p. 1.

3. LIMITELE RĂSPUNDERII ȘI DREPTUL LA DESPĂGUBIRE
- 3.1. Titularul nu include eticheta UE ecologică drept parte a unei garanții în ceea ce privește produsul menționat la articolul 1.1 din prezentul contract.
- 3.2. Organismul competent, inclusiv agenții săi autorizați, nu este responsabil pentru pierderile sau daunele suferite de titular, cauzate de acordarea și/sau folosirea etichetei UE ecologice.
- 3.3. Organismul competent, inclusiv agenții săi autorizați, nu este responsabil pentru pierderile sau daunele suferite de un terț care sunt cauzate de acordarea și/sau folosirea, inclusiv în ceea ce privește publicitatea, a etichetei UE ecologice.
- 3.4. Titularul plătește organismul competent și agenții autorizați ai acestuia despăgubiri pentru toate pierderile, daunele sau tragerea la răspundere a organismului competent sau a agenților autorizați ai acestuia în urma încălcării prezentului contract de către titular sau a utilizării cu bună credință de către organismul competent a informațiilor sau a documentelor furnizate de titular, inclusiv plângerile introduse de o parte terță.
4. TAXE
- 4.1. Cuantumul taxei de cerere și cel al taxei anuale se stabilesc în conformitate cu anexa III la Regulamentul privind eticheta UE ecologică.
- 4.2. Utilizarea etichetei UE ecologice este condiționată de plata tuturor taxelor aplicabile în termenul stabilit.
5. DURATA CONTRACTULUI ȘI LEGISLAȚIA APLICABILĂ
- 5.1. Cu excepția dispozițiilor de la articolul 5.2, 5.3 și 5.4, prezentul contract produce efecte de la data semnării și până la (...) sau până la expirarea criteriilor referitoare la grupul de produse, aplicându-se data cea mai recentă.
- 5.2. Dacă titularul încalcă oricare dintre condițiile de utilizare sau clauzele prezentului contract în sensul articolului 2.2, organismul competent poate considera că respectiva încălcare îi dă dreptul, în plus față de prevederile de la articolul 2.2, să denunțe contractul, printr-o scrisoare recomandată adresată titularului, înainte de data prevăzută la articolul 5.1 în termen de (termenul este stabilit de organismul competent).
- 5.3. Beneficiarul poate denunța contractul printr-o scrisoare recomandată adresată organismului competent, cu un preaviz de trei luni.
- 5.4. Dacă criteriile grupei de produse menționate la articolul 1.1 sunt extinse fără modificări pentru o perioadă dată, iar organismul competent nu a dat niciun preaviz în scris de denunțare a contractului cu cel puțin trei luni înainte de expirarea perioadei de valabilitate a criteriilor grupei de produse și a prezentului contract, organismul competent informează titularul cu cel puțin trei luni înainte cu privire la reînnoirea automată a contractului, pe perioada de valabilitate a criteriilor grupei de produse.
- 5.5. După încetarea prezentului contract, titularul nu mai poate utiliza eticheta UE ecologică pentru produsul menționat la articolul 1.1 și în anexa la prezentul contract, nici ca etichetă, nici în scopuri publicitare. Cu toate acestea, eticheta UE ecologică poate figura timp de șase luni după expirarea prezentului contract pe produse aflate în stocul titularului sau în stocul unor terți, dacă produsele respective au fost fabricate înainte de încetarea contractului. Această dispoziție nu se aplică în cazul denunțării contractului dintr-unul din motivele prevăzute la articolul 5.2.
- 5.6. Orice litigiu între organismul competent și titular sau orice plângere a uneia dintre părți împotriva celeilalte în temeiul prezentului contract care nu a fost soluționată pe cale amiabilă între părțile contractante sunt supuse legislației aplicabile stabilite în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) ⁽¹⁾ și cu Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (Roma II) ⁽²⁾.

Următoarele anexe fac parte din prezentul contract:

- o copie a Regulamentului (CE) nr. 66/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind eticheta UE ecologică (în limba sau limbile comunitare corespunzătoare),
- specificațiile produsului, care cuprind cel puțin informații privind numele și/sau numerele de referință interne ale fabricantului, locurile de fabricație și numărul sau numerele de înregistrare ale etichetei UE ecologice aferente,
- o copie a Deciziei Comisiei (privind criteriile referitoare la grupa de produse),

⁽¹⁾ JO L 177, 4.7.2008, p. 6.

⁽²⁾ JO L 199, 31.7.2007, p. 40.

Întocmit la la data de

.....

(Organismul competent)

Persoana desemnată

.....

(Semnătură)

.....

(Titular)

Persoana desemnată

.....

(Semnătură)

ANEXA V

CERINȚE CU PRIVIRE LA ORGANISMELE COMPETENTE

1. Organismul competent este independent față de organizația sau de produsul pe care îl evaluează.

Un organism care aparține de o asociație de întreprinderi sau de o federație profesională care reprezintă întreprinderile implicate în proiectarea, fabricarea, furnizarea, asamblarea, utilizarea sau întreținerea produselor pe care le evaluează poate fi desemnat ca organism competent, cu condiția să demonstreze că este independent și că nu există un conflict de interese.

2. Organismul competent, personalul său de conducere și personalul său responsabil cu îndeplinirea sarcinilor de evaluare a conformității nu pot fi proiectantul, producătorul, furnizorul, instalatorul, cumpărătorul, proprietarul, utilizatorul sau operatorul de întreținere al produselor pe care le evaluează și nici reprezentantul autorizat al vreunui dintre părțile respective. Aceasta nu împiedică utilizarea produselor evaluate care sunt necesare funcționării organismului competent sau utilizarea unor astfel de produse în scopuri personale.

Organismul competent, personalul său de conducere și personalul său responsabil cu îndeplinirea sarcinilor de evaluare a conformității nu pot fi direct implicați în proiectarea, fabricarea sau construcția, comercializarea, instalarea, utilizarea sau întreținerea acelor produse și nu pot reprezenta părțile angajate în acele activități. Aceștia nu se pot implica în activități care le-ar putea afecta imparțialitatea sau integritatea în ceea ce privește activitățile de evaluare a conformității pentru care au fost desemnați. Aceste dispoziții se aplică în special serviciilor de consultanță.

Organismele competente se asigură că activitățile filialelor sau subcontractanților lor nu afectează confidențialitatea, obiectivitatea sau imparțialitatea activităților lor de evaluare a conformității.

3. Organismele competente și personalul acestora îndeplinesc activitățile de evaluare a conformității la cel mai înalt grad de integritate profesională și de competență tehnică necesară în domeniul respectiv și trebuie să fie liberi de orice presiuni și stimulente, îndeosebi financiare, care le-ar putea influența capacitatea de apreciere sau rezultatele activităților lor de evaluare a conformității, în special din partea persoanelor sau grupurilor de persoane cu un interes pentru rezultatele acelor activități.
4. Organismul competent trebuie să fie capabil să realizeze toate sarcinile de evaluare a conformității care îi sunt atribuite prin prezentul regulament, indiferent dacă sarcinile respective sunt realizate în mod direct de organismul competent sau în numele său și pe răspunderea sa.

Oricând și pentru fiecare procedură de evaluare a conformității și pentru fiecare tip sau categorie de produse pentru care este desemnat, organismul competent trebuie să aibă la dispoziție:

- (a) cunoștințele tehnice și experiența suficientă și corespunzătoare pentru a efectua sarcinile de evaluare a conformității;
- (b) descrierea procedurilor în conformitate cu care se realizează evaluarea conformității, asigurându-se transparența și posibilitatea de a reproduce procedurile în cauză. Acesta dispune de politici și proceduri adecvate care fac o distincție clară între sarcinile îndeplinite ca organism competent și orice alte activități;
- (c) proceduri necesare pentru a-și desfășura activitatea care țin seama de dimensiunea unei întreprinderi, de domeniul de activitate și structura acesteia, de gradul de complexitate a tehnologiei utilizate pentru produsul în cauză, precum și de caracterul de serie sau de masă al procesului de producție.

Organismul competent trebuie să aibă mijloacele necesare pentru a-și îndeplini sarcinile tehnice și administrative legate de activitățile de evaluare a conformității în mod corespunzător și să aibă acces la toate echipamentele sau facilitățile necesare.

5. Personalul responsabil de îndeplinirea activităților de evaluare a conformității trebuie să posede următoarele:
 - (a) o bună cunoaștere a tuturor activităților de evaluare a conformității în legătură cu care a fost desemnat organismul competent;
 - (b) capacitatea necesară pentru a întocmi certificate, înregistrări și rapoarte care să demonstreze că evaluările au fost îndeplinite.

6. Imparțialitatea organismelor competente, a personalului de conducere și a personalului de evaluare al acestora trebuie să fie garantată.

Remunerarea personalului de conducere și a personalului de evaluare al organismului competent nu trebuie să depindă de numărul de evaluări realizate sau de rezultatele acestor evaluări.

7. Organismele competente participă sau se asigură că personalul lor de evaluare este informat în legătură cu activitățile de standardizare relevante și cu activitățile grupului de lucru al organismelor competente menționat la articolul 13 din prezentul regulament și aplică, cu titlul de orientare generală, deciziile și documentele administrative elaborate ca rezultat al activității acelu grup.
-

REGULAMENTUL (CE) NR. 67/2010 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 30 noiembrie 2009

de stabilire a normelor generale de acordare a ajutorului financiar comunitar în domeniul rețelelor transeuropene

(versiune codificată)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 156,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽²⁾,

întrucât:

(1) Regulamentul (CE) nr. 2236/95 al Consiliului, din 18 septembrie 1995 de stabilire a normelor generale de acordare a ajutorului financiar comunitar în domeniul rețelelor transeuropene ⁽³⁾ a fost modificat de mai multe ori în mod substanțial ⁽⁴⁾. Este necesar, din motive de claritate și de raționalizare, să se codifice respectivul regulament.

(2) În conformitate cu articolul 155 din tratat, Comunitatea stabilește un ansamblu de orientări care cuprinde obiectivele, prioritățile precum și liniile directoare ale acțiunilor preconizate în domeniul rețelelor transeuropene și poate sprijini proiecte de interes comun sprijinite de statele membre în domeniul rețelelor transeuropene. În conformitate cu acel articol, se poate acorda ajutor comunitar unor proiecte de interes comun, identificate în cadrul orientărilor.

(3) Ar trebui stabilite normele generale pentru finanțare comunitară a rețelelor transeuropene, permițându-se astfel punerea în aplicare a articolului 155.

(4) Ar trebui să crească participarea capitalului privat la finanțarea rețelelor transeuropene și să se dezvolte parteneriatul dintre sectorul public și cel privat.

(5) Ajutorul comunitar poate consta în special din studii de fezabilitate, garanții de împrumut și subvenții ale ratei dobânzii. Aceste subvenții și garanții se referă în special la o susținere financiară din partea Băncii Europene de Investiții sau a altor organisme financiare publice sau private. În anumite cazuri bine justificate pot fi avute în vedere subvenții directe pentru investiții.

(6) Garanțiile de împrumut ar trebui să fie acordate de Fondul European de Investiții sau de alte organizații financiare pe criterii comerciale. Ajutorul financiar comunitar poate acoperi o parte sau toate primele plătite de beneficiarii acestor garanții.

(7) Ajutorul comunitar este destinat în primul rând depășirii obstacolelor financiare care pot apărea pe durata fazei inițiale a unui proiect.

(8) Este necesară fixarea unui plafon al ajutorului comunitar, în funcție de costul total al investiției. Totuși, ar trebui să se prevadă creșterea nivelului asistenței financiare comunitare în vederea promovării finalizării conexiunilor transfrontaliere din proiectele prioritare.

(9) Instituirea unor parteneriate public-privat (sau a altor forme de cooperare între sectorul public și cel privat) necesită un angajament financiar ferm din partea investitorilor instituționali, care să fie suficient de atractiv pentru atragerea capitalului privat. Acordarea de asistență financiară comunitară multianuală ar elimina incertitudinile care încetinesc ritmul de realizare a proiectelor. Prin urmare, ar trebui luate măsuri pentru a acorda ajutor financiar proiectelor selectate în temeiul unui angajament juridic multianual.

(10) Ajutorul comunitar ar trebui să fie acordat proiectelor în funcție de contribuția acestora la realizarea obiectivelor prevăzute la articolul 154 din tratat și a celorlalte obiective și priorități reglementate de orientările menționate la articolul 155 din tratat. Ar trebui să se țină seama și de alte aspecte, cum ar fi efectul stimulat asupra finanțării publice și private, efectele socio-economice directe sau indirecte ale proiectelor, în special asupra forței de muncă și consecințele asupra mediului.

(11) Este necesar să se permită participarea capitalului de risc la fondurile de investiții, care să furnizeze în mod prioritar capital de risc pentru proiectele de rețele transeuropene în proporție de până la 1 % din suma totală pentru perioada 2000-2006, în scopul de a dobândi experiență în această formă de finanțare. Această limită poate crește până la 2 %, după reexaminarea modului de funcționare a acestui instrument. Este necesar să se examineze, de asemenea, o posibilă extindere a acestuia în viitor.

⁽¹⁾ Avizul din 10 iunie 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽²⁾ Avizul Parlamentului European din 24 noiembrie 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 26 noiembrie 2009.

⁽³⁾ JO L 228, 23.9.1995, p. 1.

⁽⁴⁾ A se vedea anexa II.

- (12) În scopul de a spori transparența și de a satisface așteptările legate de proiecte sau grupe de proiecte care implică nevoi financiare considerabile pe termen lung, este de dorit să se elaboreze programe multianuale orientative în sectoare sau domenii specifice. Programele respective ar trebui să indice cuantumul total și anual al asistenței care poate fi alocată unui asemenea proiect sau unor asemenea grupe de proiecte pe o perioadă dată și care ar trebui să reprezinte o referință pentru deciziile anuale de acordare a ajutoarelor financiare în limitele alocărilor bugetare anuale, dacă acestea sunt în conformitate cu programele multianuale orientative relevante. Cu toate acestea, cuantumul anual indicat în aceste programe nu reprezintă angajamente bugetare.
- (13) Comisia trebuie să evalueze cu atenție potențiala viabilitate economică a proiectelor, pe baza analizelor costurilor și beneficiilor și a altor criterii adecvate, precum și a rentabilității lor financiare.
- (14) Susținerea financiară comunitară în temeiul articolului 155 alineatul (1) primul paragraf a treia liniuță din tratat trebuie să fie compatibilă cu politicile comunitare, în special cu privire la rețele și protecția mediului, concurența și atribuirea contractelor publice. Protecția mediului ar trebui să includă o evaluare a impactului asupra mediului.
- (15) Este necesară clarificarea competențelor și responsabilităților statelor membre și a Comisiei în ceea ce privește controlul financiar.
- (16) Comisia trebuie să asigure coordonarea cu eficacitate a tuturor activităților comunitare cu incidență asupra rețelelor transeuropene, în special între finanțarea prevăzută pentru rețelele transeuropene și cea provenind de la Fondurile Structurale și de Coeziune, Fondul European de Investiții și Banca Europeană de Investiții.
- (17) Ar trebui stabilite metode adecvate de evaluare, urmărire și control privind ajutorul comunitar.
- (18) Ar trebui să existe informații adecvate, publicitate și transparență cu privire la activitățile finanțate.
- (19) Dată fiind importanța rețelelor transeuropene, este necesar să se includă în prezentul regulament un cadru financiar, în sensul punctului 33 al Acordului interinstituțional din 6 mai 1999 încheiat între Parlamentul European, Consiliu și Comisie privind disciplina bugetară și îmbunătățirea procedurii bugetare⁽¹⁾, de 4 874 880 000 EUR destinat punerii sale în aplicare în perioada 2000-2006.
- (20) Este necesară examinarea de către Consiliu a necesității continuării sau a modificării măsurilor prevăzute de prezentul regulament, pe baza raportului general pe care Comisia urmează să îl prezinte până la sfârșitul anului 2006.

- (21) Măsurile necesare pentru implementarea prezentei directive ar trebui să fie adoptate în conformitate cu Decizia nr. 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei⁽²⁾.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Definiție și domeniu de aplicare

Prezentul regulament stabilește condițiile și procedurile de acordare a ajutorului comunitar în conformitate cu articolul 155 alineatul (1) primul paragraf a treia liniuță din tratat pentru proiecte de interes comun în domeniul rețelelor transeuropene de infrastructură în telecomunicații și pentru proiecte de interes comun în domeniul rețelelor transeuropene de infrastructură în transporturi și energie, menționate la articolul 20 paragraful al treilea din Regulamentul (CE) nr. 680/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2007 de stabilire a normelor generale pentru acordarea asistenței financiare comunitare în domeniul rețelelor transeuropene de transport și energetice⁽³⁾.

Articolul 2

Eligibilitate

Ajutorul comunitar poate fi acordat numai proiectelor de interes comun (denumite în continuare „proiecte”), identificate în cadrul orientărilor menționate la articolul 155 alineatul (1) primul paragraf prima liniuță din tratat.

Sunt, de asemenea, eligibile părți din proiecte, în măsura în care acestea constituie unități independente din punct de vedere tehnic și financiar.

Articolul 3

Forme de ajutor

- (1) Ajutorul comunitar pentru proiecte poate îmbrăca una sau mai multe din următoarele forme:
- (a) cofinanțarea studiilor aferente proiectelor, inclusiv studii preliminare, de fezabilitate și de evaluare, precum și alte măsuri de asistență tehnică a acestor studii. În general, participarea comunitară nu poate depăși 50 % din costul total al unui studiu. În cazuri excepționale și justificate corespunzător, la inițiativa Comisiei și cu acordul statelor membre în cauză, participarea comunitară poate depăși limita de 50 %;
- (b) subvenții la dobânzile aferente împrumuturilor acordate de Banca Europeană de Investiții sau alte instituții financiare publice sau private. În general, durata subvenției nu poate fi mai mare de cinci ani;

⁽¹⁾ JO C 172, 18.6.1999, p. 1.

⁽²⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

⁽³⁾ JO L 162, 22.6.2007, p. 1.

- (c) contribuții la primele pentru garanțiile la împrumuturile acordate de Fondul European de Investiții sau de alte instituții financiare;
- (d) subvenții directe pentru investiții, în cazuri bine justificate;
- (e) participare la capitalul de risc pentru fondurile de investiții sau întreprinderi financiare comparabile, având drept scop prioritar furnizarea capitalului de risc pentru proiectele de rețele transeuropene și implicând investiții substanțiale ale sectorului privat; această participare la capitalul de risc nu poate depăși limita de 1 % din resursele bugetare menționate la articolul 19. În conformitate cu procedura menționată la articolul 18 alineatul (2), această limită poate fi majorată până la 2 %, începând cu anul 2003, în urma unei reexaminări a modului de funcționare a acestui instrument, care trebuie să fie prezentată de către Comisia Parlamentului European și Consiliului. Participarea se poate face direct la fond sau la o întreprindere financiară comparabilă sau la un instrument de co-investiții adecvat administrat de aceiași gestionari de fonduri. Normele de punere în aplicare a acestei participări la capitalul de risc sunt stabilite în anexa I.

(2) După caz, ajutoarele comunitare menționate la alineatul (1) sunt combinate în scopul maximizării stimulării realizate prin resursele bugetare mobilizate, care trebuie să fie utilizate cât mai economicos cu putință.

(3) Formele de ajutor comunitar menționate la alineatul (1) sunt utilizate selectiv pentru a se ține seama de caracteristicile specifice diverselor tipuri de rețele și pentru a se garanta că acest ajutor nu cauzează denaturarea concurenței dintre întreprinderile din sectorul respectiv.

(4) Finanțarea proiectelor de infrastructură de transport pe întreaga perioadă menționată la articolul 19 ar trebui utilizată în așa fel încât un procent de cel puțin 55 % să fie destinat proiectelor feroviare, inclusiv transportul combinat, și un procent maxim de 25 % proiectelor rutiere.

(5) Comisia încurajează în mod special utilizarea surselor de finanțare private pentru proiectele finanțate în temeiul prezentului regulament atunci când parteneriatele dintre sectoarele public și privat produc un efect multiplicator maxim al instrumentelor financiare comunitare. Fiecare caz este examinat în mod individual de către Comisie, avându-se în vedere, după caz, o posibilă alternativă de finanțare numai din resurse publice. În conformitate cu tratatul, fiecare proiect necesită sprijin din partea fiecărui stat membru implicat.

Articolul 4

Condiții de acordare a ajutorului comunitar

(1) Ajutorul comunitar se acordă, în principiu, numai dacă realizarea unui proiect întâmpină obstacole financiare.

(2) Ajutorul comunitar nu poate depăși cuantumul minim considerat necesar pentru lansarea unui proiect.

(3) Indiferent de forma de intervenție aleasă, valoarea totală a asistenței comunitare acordate în conformitate cu prezentul regulament nu poate depăși 10 % din costul total al investițiilor. Cu toate acestea, în mod excepțional, valoarea totală a asistenței comunitare poate ajunge la 20 % din costul total al investițiilor, în următoarele cazuri:

(a) proiecte referitoare la sistemele de poziționare și de navigație prin satelit, menționate la articolul 17 din Decizia nr. 1692/96/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 iulie 1996 privind orientările comunitare pentru dezvoltarea rețelei transeuropene de transport ⁽¹⁾;

(b) proiecte prioritare privind rețelele energetice;

(c) tronsoane ale proiectelor de interes european enumerate în anexa III la Decizia nr. 1692/96/CE, cu condiția ca proiectele să înceapă înainte de 2010, care au ca scop eliminarea situațiilor de strângere a traficului și/sau finalizării tronsoanelor lipsă, în cazul în care aceste tronsoane sunt transfrontaliere sau traversează o barieră naturală și contribuie la integrarea pieței interne într-o Comunitate extinsă, promovează securitatea, asigură interoperabilitatea rețelelor naționale și/sau contribuie în mare măsură la reducerea dezechilibrelor dintre modurile de transport, în favoarea acelor care respectă mediul în cea mai mare măsură. Nivelul de asistență se diferențiază în funcție de avantajele pentru alte țări, în special pentru statele membre învecinate.

În cazul proiectelor de interes comun menționate în anexa I la Decizia nr. 1336/97/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 1997 privind o serie de orientări pentru rețelele de telecomunicații transeuropene ⁽²⁾, cuantumul total al ajutorului comunitar acordat în temeiul prezentului regulament poate ajunge la 30 % din costul total al investiției.

(4) Resursele financiare prevăzute în prezentul regulament, nu sunt, în principiu, destinate unor proiecte sau etape de proiecte care beneficiază de alte surse de finanțare din bugetul comunitar.

(5) În limitele prezentului regulament, în cazul proiectelor menționate la alineatul (3), angajamentul juridic este multianual, iar angajamentele bugetare se realizează în tranșe anuale.

Articolul 5

Program comunitar multianual orientativ

(1) Fără a aduce atingere aplicării articolului 6 și pentru a spori eficiența acțiunilor comunitare, Comisia poate, în conformitate cu procedura menționată la articolul 18 alineatul (2), să elaboreze pe sectoare un program multianual orientativ (denumit în continuare „programul”), pe baza orientărilor menționate la articolul 155 alineatul (1) din tratat. Programul urmează să fie elaborat pe baza cererilor de ajutor financiar în temeiul articolului 8 și să reflecte, între altele, informațiile furnizate de statele membre, în special informațiile menționate la articolul 9.

⁽¹⁾ JO L 228, 9.9.1996, p. 1.

⁽²⁾ JO L 183, 11.7.1997, p. 12.

(2) Programul constă în exclusivitate din proiecte de interes comun și/sau grupuri coerente de proiecte de interes comun, identificate anterior în cadrul orientărilor menționate la articolul 155 alineatul (1) din tratat, în domenii specifice care prezintă nevoi financiare substanțiale pe termen lung.

(3) Pentru fiecare proiect sau grup de proiecte, programul stabilește cuantumul orientativ de acordare a ajutorului financiar, sub rezerva deciziilor anuale ale autorității bugetare. Suma totală care poate fi afectată pentru programele multianuale orientative nu depășește 75 % din resursele bugetare menționate la articolul 19.

(4) Programul servește de referință pentru deciziile anuale de alocare a ajutorului comunitar pentru proiecte, în limita alocărilor bugetare anuale. Comisia informează periodic comitetul menționat la articolul 18 alineatul (1) în legătură cu evoluția programelor și cu deciziile luate de Comisie privind alocarea de ajutor comunitar pentru acele proiecte. Documentele justificative care însoțesc proiectul preliminar de buget al Comisiei includ un raport privind evoluția punerii în aplicare a fiecărui program multianual orientativ în conformitate cu Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene ⁽¹⁾.

Programul trebuie reexaminat cel puțin la jumătatea termenului sau în funcție de evoluția efectivă a proiectelor sau a grupurilor de proiecte și, dacă este necesar, este revizuit în conformitate cu procedura menționată la articolul 18 alineatul (2).

De asemenea, programul indică celelalte surse de finanțare pentru proiectele în cauză, în special de la alte instrumente comunitare și de la Banca Europeană de Investiții.

(5) În cazul unor schimbări substanțiale în punerea în aplicare a proiectelor sau a grupurilor de proiecte, statul membru în cauză informează fără întârziere Comisia.

Modificările cuantumurilor globale orientative stabilite de program pentru proiecte, care s-ar putea dovedi necesare în urma acestor schimbări, sunt decise în conformitate cu procedura menționată la articolul 18 alineatul (2).

Articolul 6

Criterii de selecție a proiectelor

(1) Proiectele beneficiază de ajutor în funcție de gradul contribuției la îndeplinirea obiectivelor stabilite la articolul 154 din tratat și a celorlalte obiective și priorități stabilite în orientările menționate la articolul 155 alineatul (1).

(2) La punerea în aplicare a prezentului regulament, Comisia se asigură că deciziile sale de acordare a ajutorului comunitar sunt în conformitate cu prioritățile stabilite în orientările pentru diverse sectoare în conformitate cu articolul 155 alineatul (1) din tratat, aceasta incluzând conformitatea cu toate cerințele care pot fi stabilite în orientările respective în ceea ce privește procentajul din totalul ajutorului comunitar.

(3) Ajutorul comunitar se acordă proiectelor cu o potențială viabilitate economică și pentru care rentabilitatea financiară de la momentul depunerii cererii este considerată insuficientă.

(4) De asemenea, decizia de acordare a ajutorului comunitar trebuie să ia în considerare următoarele elemente:

- (a) maturitatea proiectului;
- (b) efectul stimulat al intervenției comunitare asupra finanțării publice și private;
- (c) soliditatea pachetului financiar;
- (d) efectele socio-economice directe sau indirecte, în special asupra forței de muncă;
- (e) consecințele asupra mediului.

(5) De asemenea, în special în cazul proiectelor transfrontaliere, trebuie să se țină seama de etapizarea diferitelor părți ale proiectului respectiv.

Articolul 7

Compatibilitate

Proiectele finanțate în temeiul prezentului regulament trebuie să fie în conformitate cu dreptul comunitar și politicile comunitare, în special în ceea ce privește protecția mediului, concurența și atribuirea contractelor publice.

Articolul 8

Înaintarea cererilor de ajutor financiar

Cererile de ajutor financiar sunt înaintate Comisiei de către statele membre interesate sau, cu acordul statului membru sau statelor membre, de către întreprinderile sau organismele publice sau private direct interesate.

Comisia înregistrează acordul statului membru sau statelor membre respective.

Articolul 9

Informații necesare pentru evaluarea și identificarea cererilor

(1) Fiecare cerere de ajutor financiar trebuie să includă toate informațiile necesare verificării proiectului în conformitate cu articolele 4, 6 și 7, în special:

- (a) dacă cererea se referă la un proiect:
 - (i) organismul responsabil pentru realizarea proiectului;

⁽¹⁾ JO L 248, 16.9.2002, p. 1.

- (ii) o descriere a proiectului respectiv și tipul ajutorului comunitar vizat;
 - (iii) rezultatele analizelor costuri/beneficii, inclusiv rezultatele analizei viabilității economice potențiale și ale analizei rentabilității financiare;
 - (iv) locul proiectului, în conformitate cu orientările, în domeniul transportului, pe axe și noduri;
 - (v) conformitatea cu planificarea regională;
 - (vi) o descriere succintă a impactului asupra mediului, în temeiul evaluărilor efectuate în conformitate cu Directiva 85/337/CEE a Consiliului din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului ⁽¹⁾;
 - (vii) o declarație că au fost examinate posibilitățile alternative de finanțare publică și privată, inclusiv cele oferite de Fondul European de Investiții și Banca Europeană de Investiții;
 - (viii) un plan financiar exprimat în euro sau în monedă națională, care enumeră toate componentele pachetului financiar, inclusiv ajutorul financiar solicitat Comunității, în diversele sale forme menționate la articolul 3 alineatul (1), cât și autorităților locale, regionale sau naționale, precum și din sursele private, și ajutorul deja acordat;
- (b) dacă cererea se referă la un studiu, obiectivul și domeniul studiului precum și metodele și tehnicile avute în vedere;
- (c) un calendar provizoriu al lucrărilor;
- (d) o descriere a măsurilor de control care urmează a fi puse în aplicare de către statul membru respectiv privind utilizarea fondurilor solicitate.
- (2) Solicitanții furnizează Comisiei toate informațiile suplimentare relevante solicitate de aceasta, cum ar fi parametri, orientări și ipoteze pe care se bazează analiza costuri/beneficii.
- (3) Comisia poate solicita consultanță de specialitate, în vederea evaluării cererii, inclusiv avizul Băncii Europene de Investiții.

Articolul 10

Acordarea ajutorului financiar

În conformitate cu articolul 274 din tratat, Comisia decide acordarea ajutorului financiar în temeiul prezentului regulament, în funcție de evaluarea cererii pe baza criteriilor de selecție. În cazul proiectelor identificate în programul multianual orientativ relevant elaborat în conformitate cu articolul 5, Comisia adoptă decizii anuale de acordare a ajutorului, în limitele financiare orientative prevăzute de program. În cazul altor proiecte, se

⁽¹⁾ JO L 175, 5.7.1985, p. 40.

adoptă măsuri în conformitate cu procedura menționată la articolul 18 alineatul (2). Comisia notifică decizia sa direct beneficiarilor și statelor membre.

Articolul 11

Dispoziții financiare

- (1) Ajutorul comunitar poate acoperi numai cheltuielile aferente proiectului ce sunt efectuate de beneficiari sau de părți terțe responsabile pentru punerea în aplicare a unui proiect.
- (2) Cheltuielile efectuate înainte de data la care Comisia primește cererea de ajutor financiar nu sunt eligibile.
- (3) Deciziile referitoare la acordarea ajutorului financiar, adoptate de Comisie în conformitate cu articolul 10, au caracter obligatoriu ca angajamente de efectuare a cheltuielilor autorizate de buget.
- (4) Ca regulă generală, plățile se efectuează sub formă de avansuri, plăți intermediare și plată finală. Avansul, care de obicei nu poate fi mai mare de 50 % din prima tranșă anuală, se plătește după aprobarea cererii de ajutor. Plățile intermediare sunt efectuate în temeiul cererilor de plată, luându-se în considerare progresele înregistrate în punerea în aplicare a proiectului sau studiului și, dacă este cazul, luându-se în calcul planurile financiare revizuite, într-o manieră riguroasă și transparentă.
- (5) Plățile trebuie să țină seama de faptul că proiectele de infrastructură sunt puse în aplicare pe o perioadă de mai mulți ani și că, în consecință, este necesar să se prevadă o eșalonare corespunzătoare a finanțării.
- (6) Comisia procedează la plata finală după aprobarea raportului final al proiectului sau studiului, înaintat de beneficiar și care prezintă defalcarea tuturor cheltuielilor efectuate.
- (7) În conformitate cu procedura menționată la articolul 18 alineatul (2), Comisia stabilește un cadru pentru modalitățile de realizare, calendarul și cuantumul plăților subvențiilor la rata dobânzii, ale subvențiilor la primele pentru garanții și ale ajutorului sub formă de participare la capitalul de risc, pentru fondurile de investiții sau întreprinderi financiare comparabile având ca scop prioritar furnizarea de capital de risc pentru proiectele de rețele transeuropene.

Articolul 12

Control financiar

- (1) Pentru a garanta finalizarea cu succes a proiectelor finanțate în temeiul prezentului regulament, statele membre și Comisia, fiecare în domeniul său de competență, adoptă măsurile necesare pentru:
- (a) verificarea periodică a realizării adecvate a proiectelor și studiilor finanțate de Comunitate;
 - (b) prevenirea neregulilor și adoptarea unor măsuri de contracarare a acestora;

(c) recuperarea tuturor sumelor pierdute ca urmare a unei nereguli, inclusiv dobânda pentru întârzierea plății în conformitate cu normele adoptate de Comisie. Cu excepția cazurilor în care statul membru și/sau autoritatea publică care răspunde pentru punerea în aplicare pot dovedi că nu sunt răspunzătoare de neregulile respective, statul membru este răspunzător, în subsidiar, pentru rambursarea oricăror sume plătite în mod necorespunzător.

(2) Statele membre informează Comisia cu privire la măsurile adoptate și, în special, notifică Comisiei descrierea sistemelor de gestionare și control stabilite pentru asigurarea punerii în aplicare cu eficiență a proiectelor și studiilor.

(3) Statele membre pun la dispoziția Comisiei rapoarte naționale adecvate privind controlul proiectelor în cauză.

(4) Fără a aduce atingere măsurilor de control adoptate de statele membre în conformitate cu actele cu putere de lege sau administrative de drept intern și fără să aducă atingere dispozițiilor articolului 246 din tratat și măsurilor de control adoptate în conformitate cu articolul 279, funcționarii sau agenții Comisiei pot efectua controale la fața locului, inclusiv controale prin sondaj, referitoare la proiectele finanțate în temeiul prezentului regulament și pot verifica sistemele și măsurile de control stabilite de autoritățile naționale, care informează Comisia cu privire la măsurile adoptate în acest sens.

(5) Înainte de efectuarea unui control la fața locului, Comisia înștiințează statul membru respectiv, în scopul obținerii ajutorului necesar. În cazul în care Comisia efectuează controale la fața locului fără preaviz, acestea sunt reglementate de acordurile realizate în conformitate cu dispozițiile Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002. Funcționarii sau agenții statului membru vizat pot participa la aceste controale.

Comisia poate solicita statului membru respectiv efectuarea unui control la fața locului pentru verificarea corectitudinii cererilor de plată. Funcționarii sau agenții Comisiei pot participa la aceste controale și sunt obligați s-o facă, la cererea statului membru vizat.

Comisia se asigură că toate controalele pe care le efectuează se desfășoară în mod coordonat, astfel încât să se evite repetarea controalelor pe aceeași temă, în aceeași perioadă. Statul membru vizat și Comisia procedează imediat la un schimb de informații relevante privind rezultatele controalelor efectuate.

(6) În cazul unui ajutor comunitar acordat unor întreprinderi sau organisme publice sau private direct interesate, măsurile de control sunt puse în aplicare de Comisie în colaborare cu statele membre, după caz.

(7) Organismele și autoritățile responsabile și întreprinderile sau organisme publice sau private direct interesate păstrează la dispoziția Comisiei toate documentele justificative referitoare la cheltuielile aferente proiectelor, pe o perioadă de cinci ani de la ultima plată aferentă proiectului.

Articolul 13

Reducerea, suspendarea și anularea ajutorului

(1) Dacă rezultă că punerea în aplicare a unei operațiuni nu justifică, total sau parțial, ajutorul financiar alocat acesteia, Comisia efectuează o verificare adecvată a cazului respectiv, solicitând în special statului membru sau autorităților sau organismelor desemnate de acesta cu punerea în aplicare a operațiunii, să îi prezinte observațiile într-o anumită perioadă de timp.

(2) După verificarea menționată la alineatul (1), Comisia poate reduce, suspenda sau anula ajutorul acordat operațiunii respective dacă verificarea indică nereguli sau nerespectarea uneia din condițiile stabilite în decizia de acordare a ajutorului, în special orice schimbare semnificativă care afectează natura sau condițiile de punere în aplicare a proiectului pentru care nu s-a solicitat aprobarea Comisiei.

Cumulările nejustificate atrag după sine recuperarea sumelor plătite nejustificat.

(3) Cu excepția cazurilor temeinic justificate față de Comisie, ajutoarele acordate pentru proiecte care nu au fost începute în termen de doi ani de la data prevăzută pentru demararea acestora, indicată în decizia de acordare a asistenței, sunt anulate de către Comisie.

(4) Orice sumă care dă naștere dreptului de restituire pentru plata nejustificată se restituie Comisiei.

(5) În cazul în care, după zece ani de la atribuirea asistenței financiare, operațiunea în cauză nu este finalizată, Comisia poate solicita rambursarea asistenței financiare acordate, respectând în mod corespunzător principiul proporționalității, luând în considerare toți factorii relevanți.

Articolul 14

Coordonarea

Comisia răspunde pentru coordonarea și coerența între proiectele și programele menționate la articolul 5 alineatul (1), puse în aplicare în temeiul prezentului regulament, și proiectele puse în aplicare cu ajutorul contribuțiilor de la bugetul comunitar, Banca Europeană de Investiții, Fondul European de Investiții și alte instrumente financiare comunitare.

Articolul 15

Analiză, monitorizare și evaluare

(1) Statele membre și Comisia se asigură că punerea în aplicare a proiectelor în temeiul prezentului regulament este supusă unei monitorizări și unei evaluări eficiente. Proiectele pot fi adaptate în funcție de rezultatele monitorizării și evaluării.

(2) Pentru a asigura utilizarea eficientă a ajutorului comunitar, Comisia și statele membre în cauză monitorizează evoluția proiectelor în mod sistematic, în colaborare cu Banca Europeană de Investiții sau alte organisme adecvate, după caz.

(3) După primirea cererii de ajutor și înainte de a o aproba, Comisia efectuează o analiză pentru a evalua conformitatea proiectului cu condițiile și criteriile prevăzute la articolele 4 și 6. După caz, Comisia invită Banca Europeană de Investiții sau alte organisme adecvate să participe la această analiză.

(4) Comisia și statele membre evaluează modul de realizare a proiectelor și a programelor, precum și impactul punerii în aplicare a acestora, pentru a constata dacă obiectivele inițiale pot fi sau au fost atinse. Această evaluare include, între altele, impactul proiectelor asupra mediului, având în vedere legislația comunitară în vigoare. De asemenea, după consultarea statului membru în cauză, Comisia poate solicita beneficiarului să prezinte o evaluare specifică a proiectelor sau grupurilor de proiecte finanțate în conformitate cu prezentul regulament sau să furnizeze informațiile și asistența necesare evaluării acestor proiecte.

(5) Monitorizarea se efectuează, după caz, pe baza unor indicatori fizici și financiari. Indicatorii se referă la caracterul specific al proiectului și la obiectivele acestuia. Ei sunt structurați astfel încât să indice următoarele:

(a) stadiul de desfășurare a proiectului în raport cu planul și cu obiectivele operaționale stabilite inițial;

(b) progresul realizat în ceea ce privește gestionarea și problemele aferente.

(6) La examinarea cererilor de ajutor individuale, Comisia ține seama de constatările analizelor și ale evaluărilor efectuate în conformitate cu prezentul articol.

(7) Procedurile de evaluare și de monitorizare prevăzute la alineatele (4) și (5) se stabilesc prin deciziile de aprobare a proiectelor și/sau în prevederile contractuale referitoare la ajutorul financiar.

Articolul 16

Informare și publicitate

(1) Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului, Comitetului Economic și Social European și Comitetului Regiunilor, spre analiză, un raport anual privind activitățile efectuate în temeiul prezentului regulament. Acest raport cuprinde o evaluare a rezultatelor obținute cu ajutor comunitar, în diverse domenii de aplicare, în raport cu obiectivele inițiale, precum și un capitol referitor la conținutul și punerea în aplicare a programelor multianuale curente, având în vedere în special revizuirile prevăzute la articolul 5 alineatul (4) al doilea paragraf.

(2) Beneficiarii se asigură că ajutorul acordat conform prezentului regulament se bucură de o publicitate corespunzătoare, în scopul informării publicului cu privire la rolul jucat de Comunitate în punerea în aplicare a proiectelor.

Aceștia consultă Comisia cu privire la modalitatea de realizare a acestei cerințe.

Articolul 17

Punerea în aplicare

Comisia răspunde pentru punerea în aplicare a prezentului regulament.

Articolul 18

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet (denumit în continuare „comitet”).

Banca Europeană de Investiții desemnează un reprezentant în comitet, care nu participă la vot.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din aceasta.

Termenul prevăzut la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

Articolul 19

Finanțare

Cadrul financiar pentru punerea în aplicare a prezentului regulament pentru perioada 2000-2006 este de 4 874 880 000 EUR.

Alocările anuale sunt autorizate de autoritatea bugetară în limitele previziunilor financiare.

Alocarea fondurilor depinde de nivelul calitativ și cantitativ al punerii în aplicare.

Articolul 20

Clauza de revizuire

Până la sfârșitul anului 2006, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport global privind experiența dobândită din funcționarea mecanismelor prevăzute de prezentul regulament pentru acordarea de ajutor comunitar, în special mecanismele și dispozițiile stabilite la articolul 3.

Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura stabilită la articolul 156 primul paragraf din tratat, hotărăsc dacă și în ce condiții măsurile prevăzute de prezentul regulament se mențin sau se modifică după sfârșitul perioadei menționate la articolul 19.

Articolul 21

Abrogare

Regulamentul (CE) nr. 2236/95 se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat se interpretează ca trimiteri la trimerul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa III.

*Articolul 22***Intrarea în vigoare**

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 30 noiembrie 2009

Pentru Parlamentul European
Președintele
J. BUSEK

Pentru Consiliu
Președintele
B. ASK

ANEXA I

Normele de punere în aplicare menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (e)1. *Condiții privind contribuția comunitară la capitalul de risc*

Cererile de ajutor financiar prezentate în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (e) din prezentul regulament cuprind următoarele informații, care satisfac cerințele comitetului menționat la articolul 18 alineatul (1) și pe baza cărora se iau deciziile de acordare a ajutorului:

- un memorandum informativ cuprinzând principalele dispoziții ale statutului fondului, inclusiv structura sa juridică și organizatorică;
- principii directe detaliate privind investițiile, inclusiv informații privind proiectele țintă;
- informații privind implicarea investitorilor privați;
- informații privind aria de acoperire geografică;
- informații privind viabilitatea financiară a fondului;
- informații privind drepturile investitorilor de a lua măsuri reparatorii, în cazul în care angajamentele luate față de ei nu sunt respectate de către fond;
- informații privind condițiile de ieșire din fond și dispozițiile de încetare a acestuia; și
- drepturile de reprezentare în comitetele investitorilor.

Înainte de adoptarea deciziei de acordare a ajutorului, fondul de investiție intermediar sau o altă instituție financiară comparabilă trebuie să se angajeze să investească o sumă echivalentă cu cel puțin de două ori și jumătate valoarea contribuției comunitare în proiecte identificate în prealabil ca fiind de interes comun, în conformitate cu articolul 155 alineatul (1) primul paragraf prima liniuță din tratat.

În principiu, ajutorul comunitar pentru fonduri de investiții sau întreprinderi financiare comparabile, în cazul în care îmbracă forma unei participări la capitalul de risc, se acordă numai în cazul în care contribuția comunitară are un rang egal, în termeni de risc, cu cea a celorlalți investitori ai fondului.

Fondurile de investiții sau întreprinderile financiare comparabile beneficiare trebuie să respecte principiile bunei gestiuni financiare.

2. *Limitele de intervenție și plafonul investițiilor*

Contribuțiile în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (e) nu depășesc 1 % din cuantumul total pentru perioada menționată la articolul 19. Cu toate acestea, acest plafon poate fi majorat, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (e) menționat anterior.

Ajutorul comunitar în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (e) nu poate depăși 20 % din capitalul total al unui fond de investiții sau al unei întreprinderi financiare comparabile.

3. *Gestionarea contribuției comunitare*

Gestionarea contribuției comunitare este asigurată de Fondul European de Investiții (FEI). Norme de punere în aplicare a ajutorului comunitar în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (e), inclusiv monitorizarea și controlul acestuia, se stabilesc în cadrul unui acord de cooperare între Comisie și FEI, având în vedere dispozițiile stabilite în prezenta anexă.

4. *Alte dispoziții*

Dispozițiile referitoare la analiza, monitorizarea și evaluarea prevăzute de prezentul regulament se aplică în totalitate articolului 3 alineatul (1) litera (e), inclusiv dispozițiile privind condițiile de acordare a ajutorului comunitar, controlul financiar și reducerea, suspendarea și anularea asistenței. Aceasta se asigură, între altele, prin dispoziții adecvate ale acordului de cooperare dintre Comisie și FEI, precum și prin acorduri adecvate cu fondurile de investiții sau cu întreprinderi financiare comparabile, care stipulează controalele necesare la nivelul proiectelor individuale de interes comun. Se adoptă dispoziții adecvate care să permită Curții de Conturi să-și exercite misiunea, în special pentru a verifica regularitatea plăților efectuate.

Plățile în temeiul articolului 3 alineatul (1) litera (e) sunt reglementate de articolul 11 alineatul (7), sub rezerva articolului 11 alineatul (6). După terminarea perioadei de investiție sau mai devreme, după caz, soldurile eventuale rezultate din rambursarea capitalului investit sau din repartizarea profiturilor și a câștigurilor de capital și din oricare alte distribuiri datorate investitorilor se restituie bugetului comunitar.

Toate deciziile de participare la capitalul de risc în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (e) sunt prezentate comitetului menționat la articolul 18 alineatul (1).

Comisia raportează periodic comitetului menționat cu privire la punerea în aplicare a participărilor la capitalul de risc menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (e).

Până la sfârșitul anului 2006, Comisia furnizează, în cadrul articolului 15, o evaluare a acțiunilor efectuate în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (e), în special cu privire la utilizarea acestuia, la efectele sale asupra punerii în aplicare a proiectelor de rețele transeuropene care beneficiază de finanțare, precum și la participarea investitorilor privați la proiectele finanțate.

ANEXA II

Regulament abrogat și lista modificărilor ulterioare

Regulamentul (CE) nr. 2236/95 al Consiliului,
(JO L 228, 23.9.1995, p. 1)

Regulamentul (CE) nr. 1655/1999 al Parlamentului European și al Consiliului,
(JO L 197, 29.7.1999, p. 1)

Regulamentul (CE) nr. 788/2004 al Parlamentului European și al Consiliului, numai articolul 1
(JO L 138, 30.4.2004, p. 17)

Regulamentul (CE) nr. 807/2004 al Parlamentului European și al Consiliului,
(JO L 143, 30.4.2004, p. 46)

Regulamentul (CE) nr. 1159/2005 al Parlamentului European și al Consiliului
(JO L 191, 22.7.2005, p. 16)

ANEXA III

Tabel de corespondență

Regulamentul (CE) nr. 2236/95	Prezentul regulament
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2 alineatul (1)	Articolul 2
Articolul 4 alineatul (1) literele (a)–(e)	Articolul 3 alineatul (1) literele (a)–(e)
Articolul 4 alineatul (1) litera (f)	Articolul 3 alineatul (2)
Articolul 4 alineatul (2)	Articolul 3 alineatul (3)
Articolul 4 alineatul (3)	Articolul 3 alineatul (4)
Articolul 4 alineatul (4)	Articolul 3 alineatul (5)
Articolul 5	Articolul 4
Articolul 5a	Articolul 5
Articolul 6 alineatul (1)	Articolul 6 alineatul (1)
Articolul 6 alineatul (1a)	Articolul 6 alineatul (2)
Articolul 6 alineatul (2)	Articolul 6 alineatul (3)
Articolul 6 alineatul (3) cuvintele introductive	Articolul 6 alineatul (4) cuvintele introductive
Articolul 6 alineatul (3) prima liniuță	Articolul 6 alineatul (4) litera (a)
Articolul 6 alineatul (3) a doua liniuță	Articolul 6 alineatul (4) litera (b)
Articolul 6 alineatul (3) a treia liniuță	Articolul 6 alineatul (4) litera (c)
Articolul 6 alineatul (3) a patra liniuță	Articolul 6 alineatul (4) litera (d)
Articolul 6 alineatul (3) a cincea liniuță	Articolul 6 alineatul (4) litera (e)
Articolul 6 alineatul (4)	Articolul 6 alineatul (5)
Articolele 7	Articolele 7
Articolul 8 prima teză	Articolul 8 primul paragraf
Articolul 8 a doua teză	Articolul 8 al doilea paragraf
Articolul 9 alineatul (1) cuvintele introductive	Articolul 9 alineatul (1) cuvintele introductive
Articolul 9 alineatul (1) litera (a) cuvintele introductive	Articolul 9 alineatul (1) litera (a) cuvintele introductive
Articolul 9 alineatul (1) litera (a) prima liniuță	Articolul 9 alineatul (1) litera (a) punctul (i)
Articolul 9 alineatul (1) litera (a) a doua liniuță	Articolul 9 alineatul (1) litera (a) punctul (ii)
Articolul 9 alineatul (1) litera (a) a treia liniuță	Articolul 9 alineatul (1) litera (a) punctul (iii)
Articolul 9 alineatul (1) litera (a) a patra liniuță	Articolul 9 alineatul (1) litera (a) punctul (iv)
Articolul 9 alineatul (1) litera (a) a cincea liniuță	Articolul 9 alineatul (1) litera (a) punctul (v)
Articolul 9 alineatul (1) litera (a) a șasea liniuță	Articolul 9 alineatul (1) litera (a) punctul (vi)
Articolul 9 alineatul (1) litera (a) a șaptea liniuță	Articolul 9 alineatul (1) litera (a) punctul (vii)
Articolul 9 alineatul (1) litera (a) a opta liniuță	Articolul 9 alineatul (1) litera (a) punctul (viii)
Articolul 9 alineatul (1) literele (b), (c) și (d)	Articolul 9 alineatul (1) literele (b), (c) și (d)
Articolul 9 alineatele (2) și (3)	Articolul 9 alineatele (2) și (3)
Articolele 10 și 11	Articolele 10 și 11
Articolul 12 alineatul (1) cuvintele introductive	Articolul 12 alineatul (1) cuvintele introductive
Articolul 12 alineatul (1) prima liniuță	Articolul 12 alineatul (1) litera (a)
Articolul 12 alineatul (1) a doua liniuță	Articolul 12 alineatul (1) litera (b)
Articolul 12 alineatul (1) a treia liniuță	Articolul 12 alineatul (1) litera (c)
Articolul 12 alineatele (2)–(7)	Articolul 12 alineatele (2)–(7)
Articolul 13 alineatele (1) și (2)	Articolul 13 alineatele (1) și (2)

Regulamentul (CE) nr. 2236/95	Prezentul regulament
Articolul 13 alineatul (2a)	Articolul 13 alineatul (3)
Articolul 13 alineatul (3)	Articolul 13 alineatul (4)
Articolul 13 alineatul (4)	Articolul 13 alineatul (5)
Articolul 14	Articolul 14
Articolul 15 alineatele (1)–(4)	Articolul 15 alineatul (1)–(4)
Articolul 15 alineatul (5) cuvintele introductive	Articolul 15 alineatul (5) cuvintele introductive
Articolul 15 alineatul (5) prima liniuță	Articolul 15 alineatul (5) litera (a)
Articolul 15 alineatul (5) a doua liniuță	Articolul 15 alineatul (5) litera (b)
Articolul 15 alineatele (6) și (7)	Articolul 15 alineatele (6) și (7)
Articolul 16 alineatul (1)	Articolul 16 alineatul (1)
Articolul 16 alineatul (2) prima teză	Articolul 16 alineatul (2) primul paragraf
Articolul 16 alineatul (2) a doua teză	Articolul 16 alineatul (2) al doilea paragraf
Articolul 17 alineatul (1)	Articolul 17
Articolul 17 alineatul (2) prima teză	Articolul 18 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 17 alineatul (2) a doua teză	Articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf
Articolul 17 alineatul (3)	Articolul 18 alineatul (2)
Articolul 17 alineatul (4)	—
Articolul 18	Articolul 19
Articolul 19, prima teză	Articolul 20 primul paragraf
Articolul 19, a doua teză	Articolul 20 al doilea paragraf
—	Articolul 21
Articolul 20	Articolul 22
Anexă	Anexa I
—	Anexa II
—	Anexa III

DIRECTIVA 2009/144/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 30 noiembrie 2009****privind anumite componente și caracteristici ale tractoarelor agricole și forestiere pe roți****(versiune codificată)****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articol 95,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽²⁾,

întrucât:

(1) Directiva 89/173/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la anumite componente și caracteristici ale tractoarelor agricole și forestiere pe roți ⁽³⁾ a fost modificată de mai multe ori în mod substanțial ⁽⁴⁾. Este necesar, din motive de claritate și de coerență, să se codifice directiva menționată.

(2) Directiva 89/173/CEE este una dintre directivele individuale în legătură cu sistemul de omologare CE de tip prevăzut de Directiva 74/150/CEE a Consiliului înlocuită prin Directiva 2003/37/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 privind omologarea de tip a tractoarelor agricole sau forestiere, a remorcilor acestora și a echipamentului remorcat interschimbabil, împreună cu sistemele, componentele și unitățile lor tehnice separate ⁽⁵⁾ și stabilește cerințe tehnice cu privire la proiectarea și construcția tractoarelor agricole sau forestiere pe roți în ceea ce privește anumite componente și caracteristici. Cerințele tehnice respective vizează apropierea legislațiilor statelor membre astfel încât procedura de omologare CE de tip prevăzută de Directiva 2003/37/CE să poată fi aplicată pentru fiecare tip de tractor. Prin urmare, dispozițiile Directivei 2003/37/CE privind tractoarele agricole sau forestiere, remorcile acestora și echipamentul remorcat interschimbabil, împreună cu sistemele, componentele și unitățile lor tehnice separate, se aplică prezentei directive.

(3) Cerințele tehnice pe care trebuie să le îndeplinească tractoarele, conform legislațiilor interne, privesc, între altele, dimensiunile și masele, regulatoarele de turație, protecția componentelor de acționare, a părților proeminente și a roților, comanda frânelor pentru vehiculele remorcate, parbrizele și alte geamuri, cuplarea mecanică dintre tractor și vehiculul remorcat, precum și amplasarea și metodele de fixare a plăcuțelor regulamentare și a marcajelor pe corpul tractorului.

(4) Este necesar să se țină cont de anumite cerințele tehnice adoptate de Comisia Economică pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite (UNECE) în regulamentele sale corespunzătoare anexate la Acordul UNECE privind adoptarea cerințelor tehnice uniforme aplicabile vehiculelor pe roți, echipamentelor și pieselor care pot fi montate sau folosite la un vehicul pe roți și de condițiile de recunoaștere reciprocă a omologărilor efectuate în conformitate cu aceste cerințe ⁽⁶⁾.

(5) Prezenta directivă nu aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere în dreptul intern și de aplicare a directivelor prevăzute în anexa VII, partea B,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

(1) În sensul prezentei directive, se înțelege prin „tractor” (agricol sau forestier) orice autovehicul cu roți sau șenile și care are cel puțin două axe, a cărui funcție principală constă în mod esențial în forța sa de tracțiune și care este special conceput pentru tractarea, împingerea, purtarea sau acționarea anumitor utilaje, mașini sau remorci destinate să fie folosite în exploatarea agricolă sau forestieră. Acesta poate fi amenajat pentru a transporta o încărcătură și însoțitori.

(2) Prezenta directivă se aplică numai tractoarelor definite la alineatul (1), montate pe pneuri și care au o viteză maximă prin construcție cuprinsă între 6 și 40 km/h.

Articolul 2

(1) În ceea ce privește tractoarele care îndeplinesc cerințele prevăzute în prezenta directivă, statele membre nu pot, din motive legate de obiectul prezentei directive:

(a) să refuze acordarea omologării CE de tip sau a omologării naționale de tip;

⁽¹⁾ JO C 182, 4.8.2009, p. 76.

⁽²⁾ Avizul Parlamentului European din 24 martie 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 26 noiembrie 2009.

⁽³⁾ JO L 67, 10.3.1989, p. 1.

⁽⁴⁾ A se vedea anexa VII, partea A.

⁽⁵⁾ JO L 171, 9.7.2003, p. 1.

⁽⁶⁾ Publicat ca anexa I la Decizia 97/836/CE (JO L 346, 17.12.1997, p. 78).

- (b) să refuze înmatricularea sau să interzică vânzarea, punerea în circulație sau utilizarea unui astfel de tractor.

Prin derogare de la dispozițiile primului paragraf referitor la utilizarea tractorului, statele membre pot aplica în continuare, din motive legate de masa remorcabilă sau masele remorcabile, propriile dispoziții de drept intern, care să reflecte, în special, cerințele specifice legate de natura reliefului solului pe teritoriul național, în limitele masei remorcabile indicate în lista de la punctul 2.2 din anexa I, în măsura în care aceasta nu implică modificări ale tractorului sau o omologare națională de tip suplimentară.

- (2) În ceea ce privește tractoarele care nu îndeplinesc cerințele prevăzute în prezenta directivă și, din motive legate de obiectul prezentei directive, statele membre:

(a) nu acordă omologarea CE de tip;

(b) pot refuza acordarea omologării naționale de tip;

- (3) În ceea ce privește tractoarele noi care nu îndeplinesc cerințele prevăzute în prezenta directivă și din motive legate de obiectul prezentei directive, statele membre:

(a) consideră că certificatele de conformitate care însoțesc tractoarele noi în conformitate cu dispozițiile Directivei 2003/37/CE nu mai sunt valabile în sensul articolului 7 alineatul (1) din respectiva directivă;

(b) pot refuza înmatricularea, vânzarea sau intrarea în circulație a respectivelor tractoare noi.

Articolul 3

(1) Statele membre acordă omologare CE de tip pentru componente pentru orice tip de parbriz sau alte geamuri de sticlă și/sau cuplaje mecanice care îndeplinesc cerințele de construcție și cerințele de testare stabilite în anexele III și/sau IV.

(2) Statul membru care a acordat omologarea CE de tip pentru componente ia măsurile necesare pentru a verifica, în măsura în care este necesar și, atunci când este necesar, împreună cu autoritățile competente din alte state membre, dacă modelele produse sunt conforme cu tipul omologat. Astfel de verificări se limitează la verificări prin sondaj.

Articolul 4

Pentru fiecare tip de parbriz sau alte geamuri sau tip de cuplaj mecanic omologate în conformitate cu articolul 3, statele membre eliberează constructorului tractorului, parbrizului sau dispozitivului de cuplare mecanică sau reprezentantului său autorizat o marcă de omologare CE de tip pentru componente conform exemplelor prezentate în anexa III sau în anexa IV.

Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a preveni folosirea mărcilor care pot produce confuzii între tipul de echipament pentru care s-a acordat omologare CE de tip pentru componente în conformitate cu articolul 3 și echipamentele de alte tipuri.

Articolul 5

Statele membre nu pot interzice introducerea pe piață a parbrizelor sau a altor geamuri de sticlă sau a cuplajelor mecanice din motive legate de construcția lor, în cazul în care acestea poartă marca omologării CE de tip pentru componente.

Cu toate acestea, un stat membru poate interzice introducerea pe piață a parbrizelor sau a altor geamuri de sticlă sau a cuplajelor mecanice care poartă marca omologării CE de tip pentru componente în cazul în care acestea nu corespund tipului omologat.

Statul membru în cauză informează celelalte state membre și Comisia cu privire la măsurile luate, specificând motivele deciziei sale.

Articolul 6

În termen de o lună, autoritățile competente din fiecare stat membru trimit autorităților competente din celelalte state membre o copie a certificatelor de omologare de tip pentru componente, după modelele prezentate în anexa III sau în anexa IV, completate pentru fiecare tip de parbriz sau de geam de sticlă sau cuplaj mecanic pentru care se aprobă sau se refuză omologarea.

Articolul 7

(1) Atunci când statul membru care a acordat o omologare CE de tip pentru componente constată că un număr de parbrize sau de geamuri de sticlă sau cuplaje mecanice care poartă aceeași marcă de omologare CE de tip pentru componente nu sunt conforme cu tipul pe care l-a omologat, acesta ia măsurile necesare pentru a se asigura că modelele produse sunt conforme cu tipul omologat.

Autoritățile competente ale statului membru respectiv informează autoritățile din celelalte state membre despre măsurile luate, care pot include retragerea omologării CE de tip pentru componente, dacă este necesar, în cazul în care nerespectarea conformității este gravă și repetată.

Autoritățile menționate iau aceleași măsuri în cazul în care sunt informate de către autoritățile competente ale altui stat membru despre o astfel de nerespectare a conformității.

(2) În termen de o lună de la retragerea omologării CE de tip pentru componente, autoritățile competente ale statelor membre se informează reciproc cu privire la această retragere și la motivele luării acestei măsuri.

Articolul 8

Orice decizie luată în temeiul dispozițiilor adoptate în vederea punerii în aplicare a prezentei directive, în sensul refuzului sau retragerii omologării CE de tip pentru componente pentru parbrize sau cuplaje mecanice sau al interzicerii introducerii pe piață sau utilizării acestora, trebuie să prevadă în detaliu motivele pe care se întemeiază.

Astfel de decizii se notifică părții în cauză care, simultan, este informată și despre căile de atac și termenele de introducere a acestora care îi sunt disponibile în temeiul legislațiilor naționale în vigoare în statele membre.

Articolul 9

Modificările necesare pentru adaptarea cerințelor din anexele I – VI la progresul tehnic se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 20 alineatul (3) din Directiva 2003/37/CE.

Articolul 10

Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 11

Directiva 89/173/CEE astfel cum a fost modificată prin actele menționate în anexa VII, partea A, se abrogă, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește termenele de transpunere în dreptul intern și de aplicare a directivelor menționate în anexa VII, partea B.

Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa VIII.

Articolul 12

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 1 iunie 2010.

Articolul 13

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 30 noiembrie 2009

Pentru Parlamentul European
Președintele
J. BUZEK

Pentru Consiliu
Președintele
B. ASK

LISTA ANEXELOR

ANEXA I:	Dimensiuni și mase remorcabile
Apendice:	Anexă la certificatul de omologare CE de tip
ANEXA II:	Regulator de turație și protecția componentelor de acționare, a părților proeminente și a roților
Apendice:	Anexă la certificatul de omologare CE de tip
ANEXA III A:	Parbrize și alte geamuri – cerințe privind echipamentele, definiții, cerere pentru obținerea omologării de tip pentru componente, omologare de tip pentru componente, marcaje, specificații generale, testări și conformitatea producției
Apendice:	Exemple de mărci de omologare de tip pentru componente
ANEXA III B:	Comunicare cu privire la omologarea CE de tip pentru componente, refuzul omologării CE de tip pentru componente, prelungirea perioadei de valabilitate a omologării CE de tip pentru componente și retragerea omologării de tip pentru componente
Apendice 1:	Parbrize din sticlă de securitate monostrat
Apendice 2:	Geamuri din sticlă uniform securizată monostrat, altele decât parbrizele
Apendice 3:	Parbrize din sticlă de securitate multistrat
Apendice 4:	Geamuri din sticlă de securitate multistrat, altele decât parbrizele
Apendice 5:	Parbrize cu acoperire din plastic multistrat
Apendice 6:	Geamuri cu acoperire din plastic multistrat, altele decât parbrizele
Apendice 7:	Unități cu vitraj dublu
Apendice 8:	Conținutul listei de parbrize
ANEXA III C:	Condiții generale de testare
ANEXA III D:	Parbrize din sticlă de securitate monostrat
ANEXA III E:	Geamuri din sticlă uniform securizată monostrat, altele decât parbrizele
ANEXA III F:	Parbrize din sticlă de securitate multistrat obișnuită
ANEXA III G:	Geamuri din sticlă de securitate multistrat, altele decât parbrizele
ANEXA III H:	Parbrize din sticlă de securitate multistrat tratată
ANEXA III I:	Geamuri din sticlă de securitate cu acoperire din plastic la interior
ANEXA III J:	Parbrize cu acoperire din plastic multistrat
ANEXA III K:	Geamuri cu acoperire din plastic multistrat, altele decât parbrizele
ANEXA III L:	Unități cu vitraj dublu
ANEXA III M:	Gruparea parbrizelor pentru testări în vederea omologării de tip pentru componente
ANEXA III N:	Măsurarea înălțimilor segmentului și poziția punctelor de impact
ANEXA III O:	Verificarea conformității producției
ANEXA III P:	Anexă la certificatul de omologare CE de tip
ANEXA IV:	Cuplaje mecanice între tractor și vehiculul remorcat și sarcina verticală în punctul de cuplare
Apendice 1:	Desenele componentelor cuplajului mecanic
Apendice 2:	Metoda de încercare dinamică
Apendice 3:	Metoda de încercare statică
Apendice 4:	Marca de omologare de tip pentru componente
Apendice 5:	Model de certificat de omologare CE de tip pentru componente
Apendice 6:	Condițiile de acordare a omologării CE de tip
Apendice 7:	Anexă la certificatul de omologare CE de tip

ANEXA V:	Amplasarea și metoda de fixare a plăcuțelor și inscripțiilor regulamentare pe corpul tractorului
<i>Apendice:</i>	Anexă la certificatul de omologare CE de tip
ANEXA VI:	Comanda frânelor vehiculelor remorcate și cuplarea sistemului de frânare între tractor și vehiculele remorcate
<i>Apendice:</i>	Anexă la certificatul de omologare CE de tip
ANEXA VII:	Partea A: Directiva abrogată și lista modificărilor ulterioare Partea B: Termene de transpunere în dreptul intern și de aplicare
ANEXA VIII:	Tabel de Corespondență

ANEXA I

Dimensiuni și mase remorcabile

1. DEFINIȚII

1.1. „Lungime” înseamnă

- lungimea tractorului măsurată între planurile verticale în unghi drept față de axa longitudinală a tractorului și care trec prin punctele extreme ale acestuia, dar excluzând:
 - toate oglinzile retrovizoare;
 - toate manivelele de demarare;
 - toate lămpile de poziție frontale sau laterale.

1.2. „Lățime” înseamnă

- lățimea tractorului măsurată între planurile verticale paralele cu axa longitudinală a tractorului și care trec prin punctele extreme ale acestuia, dar excluzând:
 - orice oglinzi retrovizoare;
 - orice indicatoare de direcție;
 - orice lămpi de poziție din față, spate sau lateral; orice lămpi de staționare;
 - orice deformare a pneurilor cauzată de greutatea tractorului;
 - orice componente rabatabile, precum treapta rabatabilă a scării sau apărătoarele de noroi flexibile.

1.3. „Înălțime” înseamnă

- distanța verticală dintre sol și punctul tractorului aflat la cea mai mare distanță de sol, exclusiv antena. La stabilirea înălțimii, tractorul trebuie: - să fie echipat cu pneuri noi, cu cea mai mare rază de rulare specificată de către constructor.

1.4. „Masa remorcabilă admisă” înseamnă

- masa pe care un tractor o poate remorca. De exemplu, poate fi formată din una sau mai multe remorci sau alte utilaje agricole sau forestiere care se remorchează. Se face o distincție între masa remorcabilă admisă din punct de vedere tehnic, indicată de către constructor, și masa remorcabilă autorizată specificată la punctul 2.2 de mai jos.

1.5. „Dispozitiv de remorcare” înseamnă

o componentă a tractorului destinată să asigure o legătură mecanică între tractor și vehiculul remorcat.

1.6. „Masa neîncărcată a tractorului în stare de funcționare (m_t)” înseamnă:

masa definită la punctul 2.1.1 din anexa I la Directiva 2003/37/CE.

1.7. **Masa remorcabilă admisă (masele remorcabile admise) din punct de vedere tehnic** înseamnă:

- masa remorcabilă fără frânare;
- masa remorcabilă cu frânare independentă (conform definiției de la punctul 1.12 din anexa I la Directiva 76/432/CEE a Consiliului (⁽¹⁾);

(¹) Directiva Consiliului din 6 aprilie 1976 de apropiere a legislației statelor membre cu privire la sistemul de frânare al tractoarelor agricole sau forestiere pe roți (JO L 122, 8.5.1976, p. 1).

- masa remorcabilă cu frânare prin inerție (conform definiției de la punctul 1.14 din anexa I la Directiva 76/432/CEE a Consiliului);
- masa remorcabilă echipată cu frânare hidraulică sau pneumatică: acest tip de frânare poate fi continuu, semi-continuu sau independent asistat, (conform punctelor 1.9, 1.10 și, respectiv, 1.11 din anexa I la Directiva 76/432/CEE).

2. CERINȚE

2.1. Dimensiuni

Dimensiunile maxime ale tractorului sunt următoarele:

- 2.1.1. lungime: 12 m;
- 2.1.2. lățime: 2,55 m (cu ignorarea oricărei bombări a părții pneului care vine în contact cu solul);
- 2.1.3. înălțime: 4 m.
- 2.1.4. Măsurătorile pentru verificarea acestor dimensiuni se realizează după cum urmează:
 - cu tractorul neîncărcat, în stare de funcționare, după cum se indică la punctul 1.6;
 - pe o suprafață plană orizontală;
 - cu tractorul în staționare și motorul oprit;
 - cu pneuri noi, la presiunea normală recomandată de către constructor;
 - cu ușile și ferestrele închise;
 - cu volanul în poziția de mers în linie dreaptă;
 - fără utilaje agricole sau forestiere atașate de tractor.

2.2. Masa remorcabilă admisă

- 2.2.1. Masa remorcabilă admisă nu trebuie să depășească:
 - 2.2.1.1. masa remorcabilă admisă din punct de vedere tehnic, după cum este definită la punctul 1.7, recomandată de către constructorul tractorului;
 - 2.2.1.2. masa remorcabilă stabilită pentru dispozitivul de remorcare conform omologării CE de tip pentru componente.
- 2.2.2. Atunci când un stat membru aplică articolul 2 alineatul (2), masele remorcabile trebuie specificate în certificatul de înmatriculare al tractorului.

Apendice

MODEL

Denumirea administrației

ANEXĂ LA CERTIFICATUL DE OMOLOGARE CE DE TIP PENTRU UN TIP DE TRACTOR, CU PRIVIRE LA DIMENSIUNILE ȘI MASELE REMORCABILE

(articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2003/37/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 privind omologarea de tip a tractoarelor agricole sau forestiere, a remorcilor acestora și a echipamentului remorcat interschimbabil, împreună cu sistemele, componentele și unitățile lor tehnice separate)

Nr. omologării CE de tip

1. Componentă(e) sau caracteristică(i):

1.1. Dimensiuni:

1.1.1. lungime: m

1.1.2. lățime: m

1.1.3. înălțime: m

1.2. Masele remorcabile:

1.2.1. masa remorcabilă fără frânare: kg

1.2.2. masa remorcabilă cu frânare independentă: kg

1.2.3. masa remorcabilă cu frânare prin inerție: kg

1.2.4. masa remorcabilă echipată cu sistem de frânare asistată (hidraulică sau pneumatică): kg

2. Marca tractorului sau firma constructorului:

.....

3. Tipul și, după caz, denumirea comercială a tractorului:

.....

4. Numele și adresa constructorului:

.....

5. Dacă este nevoie, numele și adresa reprezentantului autorizat al constructorului:

.....

.....

6. Data prezentării tractorului în vederea omologării CE de tip:

.....

7. Serviciul tehnic care efectuează încercările în vederea omologării de tip:

.....

.....

8. Data emiterii raportului de către serviciul respectiv:

.....

9. Numărul raportului emis de către serviciul respectiv:
.....
10. Se acordă/refuză ⁽¹⁾ omologarea CE de tip pentru dimensiuni și mase remorcabile.
11. Locul:
12. Data:
13. Semnătura:
14. Se anexează acestui certificat următoarele documente, purtând numărul omologării CE de tip indicat mai sus:
..... desene cu dimensiuni;
..... desene sau fotografii ale tractorului.
- Datele se pun la dispoziția autorităților competente din statele membre, la solicitarea acestora.
15. Observații:
.....
.....

⁽¹⁾ Se barează ce nu corespunde.

ANEXA II

Regulator de turație și protecția componentelor de acționare, a părților proeminente și a roților

1. REGULATOR DE TURAȚIE
 - 1.1. Dacă acest dispozitiv este montat de către constructor în cursul producției, el trebuie instalat și proiectat astfel încât tractorul să corespundă dispozițiilor Directivei 2009/60/CE ⁽¹⁾ cu privire la viteza maximă prevăzută prin proiect.
2. PROTECȚIA COMPONENTELOR DE ACȚIONARE, A PĂRȚILOR PROEMINENTE ȘI A ROȚILOR
 - 2.1. **Dispoziții generale**
 - 2.1.1. Componentele de acționare, părțile proeminente și roțile tractorului trebuie proiectate, montate și protejate astfel încât, în condiții normale de utilizare, să prevină accidentarea persoanelor.
 - 2.1.2. Cerințele de la punctul 2.1.1 se consideră ca fiind îndeplinite dacă se respectă condițiile de la punctul 2.3. Se pot autoriza și alte soluții decât cele descrise la punctul 2.3 dacă constructorul dovedește că acestea sunt cel puțin echivalente cu cerințele de la punctul 2.3.
 - 2.1.3. Dispozitivele de protecție trebuie fixate ferm pe tractor. „Fixare fermă” înseamnă ca îndepărtarea acestor dispozitive să fie posibilă numai cu ajutorul unor scule.
 - 2.1.4. Capotele, capacele și panourile a căror închidere accidentală poate provoca răniri trebuie realizate astfel încât să se evite închiderea lor accidentală (de exemplu, cu ajutorul unor dispozitive de siguranță, prin fixarea lor corespunzătoare sau printr-o proiectare adecvată).
 - 2.1.5. Același dispozitiv de protecție poate proteja mai multe puncte periculoase. Cu toate acestea, dacă dispozitivele de reglare, menținere sau de antiparazitare care se acționează atunci când funcționează motorul se află sub un dispozitiv de protecție comun, atunci se prevăd dispozitive de protecție suplimentare.
 - 2.1.6. Dispozitivele de siguranță (de exemplu: cleme cu arc sau închizători)
 - pentru reținerea elementelor de legătură ușor detașabile (de exemplu, știft de prindere) și elementele
 - dispozitivelor de protecție care se pot deschide fără ajutorul sculelor (de exemplu, capota motorului)trebuie fixate ferm fie de elementul de legătură al tractorului, fie de dispozitivul de protecție.
 - 2.2. **Definiții**
 - 2.2.1. „Dispozitiv de protecție” înseamnă un dispozitiv destinat să protejeze piesele periculoase. În înțelesul acestei directive, dispozitivele de protecție includ cartere, capace și apărătoare.
 - 2.2.1.1. „Scut” înseamnă un dispozitiv de protecție așezat imediat în fața unei piese periculoase și care, fie singur, fie împreună cu alte piese ale mașinii, asigură protecție, din toate părțile, împotriva contactului cu piesa periculoasă.
 - 2.2.1.2. „Panou sau capotă” înseamnă un dispozitiv de protecție așezat în fața piesei periculoase și care asigură protecție împotriva contactului cu piesa periculoasă în partea deschisă.

⁽¹⁾ Directiva 2009/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 cu privire la viteza maximă prin construcție și la platformele de încărcare ale tractoarelor agricole sau forestiere pe roți (versiune codificată) (JO L 198, 30.7.2009, p. 15).

- 2.2.1.3. „Apărătoare” înseamnă un dispozitiv de protecție care, prin șine, grilaje sau alte dispozitive similare, asigură distanța de siguranță necesară pentru a împiedica contactul cu piesele periculoase.
- 2.2.2. „Piesă periculoasă” înseamnă orice punct care, datorită locului de amplasare sau modului de proiectare a pieselor fixe sau mobile ale tractorului, implică riscul unei accidentări. Piesele periculoase sunt, în special, punctele cu risc de înțepare, de rețezare, de tăiere, de străpungere, de penetrare, de agățare, de intrare și de atac.
- 2.2.2.1. „Punct cu risc de înțepare” înseamnă orice punct periculos în care unele piese se mișcă una în funcție de cealaltă sau de alte piese fixe și prezintă risc de înțepare pentru persoane sau părți ale corpului acestora.
- 2.2.2.2. „Punct cu risc de rețezare” înseamnă orice punct periculos în care unele piese se deplasează una de-a lungul celeilalte sau de-a lungul altor piese și prezintă risc de înțepături sau rețezări pentru persoane sau părți ale corpului acestora.
- 2.2.2.3. „Puncte cu risc de tăiere, străpungere sau penetrare” înseamnă orice punct periculos în care unele piese, cu margini ascuțite, colțuroase sau nefinisate, fixe sau mobile, prezintă risc de rănire pentru persoane sau părți ale corpului acestora.
- 2.2.2.4. „Punct cu risc de agățare” înseamnă orice punct periculos în care proeminențe ascuțite, dinți, vârfuri, șuruburi și bolțuri, nipluri de ungere, axe, capete de ax sau orice altă piesă se mișcă astfel încât prezintă risc de agățare și antrenare pentru persoane, părți ale corpului acestora sau îmbrăcămintea acestora.
- 2.2.2.5. „Punct cu risc de intrare sau de atac” înseamnă orice punct periculos în care unele piese, prin mișcare, îngustează o deschidere prin care o persoană, unele părți ale corpului acesteia sau îmbrăcămintea acesteia pot fi prinse.
- 2.2.3. „Distanță de atingere” înseamnă distanța maximă la care poate ajunge o persoană sau unele părți ale corpului său, în sus, în jos, în interior, în lateral, de jur împrejur, sau de-a curmezișul, fără ajutorul altor obiecte (figura 1).
- 2.2.4. „Distanța de siguranță” înseamnă distanța corespunzătoare dimensiunii corpului sau celei de atingere plus o marjă de siguranță (figura 1).
- 2.2.5. „Comandă” înseamnă orice dispozitiv care prin acțiunea sa directă modifică starea sau funcționarea tractorului sau a altor echipamente cuplate la acesta.
- 2.2.6. „Condiții normale de funcționare” înseamnă utilizarea tractorului în conformitate cu destinația prevăzută de constructor și de către un operator familiarizat cu caracteristicile tractorului și care respectă informațiile referitoare la funcționare, întreținere și practici sigure, în conformitate cu manualul de utilizare furnizat de constructor și cu indicațiile aplicate pe tractor.
- 2.2.7. „Contact accidental” înseamnă un contact neplanificat între o persoană și un loc periculos care rezultă din acțiunea persoanei în cursul operațiunilor normale de funcționare și întreținere a tractorului.
- 2.3. **Distanțe de siguranță pentru evitarea contactului cu părțile periculoase**
- 2.3.1. Distanța de siguranță se măsoară din acele puncte la care se poate ajunge pentru a acționa, întreține sau inspecta tractorul și, de asemenea, de la nivelul solului. „Inspectarea și întreținerea tractorului” înseamnă numai munca depusă în mod normal de către cel care îl conduce, singur, în conformitate cu instrucțiunile de utilizare. Pentru a determina distanța de siguranță, principiul de bază este acela că tractorul se află în starea pentru care a fost proiectat și că nu se folosește nicio sculă pentru a se atinge părțile periculoase.
- Distanțele de siguranță sunt stabilite la punctele 2.3.2.1–2.3.2.5. În anumite zone specifice sau pentru anumite componente specifice un nivel de siguranță corespunzător este prevăzut în cazul în care tractorul corespunde cerințelor stabilite la punctele 2.3.2.6–2.3.2.14.
- 2.3.2. Protecția punctelor periculoase

2.3.2.1. Partea de sus

Limita de siguranță în partea de sus este de 2 500 mm (figura 1) în cazul unei persoane care stă în picioare.

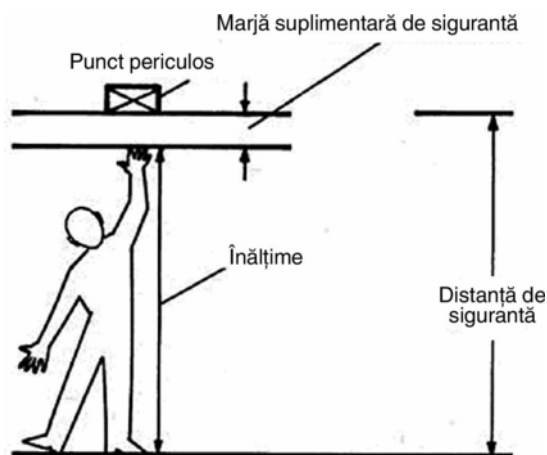

Figura 1

2.3.2.2. Partea de jos, deasupra

Limita de siguranță pentru a ajunge deasupra unui obstacol este:

- a = de la nivelul solului până la punctul periculos;
- b = înălțimea obstacolului sau a dispozitivului de protecție;
- c = distanța orizontală dintre punctul periculos și obstacol (figura 2).

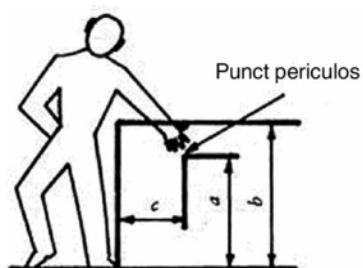

Figura 2

Când se ating atât limitele de jos cât și cele de sus, trebuie respectate distanțele de siguranță stabilite în Tabelul 1.

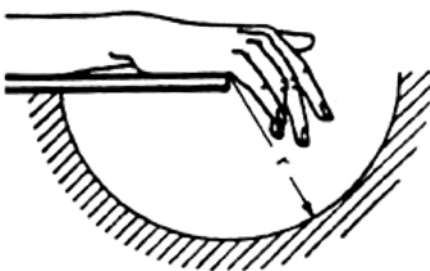
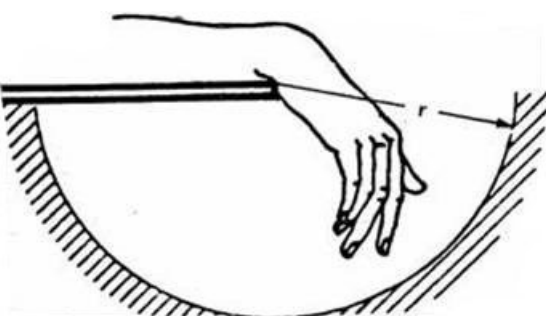
Tabelul 1

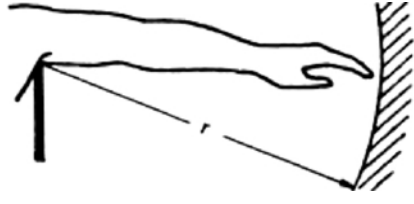
a: Distanța de la sol la punctul periculos	Înălțimea dintre obstacol și dispozitivul de protecție b							
	2 400	2 200	2 000	1 800	1 600	1 400	1 200	1 000
	Distanța orizontală c de la punctul periculos							
2 400	—	100	100	100	100	100	100	100
2 200	—	250	350	400	500	500	600	600
2 000	—	—	350	500	600	700	900	1 100
1 800	—	—	—	600	900	900	1 000	1 100
1 600	—	—	—	500	900	900	1 000	1 300
1 400	—	—	—	100	800	900	1 000	1 300
1 200	—	—	—	—	500	900	1 000	1 400
1 000	—	—	—	—	300	900	1 000	1 400
800	—	—	—	—	—	600	900	1 300
600	—	—	—	—	—	—	500	1 200
400	—	—	—	—	—	—	300	1 200
200	—	—	—	—	—	—	200	1 100

2.3.2.3. Distanța de atingere de jur-împrejur

Limitele de siguranță din Tabelul 2 de mai jos trebuie cel puțin menținute dacă partea respectivă a corpului nu trebuie să atingă punctul periculos. La aplicarea limitei de siguranță se presupune că articulația principală a părții respective a corpului este ferm împinsă în marginea dispozitivului de siguranță. Se consideră că limitele de siguranță sunt respectate dacă împiedică avansarea sau penetrarea părților corpului dincolo de ele.

Tabelul 2

Parte a corpului	Dist. De siguranță	Figură
Mâna de la prima articulație a degetelor până la vârful degetelor	≥ 120	
De la încheietura mâinii la vârful degetelor	≥ 230	

Braț	Dist. De siguranță	Ilustrare
Brațul de la cot la vârful degetelor	≥ 550	
Brațul de la umăr la vârful degetelor	≥ 850	

2.3.2.4. Penetrarea și atingerea pe diagonală

Dacă este posibilă penetrarea prin sau peste deschideri și până la piesele periculoase, trebuie respectată distanța minimă de siguranță prevăzută în Tabelele 3 și 4.

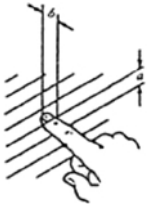
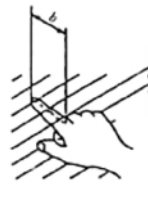
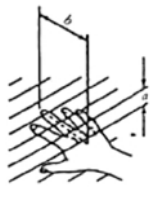
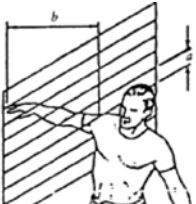
Piese în mișcare una față de cealaltă sau piesele care se mișcă de-a lungul pieselor fixe nu sunt considerate ca factori de risc cu condiția ca distanța dintre ele să nu fie mai mică de 8 mm.

Tabelul 3

Limitele de siguranță pentru deschideri paralele și alungite

a este cea mai mică dimensiune a deschiderii

b este distanța de siguranță față de punctul periculos

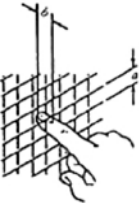
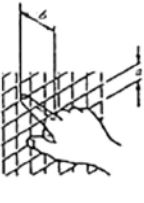

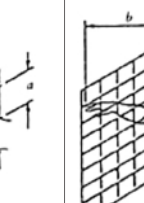

ârful degetului	Deget		Lungimea degetului mare	Brațul	—
					
$4 < a \leq 8$	$8 < a \leq 12$	$12 < a \leq 20$	$20 < a \leq 30$	$30 < a \leq 135$ maximum	> 135
$b \geq 15$	$b \geq 80$	$b \geq 120$	$b \geq 200$	$b \geq 850$	—

Tabelul 4

Limitele de siguranță pentru deschideri pătrate sau circulare

a este deschiderea/diametrul sau lungimea laturii

b este distanța de siguranță de la punctul de pericol

Vârful degetului	Deget		Mâia păii la baza degetuluiimate	Brațul	—
					
$4 < a \leq 8$	$8 < a \leq 12$	$12 < a \leq 25$	$25 < a \leq 40$	$40 < a \leq 250$ maximum	250
$b \geq 15$	$b \geq 80$	$b \geq 120$	$b \geq 200$	$b \geq 850$	—

2.3.2.5. Limitele de siguranță față de punctele cu risc de înțepare

Un punct cu risc de înțepare nu este considerat periculos pentru partea corpului arătată în ilustrația de mai jos dacă distanțele de siguranță nu sunt mai mici decât cele precizate în Tabelul 5 și dacă se asigură faptul că partea adiacentă, mai mare, a corpului nu încapă în acel spațiu.

Tabelul 5

Membru	Corp	Picior	Talpă	Braț	Mâna la prima articulație	Deget
Distanță de siguranță	500	180	120		100	25
ilustrare						

2.3.2.6. Comenzile

Spațiul dintre două pedale și găurile prin care trec dispozitivele de comandă nu sunt considerate drept puncte cu risc de înțepare sau rețezare.

2.3.2.7. Cuplarea posterioară în 3 puncte

2.3.2.7.1. Într-un sistem de cuplare în 3 puncte, dincolo de planul care trece prin planul median al articulațiilor pivotante ale tijelor de ridicare, trebuie respectată o limită de siguranță minimă de 25 mm între piesele în mișcare, pentru fiecare punct sau fiecare cursă a dispozitivului de ridicare – dar nu și pentru capete în poziția superioară și inferioară $0,1 n$ - împreună cu o distanță de 25 mm sau un unghi minim de 30° pentru piesele cu risc de rețezare care pot cauza schimbarea unghiului (a se vedea figura 3). Cursa n' , redusă cu $0,1 n$, atât la capătul superior cât și la cel inferior, este definită după cum urmează (a se vedea figura 4). Acolo unde articulațiile inferioare sunt acționate direct de mecanismul de ridicare, planul de referință se determină prin planul vertical transversal median al acestor articulații.

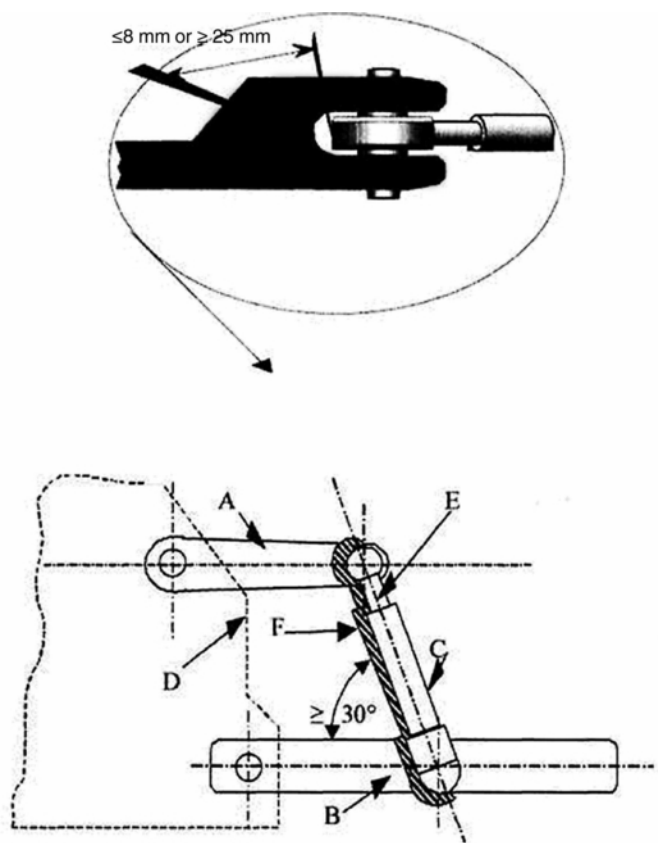

Figura 3

Legendă:

- A = braț de ridicare
- B = articulație inferioară
- C = tijă de ridicare
- D = șasiu tractor
- E = planul care trece prin axele punctelor de rotație ale tije de ridicare
- F = joc de rotație

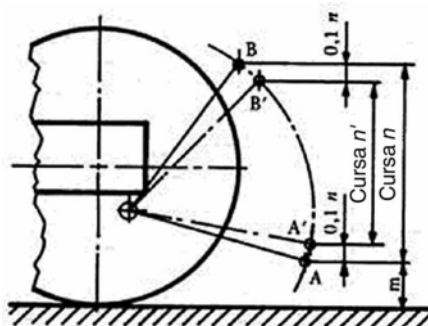

Figura 4

- 2.3.2.7.2. Pentru cursa n a unității de ridicare hidraulice, poziția inferioară, A, a punctului de cuplare a articulației inferioare este limitată la dimensiunea „14” în conformitate cu standardul ISO 730, Partea 1, din decembrie 1994 în timp ce poziția superioară, B, este limitată la cursa hidraulică maximă. Cursa n' corespunde cursei n reduse în sus și în jos cu $0,1 n$ și reprezintă distanța verticală între punctele A' și B'.

- 2.3.2.7.3. De asemenea, în cadrul cursei n' trebuie menținută o limită minimă de siguranță de 25 mm față de piesele adiacente din jurul profilului tijelor de ridicare.
- 2.3.2.7.4. Dacă, în cazul unui sistem de cuplare în 3 puncte, între tractor și elementul tractat se utilizează dispozitive de cuplare care nu necesită prezența unui operator (de exemplu, în cazul unei cuplări rapide), atunci dispozițiile de la punctul 2.3.2.7.3 nu se aplică.
- 2.3.2.7.5. Manualul de funcționare trebuie să conțină informații specifice asupra punctelor periculoase situate în fața planului definit la prima teză de la punctul 2.3.2.7.1.
- 2.3.2.8. Cuplarea frontală în 3 puncte
- 2.3.2.8.1. În fiecare punct al cursei n' a unității de ridicare – cu excepția capetelor superioare și inferioare care ajung la 0,1 n – trebuie menținută o limită minimă de siguranță de 25 mm și un unghi minim de 30° față de piesele antrenate simultan sau o limită minimă de siguranță de 25 mm, în cazul schimbării unghiului, datorită mișcării pieselor una față de cealaltă. Cursa n' redusă cu 0,1 n , atât la capătul inferior cât și la cel superior, este definită după cum urmează (a se vedea și figura 4).
- 2.3.2.8.2. Pentru cursa n a unității hidraulice de ridicare, poziția inferioară A a punctului de cuplare a articulației inferioare este limitată la dimensiunea „14”, conform standardului ISO 8759, partea 2, din martie 1998 în timp ce poziția superioară B este limitată la cursa hidraulică maximă. Cursa n' redusă la capătul superior și inferior cu 0,1 n reprezintă distanța verticală între A' și B'.
- 2.3.2.8.3. Dacă, pentru articulațiile inferioare ale unui sistem de cuplare frontal în 3 puncte se folosesc dispozitive de cuplare (cum ar fi în cazul unei cuplări cu acțiune rapidă) care nu necesită prezența unei persoane între tractor și elementul tractat în timpul realizării cuplării, atunci dispozițiile de la 2.3.2.8.1. nu se aplică în limita unei raze de 250 mm din punctele unde articulațiile inferioare sunt cuplate cu tractorul. Cu toate acestea, trebuie asigurată o limită minimă de siguranță de 25 mm față de piesele învecinate cursei, definite prin n' , în special în spațiul exterior cursei de deplasare a cilindrilor/tijelor.
- 2.3.2.9. Scaunul conducătorului și spațiul adiacent
- Atunci când conducătorul este în poziția așezat, toate punctele cu risc de înțepare sau retezare trebuie să fie în afara razei de acțiune a mâinilor sau picioarelor acestuia. Această cerință este considerată îndeplinită dacă se respectă următoarele condiții:
- 2.3.2.9.1. Scaunul conducătorului se află poziționat în punctul median al razei de reglare longitudinale și verticale. Zona de acțiune a conducătorului este împărțită între zonele A și B. Un punct central circular al acestor zone se află la 60 de mm în fața și la 580 mm deasupra punctului de poziționare al scaunului (a se vedea figura 5). Zona A reprezintă o sferă cu diametrul de 550 mm iar zona B este localizată între această sferă și o altă sferă cu raza de 1 000 mm.

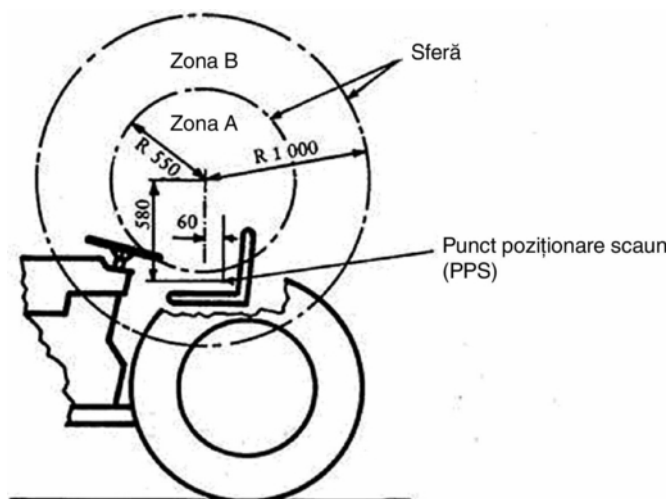

Figura 5

- 2.3.2.9.2. În apropierea punctelor cu risc de înțepare și de retezare se menține o distanță de siguranță de 120 mm în zona A și de 25 mm în zona B și un unghi minim de 30° în cazul pieselor cu risc de retezare ce pot cauza o schimbare a unghiului.
- 2.3.2.9.3. În zona A, se iau în considerare numai punctele cu risc de înțepare și retezare datorate pieselor acționate de o sursă de energie exterioară.

- 2.3.2.9.4. Dacă un punct reprezintă un risc de pericol din cauza prezenței unei componente aferente scaunului, atunci între componenta respectivă și scaun trebuie menținută o distanță de siguranță de cel puțin 25 mm. Nu există puncte periculoase între spătarul scaunului și componentele aferente localizate în spatele acestui spătar, dacă aceste componente sunt netede iar spătarul scaunului este rotunjit și nu are puncte ascuțite.
- 2.3.2.10. Scaunul pasagerului (după caz)
- 2.3.2.10.1. Dacă anumite componente constituie un pericol pentru picioare, trebuie asigurate dispozitive de protecție pe o rază semicirculară de 800 mm începând de la marginea frontală a pernei scaunului și orientată în jos.
- 2.3.2.10.2. Conform celor descrise la punctul 2.3.2.9 (a se vedea figura 6), piesele periculoase din zonele A și B trebuie protejate pe o rază circulară al cărei centru este situat la 670 mm deasupra centrului marginii frontale a scaunului pasagerului.

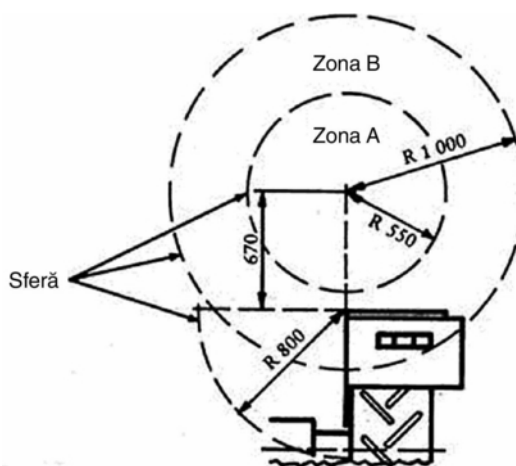

Figura 6

- 2.3.2.11. Tractoare cu ecartament îngust (tractoare al căror ecartament este definit conform articolului [1] a doua liniuță din Directiva [87/402/CEE ⁽¹⁾] [a Consiliului]).
- 2.3.2.11.1. În cazul tractoarelor cu ecartament îngust, nu se aplică dispozițiile punctului 2.3.2.9 pentru zona situată sub un plan înclinat la 45°, orientat spre spate, transversal pe direcția de mers, care trece printr-un punct situat la 230 mm în spatele punctului de poziționare al scaunului (a se vedea figura 7). Dacă în această zonă există puncte periculoase de orice natură, se amplasează pe tractor avertismente corespunzătoare.

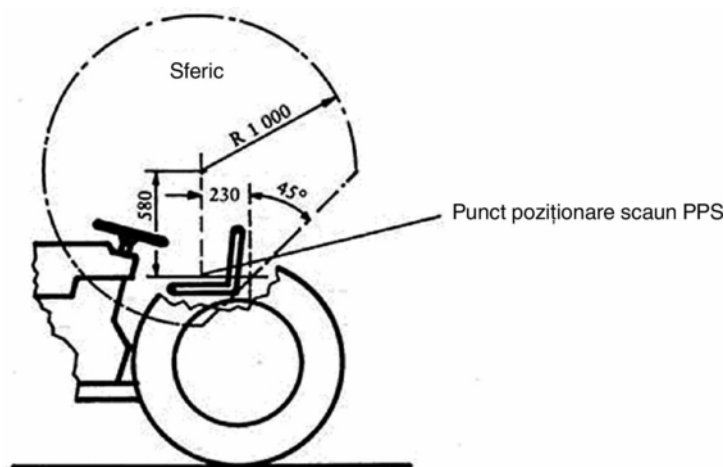

Figura 7

⁽¹⁾ Directiva Consiliului din 25 iunie 1987 privind dispozitivele de protecție în caz de răsturnare, montate în partea din față a tractoarelor agricole și forestiere pe roți, cu ecartament îngust (JO L 220, 8.8.1987, p. 1).

- 2.3.2.11.2. Secțiunile II.1 și II.2 din anexa I la Directiva 80/720/CCE ⁽¹⁾ se aplică accesului la scaunul conducătorului.
- 2.3.2.11.3. Punctul [I.6] din anexa [I] la Directiva [80/720/CEE] se aplică dispozitivelor de comandă.
- 2.3.2.11.4. În fața planului de referință care trece în unghi drept față de axa longitudinală a vehiculului și prin centrul pedalei în poziție liberă (ambreiaj și/sau frână de serviciu), componentele foarte fierbinți ale sistemului de evacuare trebuie protejate, dacă sunt localizate pe o rază de 300 mm în zona superioară (700 mm deasupra nivelului solului) și la 150 mm în zona inferioară (a se vedea figura 8). În lateral, zona de protecție este limitată de marginea exterioară a tractorului și de marginea exterioară a sistemului de evacuare.

Componentele sistemului de evacuare care se încălzesc foarte tare și care trec pe sub treapta de acces trebuie acoperite pe verticală sau protejate termic în alt mod.

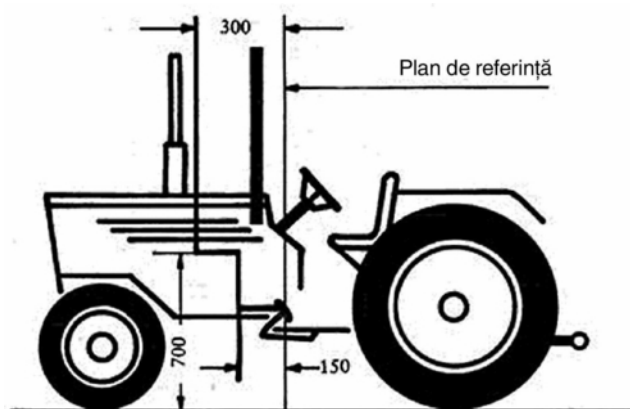

Figura 8

- 2.3.2.12. Disponerea și marcarea furtunurilor hidraulice flexibile
- 2.3.2.12.1. Furtunurile hidraulice flexibile trebuie astfel dispuse încât să prevină producerea de avarii mecanice sau termice.
- 2.3.2.12.2. Furtunurile hidraulice flexibile trebuie să poată fi clar identificate și marcate permanent cu următoarele informații:
- marca constructorului furtunului flexibil;
 - data fabricației (anul și luna);
 - depășirea maximă a presiunii dinamice admisă în funcționare.
- 2.3.2.12.3. Furtunurile hidraulice flexibile aflate în vecinătatea scaunului conducătorului sau pasagerului trebuie dispuse sau protejate astfel încât, în cazul unei defecțiuni, să nu reprezinte un pericol pentru nicio persoană.
- 2.3.2.13. Direcție și axă oscilantă

Piese aflate în mișcare una față de cealaltă sau față de piesele fixe trebuie protejate dacă se află în zona definită la punctele 2.3.2.9 și 2.3.2.10.

În cazul tractoarelor cu mecanism de direcție articulat, pe ambele părți ale tractorului trebuie să existe marcaje clare și permanente cu privire la raza de articulare, indicând, prin semne ilustrative sau în cuvinte, că nu este permisă staționarea în raza neprotejată de articulare. Indicațiile corespunzătoare trebuie incluse și în manualul de utilizare.

⁽¹⁾ JO L 194, 28.7.1980, p. 1.

2.3.2.14. Arbori de transmisie fixați pe tractor

Arborii de transmisie (de exemplu, pentru tractoarele cu tracțiune pe 4 roți) la care arborele de transmisie se poate roti numai atunci când tractorul se află în mișcare, trebuie protejați dacă sunt amplasați în zonele definite la punctele 2.3.2.9 și 2.3.2.10.

2.3.2.15. Zona de siguranță din jurul roților motoare

2.3.2.15.1. Zona de siguranță a apărătoarelor roților trebuie să respecte condițiile următoare.

2.3.2.15.2. „Zonă de siguranță” înseamnă spațiul care trebuie să rămână liber în jurul pneurilor roților motoare față de piesele adiacente ale vehiculului.

Zona de siguranță a roților motoare, atunci când vehiculul este echipat cu pneuri de cele mai mari dimensiuni, trebuie să corespundă dimensiunilor specificate în figura 9 și în tabelul 6.

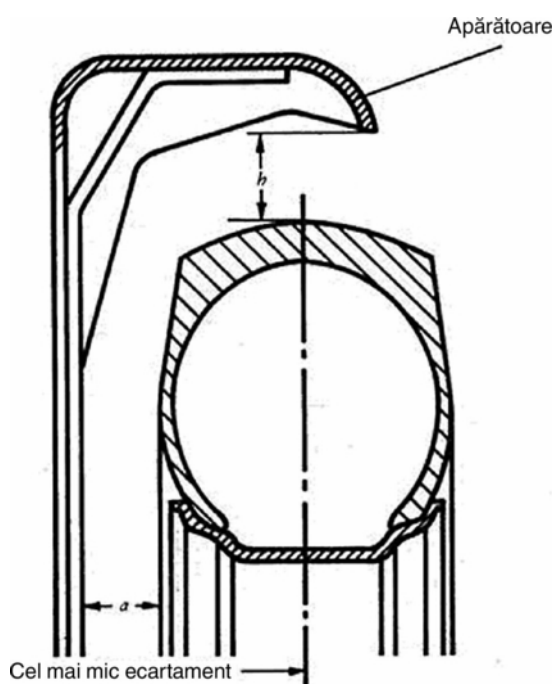

Figura 9

Tabelul 6

Tractoare standard		Tractoare cu ecartament îngust	
a	h	a	h
mm	mm	mm	mm
40	60	15	30

O zonă de siguranță mai mică decât cea ilustrată în figura 9 și în tabelul 6 este permisă în zonele menționate în punctele 2.3.2.9 și 2.3.2.10 în cazul tractoarelor cu ecartament îngust, acolo unde apărătoarele folosesc și la înlăturarea pământului prins de roți.

2.3.2.16. Suprafețe fierbinți

Suprafețele fierbinți la care operatorul poate ajunge în cursul operațiunilor normale de funcționare și întreținere a tractorului trebuie să fie acoperite sau izolate. Această normă se aplică suprafețelor fierbinți situate în apropierea scârilor, balustradelor, mânerelor și a elementelor care fac parte integrantă din tractor și care sunt utilizate ca mijloc de acces și pot fi astfel atinse în mod accidental.

2.3.2.17. Capacul terminalelor bateriei

Terminalele care nu sunt legate la pământ trebuie să fie protejate împotriva scurtcircuitării accidentale.

2.4. **Metoda de determinare a punctului de poziționare a scaunului**

2.4.1. Generalități

Metoda și dispozitivul folosit la definirea punctului de poziționare pentru orice tip de scaun netapițat sunt descrise în cele ce urmează.

2.4.2. Definiții

Punct de poziționare a scaunului (PPS):

Punct situat în planul vertical longitudinal median al dispozitivului de poziționare a scaunului (PPS), reprezentat în figura 10, situat pe scaunul conducătorului conform punctelor 2.4.4 și 2.4.6.

Punctul de poziționare a scaunului se stabilește în funcție de vehicul și nu se modifică (rămâne fix) prin reglarea scaunului și/sau datorită vibrațiilor produse.

2.4.3. Dispozitiv pentru determinarea (PPS)

Dispozitivul de determinare a PPS este în conformitate cu imaginea din figura 10. Masa dispozitivului este de 6 ± 1 kg, iar suprafața inferioară a acestuia trebuie să fie netedă și lustruită.

2.4.4. Așezarea scaunului pentru determinarea punctului de poziționare (PPS)

Dacă este un scaun cu înălțime reglabilă, atunci, înaintea determinării punctului de poziționare, acesta se reglează după cum urmează:

- (a) toate reglajele – spate/față, înălțime și înclinare – trebuie aduse în poziție mediană. Dacă acest lucru nu este posibil, se vor utiliza reglajele cele mai apropiate, superioare sau inferioare, de poziția mediană;
- (b) suspensiile reglabile trebuie reglate astfel încât suspensia să fie la jumătatea cursei, cu dispozitivul de determinare fixat pe poziție și încărcat. Suspensia poate fi blocată mecanic în acea poziție pe durata determinării PPS;
- (c) suspensiile nereglabile pot fi blocate în poziția verticală care se obține cu ajutorul dispozitivului de determinare fixat pe poziție și încărcat;
- (d) dacă reglajele menționate anterior nu sunt în concordanță cu instrucțiunile specificate de către constructor, atunci acestea trebuie respectate astfel încât să se obțină reglajele recomandate pentru un conducător cu o masă de 75 de kg.

NB: Un conducător de 75 kg reprezintă o aproximație a dispozitivului de poziționare în poziția de fixare și sub o sarcină de 65 kg.

2.4.5. *Determinarea celor 3 axe de referință x' , y' și z' pentru PPS*

Coordonatele se stabilesc după cum urmează:

- (a) poziționarea, pe o latură a suportului scaunului, a găurii de fixare aferente, respectiv în poziția cea mai din spate;
- (b) dacă axa acestei găuri este paralelă cu axa pivotului de pe dispozitiv, atunci această axă va fi considerată drept axa y' , (privind de la stânga la dreapta față de un conducător în poziția așezat – a se vedea figura 11);

- (c) dacă axa acestei găuri este paralelă cu planul vertical ce trece prin linia mediană a scaunului, atunci linia dreaptă este considerată drept axa y' care merge în paralel cu axa pivotului menționat și trece prin punctul de intersecție dintre planul bazei de susținere a scaunului și axa găurii menționate (a se vedea figura 12);
- (d) în toate celelalte cazuri, axa y' se stabilește în conformitate cu parametrii rezultați din măsurarea scaunului;
- (e) axele x' și z' se definesc drept intersecții ale planurilor orizontal și vertical, care trec prin y' , cu planul vertical care trece prin mediana scaunului. Axele x' și z' sunt orientate în față și în sus (a se vedea figurile 11 și 12).

2.4.6. Metoda de determinare a PPS

PPS se determină prin folosirea dispozitivului din figura 10 și prin respectarea următoarelor etape:

- (a) se acoperă scaunul cu o pânză pentru a facilita poziționarea corectă a dispozitivului;
- (b) dispozitivul este poziționat pe perna scaunului (fără adăugarea altei mase suplimentare) prin împingerea spătarului spre spate;
- (c) se adaugă alte mase pentru a se aduce masa totală a dispozitivului de la 6 ± 1 kg la 26 ± 1 kg Centrul forței verticale trebuie să fie la 40 mm în fața semnului care marchează PPS de pe latura orizontală a dispozitivului (a se vedea figura 10);
- (d) dispozitivului i se aplică de două ori o forță orizontală de 100 N în punctul care marchează poziția, după cum indică figura 10;
- (e) se adaugă alte mase pentru a aduce masa totală a dispozitivului de la 26 ± 1 kg la 65 ± 1 kg Centrul forței verticale a maselor adăugate trebuie să fie la 40 mm în fața semnului care marchează PPS de pe partea orizontală a dispozitivului (a se vedea figura 10);
- (f) pe ambele laturi ale scaunului, în două planuri verticale echidistante față de linia mediană longitudinală a scaunului, se măsoară cu o precizie de ± 1 mm coordonatele intersecției acelor planuri cu axele PPS marcate pe dispozitiv, definite la punctul 2.4.5.

Valorile medii aritmetice ale măsurătorilor făcute în cele două plane se notează drept coordonate PPS;

- (g) se notează condițiile care rezultă din metoda de determinare, și care pot diferi de procedura stabilită în anexă, sau care pot fi sursa unor erori cu privire la rezultatele lor, ca și cauzele lor.

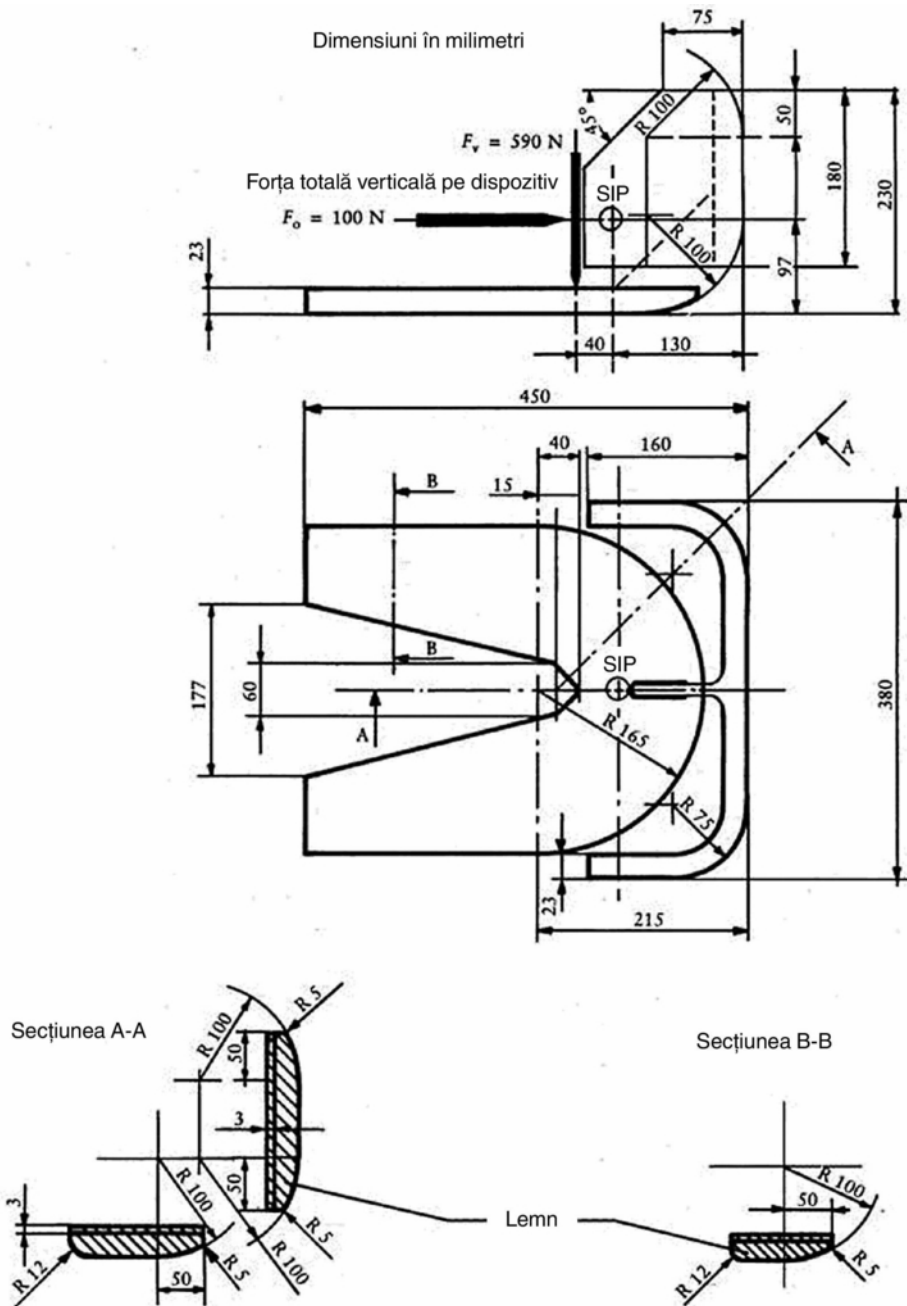

Figura 10 — Dispozitiv pentru determinarea punctului de poziționare a scaunului (PPS)

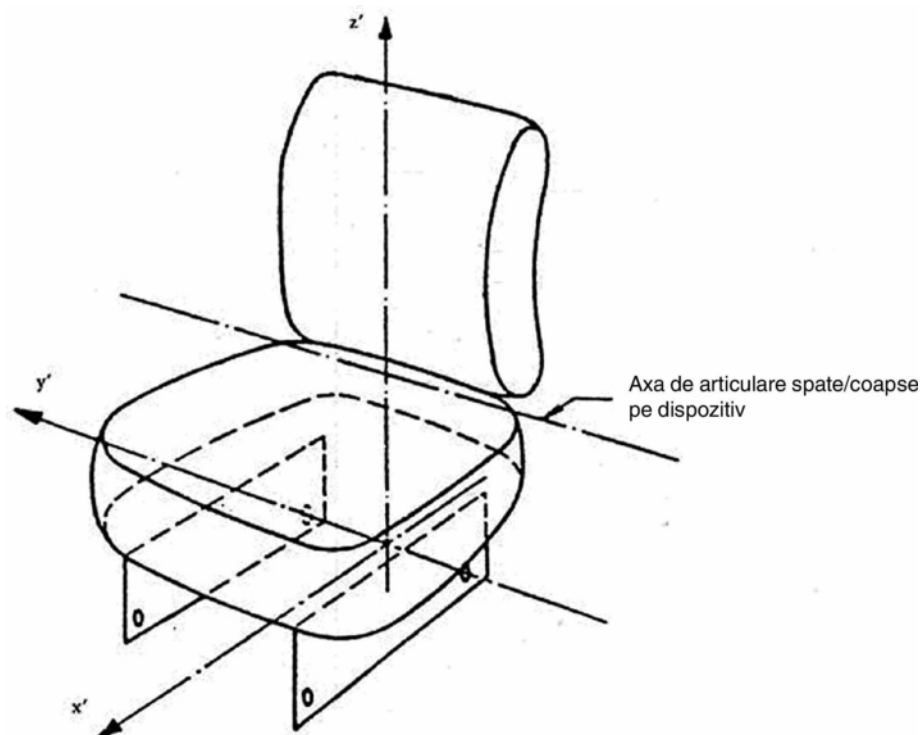

Figura 11 — Determinarea axelor de referință PPS

Axa găurii de fixare, paralelă cu axa de articulare spate/coapse

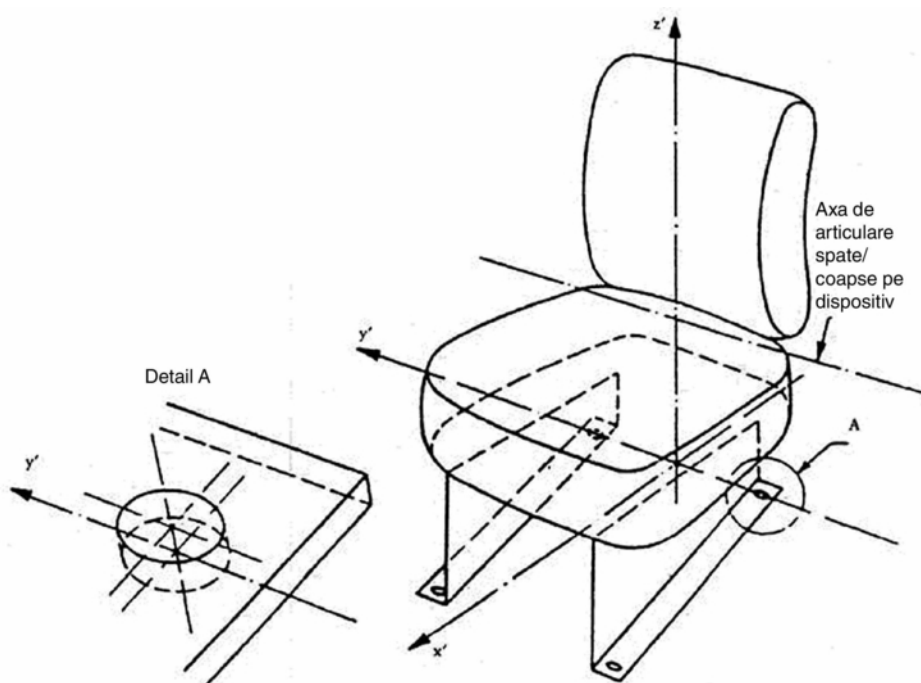

Figura 12 — Determinarea celor trei axe de referință ale PPS

Axa găurii de fixare, paralelă cu planul vertical care trece prin linia mediană a sca

Apendice

MODEL

Denumirea administrației

ANEXĂ LA CERTIFICATUL DE OMOLOGARE CE DE TIP PENTRU UN TIP DE TRACTOR CU PRIVIRE LA REGULADORUL DE TURAȚIE ȘI LA PROTECȚIA COMPONENTELOR DE ACȚIONARE, A PĂRȚILOR PROEMINENTE ȘI A ROȚILOR

(articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2003/37/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 privind omologarea de tip a tractoarelor agricole sau forestiere, a remorcilor acestora și a echipamentului remorcat interschimbabil, împreună cu sistemele, componentele și unitățile lor tehnice separate)

Nr. omologării CE de tip

1. Componentă(e) sau caracteristică(i):

1.1. Regulator de turație (dacă există)

1.2. protecția componentelor de acționare, a părților proeminente și a roților

2. Marca tractorului (sau firma constructorului):

.....
.....

3. Tipul și, unde este cazul, denumirea comercială a tractorului:

.....
.....

4. Numele și adresa constructorului:

.....
.....

5. După caz, numele și adresa reprezentantului autorizat al constructorului:

.....
.....

6. Descrierea componentei (componentelor) și/sau a caracteristicilor menționate la pct. 1 de mai sus:

.....

7. Data prezentării tractorului în vederea omologării CE de tip:

.....

8. Serviciul tehnic care efectuează încercările în vederea omologării:

.....
.....

9. Data emiterii raportului de către serviciul respectiv:
.....
10. Numărul raportului emis de către serviciul respectiv:
.....
11. Se aprobă/refuză ⁽¹⁾ omologarea CE de tip pentru regulatorul de turație și protecția componentelor de acționare, a părților proeminente și a roților:
12. Locul:
13. Data:
14. Semnătura:
15. Următoarele documente se anexează prezentului certificat, purtând numărul omologării CE de tip indicat mai sus:
..... desene cu dimensiuni;
..... desene sau fotografii ale principalelor componente ale tractorului.
- Aceste date trebuie furnizate autorităților competente din celelalte state membre, la solicitarea acestora.
16. Observații:
.....
.....
.....

(¹) Se barează ce nu corespunde.

ANEXA III A

Parbrize și alte geamuri Cerințe privind echipamentele, definiții, cerere pentru obținerea omologării de tip pentru componente, omologarea de tip pentru componente, marcaje, specificații generale, testări și conformitatea producției

1. CERINȚE PRIVIND ECHIPAMENTELE
 - 1.1. Tractoarele agricole sau forestiere pot fi echipate, la alegerea constructorului, cu:
 - 1.1.1. parbrize și geamuri, altele decât parbrizele care fac obiectul dispozițiilor prezentei anexe;
 - 1.1.2. parbrize care fac obiectul cerințelor pentru geamuri, altele decât parbrizele cuprinse în prezenta anexă, cu excepția cerințelor de la punctul 9.1.4.2 din anexa III C la prezenta directivă (geamuri cu un factor de transmisie normală a luminii mai mic de 70 %).
 - 1.1.3. sunt permise geamurile din plastic rigid, cu excepția parbrizelor, în conformitate cu Directiva 92/22/CEE a Consiliului (1) sau cu Regulamentul nr. 43 al UNECE, anexa 14.
 2. DEFINIȚII

În sensul prezentei directive:

 - 2.1. „geam din sticlă de securitate monostrat”: un geam din sticlă format dintr-un singur strat de sticlă care a fost supusă unui tratament special pentru creșterea rezistenței mecanice și pentru controlarea fragmentării după spargere;
 - 2.2. „geam din sticlă de securitate multistrat”: un geam din sticlă format din două sau mai multe straturi de sticlă menținute împreună prin intermediul unuia sau mai multor straturi intermediare de material plastic; sticla poate fi:
 - 2.2.1. „obișnuită”, când niciunul dintre straturi nu a fost tratat, sau
 - 2.2.2. „tratată”, când cel puțin unul dintre straturi a fost tratat special pentru a crește rezistența mecanică și a controla fragmentarea după spargere;
 - 2.3. „geam din sticlă de securitate cu acoperire din plastic”: un geam din sticlă conform definiției de la punctele 2.1 sau 2.2, cu un strat de material plastic aplicat pe suprafața interioară;
 - 2.4. „geam din sticlă de securitate cu acoperire din plastic multistrat”: un geam din sticlă de securitate multistrat având un strat de sticlă și unul sau mai multe straturi de material plastic dintre care cel puțin unul acționează ca strat intermediar. La montarea pe tractor, straturile de plastic trebuie să fie spre interior;
 - 2.5. „grup de parbrize”: un lot care cuprinde parbrize de diferite dimensiuni și forme, supuse examinării proprietăților lor mecanice, modului de fragmentare și comportamentului la testările de rezistență;
 - 2.5.1. „parbriz plat”: un parbriz fără nicio curbura din care să rezulte un segment cu o înălțime ce depășește 10 mm pe metru linear;
 - 2.5.2. „parbriz curbat”: un parbriz cu o curbura nominală din care rezultă un segment cu o înălțime ce depășește 10 mm pe metru linear;
 - 2.6. „geam dublu”: un ansamblu din două geamuri instalate separat în aceeași deschizătură pe tractor;
 - 2.7. „vitraj dublu”: un ansamblu compus din două geamuri asamblate în fabrică în mod permanent și separate printr-un spațiu uniform;
 - 2.7.1. „vitraj dublu simetric”: vitraj dublu unde cele două geamuri componente sunt de același tip (sticlă de securitate monostrat sau multistrat etc.) și au caracteristici principale și secundare identice;

(1) JO L 129, 14.5.1992, p. 11.

- 2.7.2. „vitraj dublu asimetric”: vitraj dublu unde cele două geamuri sunt de tipuri diferite (sticlă de securitate monostatrat sau multistrat) sau prezintă caracteristici principale și/sau secundare diferite;
- 2.8. „caracteristică principală”: o caracteristică ce modifică apreciabil proprietățile optice și/sau mecanice ale unui geam din sticlă într-un mod care nu afectează rolul pe care geamul respectiv trebuie să îl îndeplinească pe tractor. Acest termen acoperă și denumirea comercială sau marca;
- 2.9. „caracteristică secundară”: o caracteristică capabilă să modifice proprietățile optice și/sau mecanice ale geamului din sticlă într-un mod care afectează rolul pe care geamul respectiv trebuie să îl îndeplinească pe tractor. Aceste modificări sunt determinate în funcție de indicii de dificultate;
- 2.10. „indicii de dificultate” acoperă un sistem de gradare în două etape, care se aplică modificărilor observate în practică pentru fiecare caracteristică secundară. O schimbare de la indicele „1” la indicele „2” indică necesitatea unor testări suplimentare;
- 2.11. „suprafața desfășurată a unui parbriz”: suprafața dreptunghiulară minimă a plăcii de sticlă din care se poate fabrica parbrizul;
- 2.12. „unghiul de înclinare a parbrizului” reprezintă unghiul dintre o linie verticală și o linie dreaptă care trec prin extremitatea superioară și, respectiv, inferioară a parbrizului, ambele linii fiind situate într-un plan vertical de-a lungul axei longitudinale a tractorului.
- 2.12.1. Măsurarea unghiului de înclinare se realizează pe un tractor neîncărcat care staționează pe o suprafață plană.
- 2.12.2. Tractoarele echipate cu suspensie hidro-pneumatică, hidraulică sau pneumatică sau cu un dispozitiv de reglare automată a gărzii la sol în funcție de încărcătură sunt testate în condiții normale de funcționare, specificate de către constructor;
- 2.13. „înălțimea segmentului, h”: distanța maximă, măsurată aproximativ în unghi drept față de geam, ce separă suprafața interioară a geamului de un alt geam care trece prin capetele acestuia, (a se vedea anexa III N, Figura 1);
- 2.14. „tip de geam”: un geam, după cum este definit la punctele 2.1 până la 2.4, fără deosebiri esențiale, în special în ceea ce privește caracteristicile principale și secundare menționate în anexele III D până la III L.
- 2.14.1. Dacă o schimbare adusă caracteristicilor principale înseamnă un nou tip de produs, se recunoaște că, în anumite cazuri, o schimbare a formei și dimensiunii nu necesită neapărat realizarea unui set complet de testări. Pentru anumite testări, prescise în anexele individuale, geamurile din sticlă pot fi grupate dacă este evident faptul că au caracteristici principale similare.
- 2.14.2. Geamurile din sticlă ce prezintă diferențe numai în ceea ce privește caracteristicile secundare pot fi considerate ca fiind de același tip; dacă rezultatele acestor testări sunt stipulate clar în cadrul cerințelor de testare, atunci unele testări se pot efectua pe mostre ale unor astfel de geamuri;
- 2.15. „curbura, r” reprezintă valoarea aproximativă a celei mai mici raze de arc a parbrizului, măsurată în zona de curbură maximă.
3. CERERE PENTRU OBTINEREA OMOLOGĂRII DE TIP PENTRU COMPONENTE
- 3.1. Cererea pentru obținerea omologării CE de tip pentru componente pentru un tip de geam din sticlă se depune de către constructorul geamului din sticlă de securitate sau de către reprezentantul său autorizat pentru fiecare tip de geam din sticlă de securitate. Cererea se depune numai într-un singur stat membru.
- 3.2. Pentru fiecare tip de geam din sticlă de securitate, cererea este însoțită de documentele de mai jos, în trei exemplare, precum și de următoarele specificații:
- 3.2.1. o descriere tehnică cuprinzând toate caracteristicile secundare și principale; și,
- 3.2.1.1. în cazul unor geamuri, altele decât parbrizele, desene într-un format care nu depășește A4 sau pliate la dimensiunile acestui format, arătând:
- suprafața maximă;
 - unghiul minim dintre două laturi adiacente ale geamului din sticlă și
 - înălțimea maximă a segmentului, dacă este cazul;

- 3.2.1.2. În cazul parbrizelor:
- 3.2.1.2.1. o listă a modelelor de parbriz pentru care se solicită omologare pentru componente, indicându-se denumirea constructorului tractorului și tipul (tipurile) de tractor;
- 3.2.1.2.2. desene la scara de 1:10 și diagrame ale parbrizelor și schema de montaj pe tractor, cu detalii suficiente pentru a arăta:
- 3.2.1.2.2.1. poziția parbrizului față de punctul R, după cum este definit la punctul 1.2 din anexa I la Directiva 2008/2/CE ⁽¹⁾;
- 3.2.1.2.2.2. unghiul de înclinare a parbrizului;
- 3.2.1.2.2.3. amplasarea și dimensiunea zonei în care sunt verificate calitățile optice și, după caz, zona supusă unei securizări diferențiate;
- 3.2.1.2.2.4. suprafața desfășurată a parbrizului;
- 3.2.1.2.2.5. înălțimea maximă a segmentului parbrizului;
- 3.2.1.2.2.6. curbura parbrizului (numai în scopul grupării parbrizelor);
- 3.2.1.3. în cazul vitrajelor duble, desene într-un format care să nu depășească A4, sau pliate în acest format, care să cuprindă, în plus față de informațiile cerute la punctul 3.2.1.1:
- tipul fiecărui geam din sticlă component;
 - tipul legăturii (organică, sticlă-sticlă sau sticlă-metal);
 - grosimea nominală a spațiului dintre cele două geamuri.
- 3.3. În plus, solicitantul trebuie să depună un număr suficient de piese și de mostre de testare din geamurile finite din modelul respectiv, numărul acestora fiind convenit cu serviciul tehnic competent să efectueze testările.
- 3.4. Autoritatea competentă trebuie să verifice existența unor modalități satisfăcătoare pentru asigurarea controlului efectiv al conformității producției înainte de a fi acordată omologarea de tip pentru componente.
4. MARCAJE
- 4.1 Fiecare geam din sticlă de securitate, inclusiv mostrele și piesele de testare prezentate în vederea obținerii omologării de tip pentru componente, trebuie să poarte denumirea comercială sau marca constructorului. Inscricționarea acestuia trebuie să fie lizibilă și permanentă.
5. OMOLOGARE DE TIP PENTRU COMPONENTE
- 5.1. Dacă mostrele prezentate în vederea obținerii omologării pentru componente îndeplinesc cerințele de la punctele 5 până la 7 de mai jos, atunci respectivul tip de geam din sticlă de securitate este omologat.
- 5.2. Se atribuie un număr de omologare pentru componente pentru fiecare tip definit în anexele III E, III G, III K și III L, sau, în cazul parbrizelor, pentru fiecare grup omologat. Primele două cifre ale acestui număr (în prezent 00 pentru Directiva 89/173/CEE în forma sa inițială) indică seria modificărilor care cuprind ultime schimbări tehnice majore aduse Directivei 89/173/CEE înlocuită prin prezenta directivă în momentul acordării omologării. Un stat membru nu poate atribui același număr pentru un alt tip sau grup de geamuri din sticlă de securitate.

⁽¹⁾ Directiva 2008/2/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 ianuarie 2008 cu privire la câmpul vizual și la ștergătoarele de parbriz ale tractoarelor agricole sau forestiere pe roți (versiune codificată) (JO L 24, 29.1.2008, p. 30).

- 5.3. Omologarea de tip pentru componente, prelungirea, refuzul, omologarea unui tip de geam din sticlă de securitate în conformitate cu dispozițiile acestei directive se transmite statelor membre prin intermediul unei comunicări formulate după modelul indicat în anexa III B la prezenta directivă și în apendicele aferente acestora.
- 5.3.1. În cazul parbrizelor, comunicarea pentru omologarea CE de tip pentru componente trebuie însoțită de un document care cuprinde lista tuturor modelelor de parbriz din grupul omologat, împreună cu caracteristicile grupului, conform apendicelui 8 din anexa III B.
- 5.4. În plus față de marcajele specificate la punctul 4.1, pe toate geamurile din sticlă de securitate se va aplica, la loc vizibil, un marcaj de omologare CE de tip pentru componente, precum și pe unitățile cu vitraj dublu care sunt conforme cu un tip omologat în conformitate cu prezenta directivă. Se aplică orice alt marcaj special privind omologarea de tip pentru fiecare geam component al vitrajelor duble.

Un astfel de marcaj de omologare pentru componente constă din:

- 5.4.1. litera „e” înscrisă într-un dreptunghi, urmată de codul distinctiv al țării care a acordat omologarea ⁽¹⁾;
- 5.4.2. numărul omologării pentru componente, în partea dreaptă a dreptunghiului descris la punctul 5.4.1.
- 5.5. Următoarele simboluri suplimentare se aplică imediat deasupra marcajului de omologare CE:
- 5.5.1. în cazul unui parbriz:
- I: pentru sticlă de securitate monostrat (I/P dacă este acoperit) ⁽²⁾,
 - II: pentru sticlă de securitate multistrat obișnuită (II/P dacă este acoperit) ⁽²⁾,
 - III: pentru sticlă de securitate multistrat tratată (III/P dacă este acoperit) ⁽²⁾,
 - IV: pentru geamuri cu acoperire din plastic multistrat;
- 5.5.2. V: în cazul unui geam din sticlă, altul decât parbrizul prevăzut de dispozițiile de la punctul 9.1.4.2 din anexa III C;
- 5.5.3. VI: în cazul unei unități cu vitraj dublu;
- 5.5.4. T: în cazul unui parbriz care îndeplinește cerințele pentru geamuri, altele decât parbrizele, cu excepția acestora care cad sub incidența dispozițiilor de la punctul 9.1.4.2 din anexa III C (geamuri cu un factor de transmisie normală a luminii mai mic de 70 %). Totuși, în cazul parbrizelor care îndeplinesc cerințele pentru geamuri, altele decât parbrizele, simbolul „T” poate fi marcat doar după efectuarea testărilor definite la punctul 3.3.2 din anexa III G, înălțimea de cădere fiind de 4,0 m + 25/- 0 mm.
- 5.6. Marcajul de omologare CE de tip pentru componente și simbolul trebuie să fie lizibile și permanente.
- 5.7. Apendicele prezentei anexe oferă exemple de marcaje de omologare pentru componente.

6. CERINȚE GENERALE

- 6.1. Toate plăcile din sticlă, și în mod deosebit, acelea folosite la fabricarea parbrizelor, trebuie să fie de o calitate suficientă pentru a reduce riscul unor accidente în eventualitatea spargerii geamului. Sticla trebuie să fie suficient de rezistentă la incidentele ce pot să apară în traficul normal și la condițiile atmosferice și de temperatură, la acțiunile agenților chimici, la ardere sau la abraziuni.
- 6.2. În plus, geamul din sticlă trebuie să fie suficient de transparent, să nu provoace distorsiuni semnificative ale obiectelor privite prin parbriz și nu trebuie să creeze nicio confuzie între culorile folosite la semafoare și semnalizări. În cazul în care parbrizul se sparge, conducătorul trebuie să poată vedea clar drumul pentru a putea frâna și opri tractorul în condiții de siguranță.

⁽¹⁾ 1 pentru Germania, 2 pentru Franța, 3 pentru Italia, 4 pentru Țările de Jos, 5 pentru Suedia, 6 pentru Belgia, 7 pentru Ungaria, 8 pentru Republica Cehă, 9 pentru Spania, 11 pentru Regatul Unit, 12 pentru Austria, 13 pentru Luxemburg, 17 pentru Finlanda, 18 pentru Danemarca, 19 pentru România, 20 pentru Polonia, 21 pentru Portugalia, 23 pentru Grecia, 24 pentru Irlanda, 26 pentru Slovenia, 27 pentru Slovacia, 29 pentru Estonia, 32 pentru Letonia, 34 pentru Bulgaria, 36 pentru Lituania, 49 pentru Cipru și 50 pentru Malta.

⁽²⁾ Conform definiției de la punctul 2.3.

7. CERINȚE SPECIALE

Toate tipurile de geamuri din sticlă de securitate trebuie, în funcție de categoria din care fac parte, să fie în conformitate cu următoarele cerințe speciale:

- 7.1. în ceea ce privește parbrizele din sticlă de securitate monostrat, cu cerințele din anexa III D;
- 7.2. în ceea ce privește geamurile din sticlă uniform securizată monostrat, altele decât parbrizele, cu cerințele din anexa III E;
- 7.3. în ceea ce privește parbrizele din sticlă de securitate multistrat obișnuită, cu cerințele din anexa III F;
- 7.4. în ceea ce privește geamurile din sticlă de securitate multistrat obișnuită, altele decât parbrizele, cu cerințele din anexa III G;
- 7.5. în ceea ce privește parbrizele din sticlă de securitate multistrat tratată, cu cerințele din anexa III H;
- 7.6. în ceea ce privește geamurile din sticlă de securitate cu acoperire din plastic, în plus față de cerințele relevante enumerate mai sus, cu cerințele din anexa III I;
- 7.7. în ceea ce privește parbrizele cu acoperire din plastic multistrat, cu cerințele din anexa III J;
- 7.8. în ceea ce privește geamurile cu acoperire din plastic multistrat, altele decât parbrizele, cu cerințele din anexa III K;
- 7.9. în ceea ce privește vitrajele duble, cu cerințele din anexa III L.

8. TESTĂRI

- 8.1. Se recomandă următoarele testări:

8.1.1. Fragmentarea

Scopul acestei testări este:

- 8.1.1.1. de a se asigura că fragmentele și cioburile rezultate în urma spargerii geamului din sticlă reprezintă un pericol minim de rănire și
- 8.1.1.2. în cazul parbrizelor, de a verifica vizibilitatea reziduală după spargere.

8.1.2. Rezistența mecanică

8.1.2.1. Testarea la impactul cu o bilă

Această testare se efectuează în două forme: cu o bilă de 227 g și cu o bilă de 2 260 g.

- 8.1.2.1.1. Testarea cu bila de 227 g: scopul acestei testări este de a evalua aderența stratului intermediar din sticla de securitate multistrat și rezistența mecanică a sticlei uniform securizate monostrat.
- 8.1.2.1.2. Testarea cu bila de 2 260 g: scopul acestei testări este de a evalua rezistența la penetrare a sticlei laminate.

8.1.2.2. Testări la impactul cu capul

Scopul acestei testări este de a verifica dacă geamurile din sticlă corespund cerințelor referitoare la limitarea rănilor în caz de impact al capului cu parbrizul, geamurile din sticlă de securitate multistrat sau cu acoperire din plastic multistrat, altele decât parbrizele, precum și la unitățile cu vitraj dublu folosite ca geamuri laterale.

8.1.3. Rezistența la mediu

8.1.3.1. Testarea la abraziune

Scopul acestei testări este de a determina dacă rezistența la abraziune a geamului din sticlă de securitate depășește o valoare specificată.

- 8.1.3.2. Testarea a temperaturi ridicate
- Scopul acestei testări este de a verifica dacă nu apar bule sau alte defecte în stratul intermediar din geamul din sticlă de securitate multistrat sau geamul securizat cu acoperire din plastic multistrat în condiții de expunere îndelungată la temperaturi ridicate.
- 8.1.3.3. Testarea rezistenței la radiații
- Scopul acestei testări este de a determina dacă se reduce semnificativ factorul de transmisie a luminii al geamurilor din sticlă de securitate multistrat, cu acoperire din plastic multistrat sau al geamurilor din sticlă cu acoperire din plastic, în condiții de expunere îndelungată la radiații sau dacă se produce o diminuare a proprietăților cromatice.
- 8.1.3.4. Testarea rezistenței la umiditate
- Scopul acestei testări este de a determina dacă geamurile din sticlă de securitate multistrat, cu acoperire din plastic multistrat sau geamurile din sticlă cu acoperire din plastic rezistă, fără deteriorări semnificative, în condiții de expunere îndelungată la umiditatea atmosferică.
- 8.1.3.5. Rezistența la schimbările de temperatură
- Scopul acestei testări este de a determina dacă materialul sau materialele din plastic utilizat(e) pentru geamurile din sticlă de securitate, așa cum sunt definite la punctele 2.3 și 2.4, rezistă fără deteriorări semnificative expunerii prelungite la temperaturi extreme.
- 8.1.4. Proprietăți optice
- 8.1.4.1. Testarea de transmisie a luminii
- Scopul acestei testări este de a stabili dacă factorul de transmisie normală al geamurilor din sticlă de securitate depășește o anumită valoare specificată.
- 8.1.4.2. Testarea distorsiunii optice
- Scopul acestei testări este de a se asigura că deformarea obiectelor văzute prin parbriz nu atinge proporții care riscă să deruteze conducătorul auto.
- 8.1.4.3. Testarea în vederea separării imaginii secundare
- Scopul acestei testări este de a verifica dacă unghiul care separă imaginea secundară de cea primară nu depășește o anumită valoare specificată.
- 8.1.4.4. Testarea în vederea identificării culorilor
- Scopul acestei testări este de a demonstra că, privind prin parbriz, nu există niciun risc de a confunda culorile.
- 8.1.5. Testarea rezistenței la foc
- Scopul acestei testări este de a se asigura că partea interioară a geamului din sticlă de securitate descris la punctele 2.3 și 2.4 are o rată de ardere suficient de scăzută.
- 8.1.6. Rezistența la agenți chimici
- Scopul acestei testări este de a stabili dacă partea interioară a geamului din sticlă de securitate descris la punctele 2.3 și 2.4 rezistă fără deteriorări la expunerea la substanțele chimice care ar putea exista în tractor sau care ar putea fi utilizate în acesta (de exemplu, agenți de curățare).

8.2. Testări prevăzute pentru geamurile din sticlă din categoriile definite la punctele 2.1 până la 2.4

8.2.1. Geamurile din sticlă de securitate sunt supuse testărilor menționate în tabelul de mai jos:

	Parbrize							Geamuri, Altele Decât Parbrize		
	Sticlă de securitate monostrat		Sticlă de securitate multistrat obișnuită		Sticlă de securitate multistrat tratată		Cu acoperire din plastic multistrat	Sticlă de securitate monostrat	Sticlă de securitate multistrat	Cu acoperire din plastic multistrat
	I	I/P	II	II/P	III	III/P				
Fragmentare	D/2	D/2	—	—	H/4	H/4	—	E/2	—	—
Rezistență mecanică:										
bilă de 227 g	—	—	F/4.3.	F/4.3.	F/4.3.	F/4.3.	F/4.3.	E/3.1.	G/4	G/4
bilă de 2 260 g	—	—	F/4.2.	F/4.2.	F/4.2.	F/4.2.	—	—	—	—
Testare la impact cu capul ⁽¹⁾	D/3	D/3	F/3	F/3	F/3	F/3	J/3	—	G/3 ⁽³⁾	K/3 ⁽³⁾
Abraziune:										
așa exterioară	—	—	F/5.1.	F/5.1.	F/5.1.	F/5.1.	F/5.1.	—	F/5.1.	F/5.1.
fața interioară	—	I/2	—	I/2	—	I/2	I/2	I/2 ⁽²⁾	I/2 ⁽²⁾	I/2
Temperatură ridicată	—	—	C/5	C/5	C/5	C/5	C/5	—	C/5	C/5
Radiații	—	C/6	C/6	C/6	C/6	C/6	C/6	—	C/6	C/6
Umiditate	—	C/7	C/7	C/7	C/7	C/7	C/7	C/7 ⁽²⁾	C/7	C/7
Transmisia luminii	C/9.1.	C/9.1.	C/9.1.	C/9.1.	C/9.1.	C/9.1.	C/9.1.	C/9.1.	C/9.1.	C/9.1.
Distorsiune optică	C/9.2.	C/9.2.	C/9.2.	C/9.2.	C/9.2.	C/9.2.	C/9.2.	—	—	—
Imagine secundară	C/9.3.	C/9.3.	C/9.3.	C/9.3.	C/9.3.	C/9.3.	C/9.3.	—	—	—
Identificarea culorilor	C/9.4.	C/9.4.	C/9.4.	C/9.4.	C/9.4.	C/9.4.	C/9.4.	—	—	—
Rezistență la schimbările de temperatură	—	C/8	—	C/8	—	C/8	C/8	C/8 ⁽²⁾	C/8 ⁽²⁾	C/8
Rezistență la foc	—	C/10	—	C/10	—	C/10	C/10	C/10 ⁽²⁾	C/10 ⁽²⁾	C/10
Rezistență la agenți chimici	—	C/11	—	C/11	—	C/11	C/11	C/11 ⁽²⁾	C/11 ⁽²⁾	C/11

⁽¹⁾ Testarea se aplică și vitrajelor duble în conformitate cu punctul 3 din anexa III.⁽²⁾ Dacă este placat cu material plastic.⁽³⁾ Se efectuează cu o înălțime de cădere de 4 m + 25/- 0 mm în loc de 1,5 m + 25/- 0 mm când geamurile sunt folosite ca parbrize.

NB: Trimiterea K/3 din tabel indică anexa III K și punctul 3 al acesteia, dacă este descrisă testarea relevantă și dacă se impun cerințe de acceptare.

8.2.2. Omologarea pentru componente se emite pentru un geam din sticlă de securitate dacă acesta îndeplinește toate cerințele prevăzute în dispozițiile relevante și la care se face trimitere în tabelul de mai sus.

9. MODIFICAREA SAU PRELUNGIREA OMOLOGĂRII PENTRU UN TIP DE GEAM DIN STICLĂ DE SIGURANȚĂ

9.1 Toate modificările aduse unui tip de geam din sticlă de securitate sau, în cazul parbrizelor, toate parbrizele adăugate unui lot, trebuie aduse la cunoștința departamentului administrativ care a omologat respectivul tip de geam din sticlă de securitate. În acest caz, departamentul administrativ poate:

- 9.1.1. fie să considere că nu este posibil ca modificările aduse geamului parbrizului să aibă vreun efect contrar considerabil, că noul tip adăugat se integrează grupului de parbrize omologat și că, indiferent de situație, geamul din sticlă de securitate corespunde cerințelor,
- 9.1.2. fie să solicite un alt raport serviciului tehnic care se ocupă cu efectuarea testărilor.
- 9.2. **Comunicarea**
- 9.2.1. Confirmarea, refuzul sau prelungirea omologării pentru componente se comunică statelor membre în conformitate cu procedura stipulată la punctul 5.3.
- 9.2.2. Autoritatea competentă care a acordat o prelungire a omologării pentru componente trebuie să atribuie un număr de serie fiecărei comunicări referitoare la o prelungire.
10. CONFORMITATEA PRODUCȚIEI
- 10.1. Geamurile din sticlă de securitate pentru care s-a acordat omologarea în conformitate cu prezenta anexă și cu anexele următoare trebuie fabricate astfel încât să respecte tipul omologat și să corespundă cerințelor de la punctele 6, 7 și 8.
- 10.2. Pentru a verifica îndeplinirea cerințelor de la punctul 10.1, se efectuează controale constante în procesul de producție.
- 10.3. Deținătorul unei omologări pentru componente trebuie, în special:
- 10.3.1. să se asigure că există proceduri pentru controlul calității produsului;
- 10.3.2. să aibă acces la echipamentul necesar verificării conformității pentru fiecare tip omologat;
- 10.3.3. să înregistreze datele rezultate din testările efectuate și să pună la dispoziție documentele aferente ⁽¹⁾ pentru o perioadă ce este stabilită de comun acord cu departamentul administrativ;
- 10.3.4. să analizeze rezultatele fiecărui tip de testare, pentru a verifica și asigura consecvența caracteristicilor produsului, în funcție de variațiile (toleranțele) admise în procesul de fabricație industrială;
- 10.3.5. să se asigure că, pentru fiecare tip de produs, se efectuează cel puțin testările prevăzute în anexa III O;
- 10.3.6. să se asigure că se preiau și sunt testate noi mostre, ori de câte ori mostrele sau piesele de testare se dovedesc neconforme cu tipul de testare efectuată.
- Trebuie luate toate măsurile necesare pentru restabilirea conformității în fabricația în cauză.
- 10.4. Autoritatea competentă poate, în orice moment, să controleze metodele de verificare a conformității aplicabile fiecărei unități de producție (a se vedea punctul 1.3 din anexa III O).
- 10.4.1. La fiecare inspecție, inspectorului i se vor prezenta rezultatele testărilor efectuate și evidențele procesului de fabricație.
- 10.4.2. Inspectorul poate alege, prin sondaj, mostre pentru a fi testate în laboratorul constructorului. Numărul minim de mostre se stabilește în funcție de rezultatele obținute din verificările efectuate de constructor.
- 10.4.3. Dacă standardul de calitate nu este satisfăcător sau dacă este necesar să se verifice valabilitatea testărilor efectuate la punctul 10.4.2, inspectorul poate selecta mostre care se trimit serviciului tehnic care a efectuat testările în vederea acordării omologării de tip pentru componente.
- 10.4.4. Autoritatea competentă poate efectua oricare dintre testările prevăzute în prezenta directivă.
- 10.4.5. Frecvența normală a inspecțiilor este de două ori pe an. Dacă rezultatele constatate în timpul inspecției sunt nesatisfăcătoare, atunci autoritatea competentă trebuie să se asigure că se iau toate măsurile necesare pentru restabilirea conformității procesului de fabricație cât mai rapid posibil.

(1) Rezultatele încercării de fragmentare trebuie înregistrate chiar dacă nu se cere fotografierea.

11. PENALITĂȚI PENTRU NECONFORMITATEA PRODUCȚIEI
 - 11.1. Omologarea de tip pentru componente acordată pentru un tip de geam din sticlă de securitate în conformitate cu prezenta directivă poate fi retrasă atunci când nu este îndeplinită cerința de la punctul 10.1.
 - 11.2. În cazul în care un stat membru retrage o omologare acordată anterior, acest lucru este imediat notificat celorlalte state membre printr-o copie a certificatului de omologare de tip pentru componente cu mențiunea „OMOLOGARE PENTRU COMPONENTE RETRASĂ” adăugată cu litere mari în subsolul certificatului, semnată și datată.

12. FABRICAȚIE OPRITĂ DEFINITIV

Dacă deținătorul omologării pentru componente încetează fabricarea unui tip de geam din sticlă de securitate omologat în conformitate cu prezenta directivă, atunci acesta trebuie să informeze în acest sens autoritatea care a acordat omologarea. La rândul său, autoritatea respectivă notifică în acest sens celelalte state membre, printr-o copie a comunicării privind omologarea pentru componente, în conformitate cu modelul indicat în anexa III B.

13. DENUMIRILE ȘI ADRESELE SERVICIILOR TEHNICE CARE RĂSPUND DE EFECTUAREA TESTĂRIILOR ÎN VEDEREA OMOLOGĂRII PENTRU COMPONENTE ȘI ALE DEPARTAMENTELOR ADMINISTRATIVE CARE ACORDĂ ASTFEL DE OMOLOGĂRI

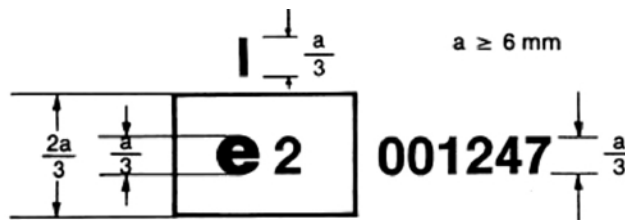
Fiecare stat membru trebuie să comunice celorlalte state membre și Comisiei denumirea și adresele serviciilor tehnice care răspund de efectuarea testărilor în vederea omologării pentru componente și ale departamentelor administrative ce acordă omologări CE de tip pentru componente, către care urmează să fie trimise certificatul de omologare pentru componente și certificatele indicând refuzul sau retragerea omologărilor pentru componente emise în celelalte state membre.

Apendice

EXEMPLE DE MĂRCI DE OMOLOGARE DE TIP PENTRU COMPONENTE

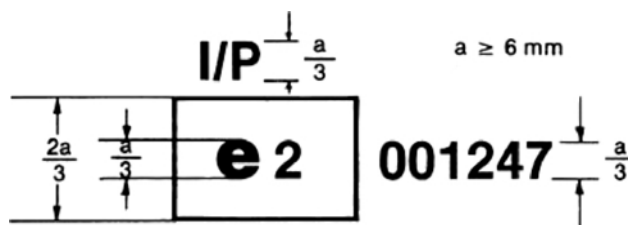
(A se vedea punctul 5.5 din anexa III A)

Parbrize din sticlă de securitate monostrat

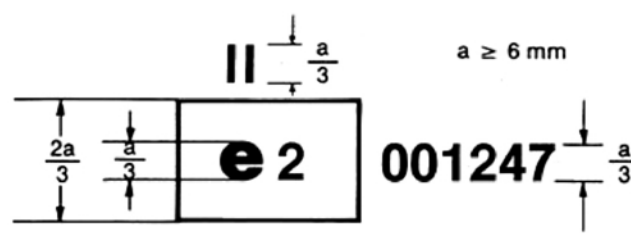
Marca omologării pentru componente de mai sus, aplicată pe un parbriz din sticlă de securitate monostrat, arată că respectiva componentă a fost omologată în Franța (e 2) în conformitate cu prezenta Directivă, cu numărul omologării de tip pentru componente 001247.

Parbrize din sticlă de securitate monostrat cu acoperire din plastic

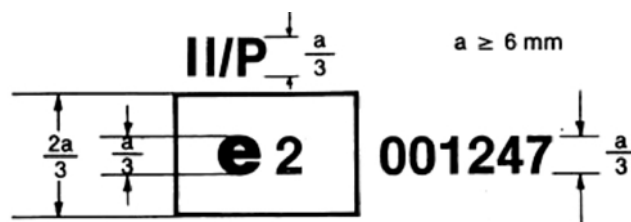
Marca omologării pentru componente de mai sus, aplicată pe un parbriz din sticlă de securitate monostrat cu acoperire din plastic, arată că respectiva componentă a fost omologată în Franța (e 2) în conformitate cu prezenta directivă, cu numărul omologării de tip pentru componente 001247.

Parbrize din sticlă de securitate multistrat obișnuită

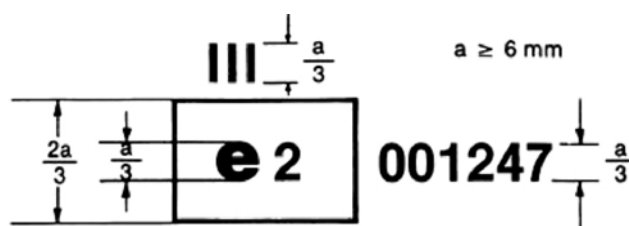

Marca omologării pentru componente de mai sus, aplicată pe un parbriz din sticlă de securitate multistrat obișnuită, arată că respectiva componentă a fost omologată în Franța (e 2) în conformitate cu prezenta directivă, cu numărul omologării de tip pentru componente 001247.

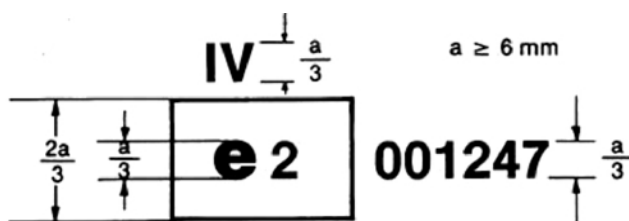
Parbrize din sticlă de securitate multistrat obișnuită cu acoperire din plastic

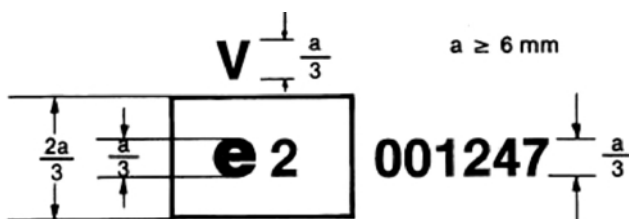
Marca omologării de tip pentru componente de mai sus, aplicată pe un parbriz din sticlă de securitate multistrat cu acoperire din plastic, arată că respectiva componentă a fost omologată în Franța (e 2) în conformitate cu prezenta directivă, cu numărul omologării de tip pentru componente 001247.

Parbrize din sticlă de securitate multistrat tratată

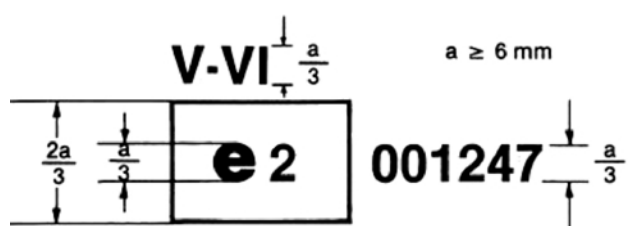
Marca omologării de tip pentru componente de mai sus, aplicată pe un parbriz din sticlă de securitate multistrat tratată, arată că respectiva componentă a fost omologată în Franța (e 2) în conformitate cu prezenta directivă, cu numărul omologării de tip pentru componente 001247.

Parbrize cu acoperire din plastic multistrat

Marca omologării de tip pentru componente de mai sus, aplicată pe un parbriz cu acoperire din plastic multistrat, arată că respectiva componentă a fost omologată în Franța (e 2) în conformitate cu prezenta directivă, cu numărul omologării de tip pentru componente 001247.

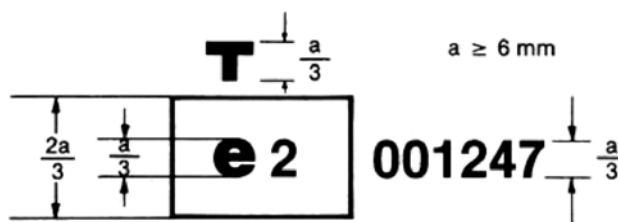
Geamuri, altele decât parbrize, cu un factor de transmisie normală a luminii mai mic de 70 %

Marca omologării de tip pentru componente de mai sus, aplicată pe un geam din sticlă, altul decât parbrizul, pentru care se aplică cerințele de la punctul 9.1.4.2 din anexa III C, arată că respectiva componentă a fost omologată în Franța (e 2) în conformitate cu prezenta directivă, cu numărul omologării de tip pentru componente 001247.

Unități cu vitraj dublu cu un factor de transmisie normală a luminii mai mic de 70 %

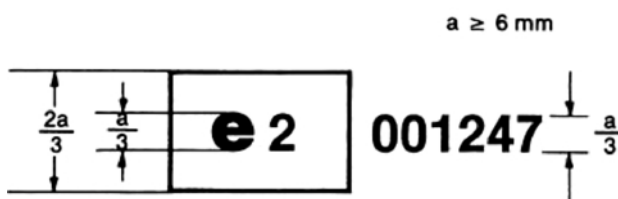
Marca omologării de tip pentru componente de mai sus, aplicată pe unități cu vitraj dublu cu un factor de transmisie normală a luminii mai mic de 70 %, arată că respectiva componentă a fost omologată în Franța (e 2) în conformitate cu prezenta directivă, cu numărul omologării pentru componente 001247.

Geamuri, altele decât parbrize, folosite ca parbrize pentru tractoare

Marca omologării de tip pentru componente de mai sus, aplicată pe un geam din sticlă, arată că respectiva componentă, destinată a fi utilizată pe tractor drept parbriz, a fost omologată în Franța (e 2) în conformitate cu prezenta directivă, cu numărul omologării de tip pentru componente 001247.

Geamuri, altele decât parbrize, cu un factor de transmisie normală a luminii mai mare de 70 %

Marca omologării pentru componente de mai sus, aplicată pe un geam din sticlă, altul decât parbrizul, pentru care se aplică cerințele de la punctul 9.1.4.1 din anexa III C, arată că respectiva componentă a fost omologată în Franța (e 2) în conformitate cu prezenta directivă, cu numărul omologării de tip pentru componente 001247.

ANEXA III B

Denumirea administrației

[Format maxim: A4 (210 x 297mm)]

Comunicare cu privire la:

- omologarea CE de tip pentru componente
- refuzul omologării de tip pentru componente
- prelungirea omologării de tip pentru componente
- retragerea omologării de tip pentru componente ⁽¹⁾ pentru un tip de geam din sticlă de securitate în conformitate cu Directiva [2009/144/CE]

Nr. omologării CE de tip pentru componente: Prelungirea nr.:

1. Categoria geamului din sticlă de securitate:

.....

2. Descrierea geamului din sticlă (a se vedea apendicele 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 ⁽¹⁾) iar, în cazul parbrizelor, lista în conformitate cu apendicele 8:

.....

.....

3. Denumirea comercială sau marca:

.....

4. Numele și adresa constructorului:

.....

.....

5. Numele și adresa reprezentantului constructorului, după caz:

.....

6. Prezentat în vederea omologării de tip pentru componente la data de:

.....

7. Serviciul tehnic care răspunde de efectuarea testărilor în vederea omologării de tip pentru componente:

.....

8. Data raportului de testare:

.....

9. Număr raportului de testare:

.....

10. Se acordă / refuză / prelungeste / retrage omologarea de tip pentru componente ⁽¹⁾:

.....

11. Motivele prelungirii omologării de tip:

.....
.....
.....

12. Observații:

.....
.....
.....

13. Locul:

14. Data:

15. Semnătura:

16. Se anexează o listă cu documentele care alcătuiesc dosarul omologării de tip pentru componente, deșus la departamentul administrativ care acordă omologarea; aceste documente sunt disponibile la cerere.

(¹) Se barează ce nu corespunde.

Apendicele 1

PARBRIZE DIN STICLĂ DE SECURITĂ MONOSTRAT

(Caracteristici principale și secundare definite în anexa III D sau III I)

Nr. omologării de tip pentru componente: Prelungirea nr.:

Caracteristici principale

- Categoria formă:
- Categoria grosime:
- Grosimea nominală a parbrizului:
- Natura și tipul placării cu material plastic:
- Grosimea placării cu material plastic:

Caracteristici secundare

- Natura materialului (sticlă turnată, sticlă flotată, sticlă plană):
- Culoarea sticlei:
- Colorarea placării din material plastic:
- Conductori încorporate (da/nu):
- Benzi de protecție împotriva luminii orbitoare - încorporate (da/nu):

Observații:

.....

.....

.....

.....

.....

Documente anexate: listă de parbrize (vezi apendicele 8).

Apendicele 2

GEAMURI DIN STICLĂ UNIFORM SECURIZATĂ MONOSTRAT, ALTELE DECÂT PARBRIZELE

(Caracteristici principale și secundare definite în anexa III E sau III I)

Nr. Omologării de tip pentru componente: Prelungirea nr.:

Caracteristici principale:

- Altele decât parbrize (da/nu):
- Parbrize pentru tractor (tractoare):
- Categoria formă:
- Natura procesului de securizare:
- Categoria de grosime:
- Natura și tupul plăcii cu material plastic:

Caracteristici secundare:

- Natura materialului (sticlă turnată, sticlă flotată, sticlă plană):
- Culoarea sticlei:
- Colorarea plăcii din material plastic:
- Conductori încorporați (da/nu):
- Benzi de protecție împotriva luminii orbitoare - încorporate (da/nu):

Criterii aprobate:

- Cea mai mare arie (sticlă plană):
- Celui mai mic unghi:
- Cea mai mare arie desfășurată (sticlă curbată):
- Cel mai înalt segment:

Observații:

.....

.....

.....

.....

.....

Documente anexate: listă de parbrize (dacă e cazul) (vezi apendicele 8).

Apendicele 3

PARBRIZE DIN STICLĂ DE SECURITATE MULTISTRAT

(obișnuită, tratată sau cu acoperire din plastic)

(Caracteristici principale și secundare definite în anexele III F, III H sau III I)

Nr. omologării de tip pentru componente: Prelungirea nr.:

Caracteristici principale:

- Număr straturi de sticlă:
- Număr straturi intermediare:
- Grosimea nominală a parbrizului:
- Grosimea nominală a straturilor intermediare:
- Tratament special aplicat sticlei:
- Natura și tipul straturilor intermediare:
- Natura și tipul placării cu material plastic:

Caracteristici secundare:

- Natura materialului (sticlă turnată, sticlă flotată, sticlă plană):
- Culoarea sticlei (incoloră/colorată):
- Colorarea placării din material plastic (totală/parțială):
- Conductori încorporați (da/nu):
- Benzi de protecție împotriva luminii orbitoare - încorporate (da/nu):

Observații:

.....

.....

.....

.....

.....

Documente anexate: listă de parbrize (a se vedea apendicele 8)

Apendicele 4

GEAMURI DIN STICLĂ DE SECURITATE MULTISTRAT, ALTELE DECÂT PARBRIZELE

(Caracteristici principale și secundare definite în anexele III G sau III I)

Nr. omologării de tip pentru componente: Prelungirea nr.:

Caracteristici principale:

- Altele decât parbrize (da/nu):
- Parbrize pentru tractor (tractoare):
- Număr straturi de sticlă:
- Număr straturi intermediare:
- Categoria de grosime:
- Grosimea nominală a stratului (straturilor) intermediar(e):
- Tratament special aplicat sticlei:
- Natura și tipul straturilor intermediare:
- Natura și tipul plăcii cu material plastic:
- Grosimea plăcii din material plastic:

Caracteristici secundare:

- Natura materialului (sticlă turnată, sticlă flotată, sticlă plană):
- Colorarea stratului intermediar (total/parțial):
- Culoarea sticlei:
- Colorarea plăcii din material plastic:
- Conductorii încorporați (da/nu):
- Benzi de protecție împotriva luminii orbitoare - încorporate (da/nu):

Observații:

.....

.....

.....

.....

.....

Documente anexate: listă de parbrize (dacă e cazul) (a se vedea apendicele 8).

Apendicele 5

PARBRIZE CU ACOPERIRE DIN PLASTIC MULTISTRAT

(Caracteristici principale și secundare definite în anexa III)

Nr. omologării de tip pentru componente: Prelungirea nr.:

Caracteristici principale:

- Categoria de formă:
- Număr straturi de material plastic:
- Grosimea nominală a sticlei:
- Tratament aplicat sticlei (da/nu):
- Grosimea nominală a parbrizului:
- Grosimea nominală a stratului (straturilor) de plastic ca strat intermediar:
- Natura și tipul stratului (straturilor) de plastic ca strat intermediar:
- Natura și tipul stratului de plastic exterior:

Caracteristici secundare:

- Natura materialului (sticlă turnată, sticlă flotată, sticlă plană):.....
- Colorarea sticlei:
- Colorarea straturilor de plastic (totală/parțială):
- Conductori încorporați (da/nu):
- Benzi de protecție împotriva luminii orbitoare - încorporate (da/nu):

Observații:

.....

.....

.....

.....

.....

Documente anexate: listă de parbrize (a se vedea apendicele 8).

Apendicele 6

GEAMURI CU ACOPERIRE DIN PLASTIC MULTISTRAT, ALTELE DECÂT PARBRIZELE

(Caracteristici principale și secundare definite în anexa III K)

Nr. omologării de tip pentru componente: Prelungirea nr.:

Caracteristici principale:

- Altele decât parbrize (da/nu):
- Parbrize pentru tractor (tractoare):
- Număr straturi de material plastic:
- Grosimea componentei din sticlă:
- Tratament aplicat componentei din sticlă (da/nu):
- Grosimea nominală a geamului:
- Grosimea nominală a stratului (straturilor) de plastic ca strat intermediar:
- Natura și tipul stratului (straturilor) de plastic ca strat intermediar:
- Natura și tipul stratului de plastic exterior:

Caracteristici secundare:

- Natura materialului (sticlă turnată, sticlă flotată, sticlă plană):
- Colorarea sticlei (incoloră/colorată):
- Colorarea plăcii din material plastic (total/parțial):
- Conductorii încorporați (da/nu):
- Benzi de protecție împotriva luminii orbitoare - încorporate (da/nu):

Observații:

.....

.....

.....

.....

.....

Documente anexate: listă de parbrize (dacă e cazul) (a se vedea apendicele 8).

Apendicele 7

UNITĂȚI CU VITRAJ DUBLU

(Caracteristici principale și secundare definite în anexa III L)

Nr. omologării de tip pentru componente: Prelungirea nr.:

Caracteristici principale:

- Structura unităților cu vitraj dublu (simetrică/asimetrică):
- Grosimea nominală a intervalului:
- Metodă de asamblare:
- Tipul fiecărei sticle, conform definiției din anexele III E, III G, III I, III K:

Document anexat:

Un formular pentru cele două geamuri ale unității cu vitraj dublu simetric, în conformitate cu anexa în baza căreia aceste geamuri au fost testate sau omologate.

Un formular pentru fiecare geam din sticlă al unității cu vitraj dublu asimetric, în conformitate cu anexele în baza cărora aceste geamuri au fost testate sau omologate.

Observații:

.....

.....

.....

.....

.....

Apendicele 8

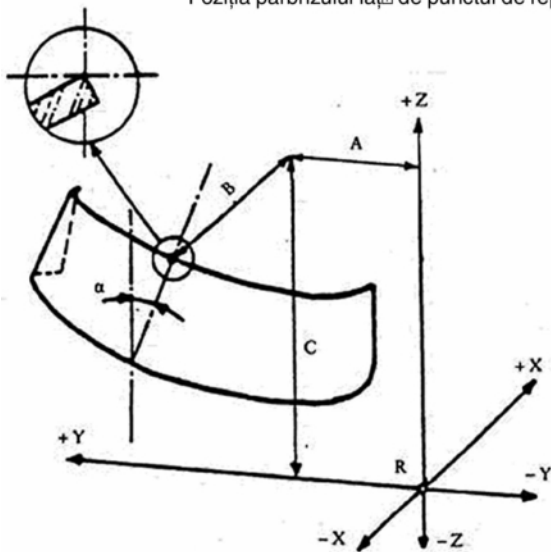
CONȚINUTUL LISTEI DE PARBRIZE ⁽¹⁾

Pentru fiecare dintre parbrizele care face obiectul acestei omologări pentru componente, se vor indica cel puțin următoarele date specifice:

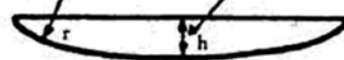
- Constructorul tractorului:
- Tipul tractorului:
- Suprafața desfășurată (F):
- Înălțimea segmentului (h):
- Curbura (r):
- Unghiul de instalare (α):
- Coordonatele punctelor de reper (A, B, C) față de centrul marginii de sus a parbrizului.
.....

Descrierea parametrului F al parbrizului

Poziția parbrizului față de punctul de reper

Descrierea parametrilor, r și h , ai parbrizului

Curbura, r dimensiunea segmentului, h

⁽¹⁾ Prezenta listă se anexează la apendicele 1, 2 (dacă e cazul), 3 și 5 la prezenta anexă.

ANEXA III C

Condiții generale de testare

1. TESTĂRI DE FRAGMENTARE
 - 1.1. Geamul din sticlă ce urmează a fi testat nu trebuie fixat rigid; totuși, se poate fixa peste un alt geam din sticlă identic printr-o bandă adezivă aplicată de jur împrejurul marginii.
 - 1.2. Pentru a obține fragmentarea, se folosește un ciocan de aproximativ 75 g sau un alt instrument similar. Raza curburii punctului de impact este de $0,2 \pm 0,05$ mm.
 - 1.3. Se efectuează o testare în fiecare punct de impact prestabilit.
 - 1.4. Se realizează o examinare a fragmentelor pe hârtie fotosensibilă, expunerea începând cu nu mai mult de 10 secunde și încheindu-se cu nu mai mult de 3 minute după impact. Se iau în considerare numai liniile cele mai închise la culoare, reprezentând fracturarea inițială. Laboratorul trebuie să păstreze reproduceri fotografice ale fragmentării obținute.

2. TESTĂRI LA IMPACT CU BILA
 - 2.1. **Testare cu bila de 227 g**
 - 2.1.1. Dispozitivul de testare
 - 2.1.1.1. Bilă din oțel călit cu masa de 227 ± 2 g și un diametru de aproximativ 38 mm.
 - 2.1.1.2. Dispozitiv de cădere liberă a bilei de la o înălțime ce urmează a fi stabilită, sau un dispozitiv de proiectare a bilei care să confere acesteia o viteză echivalentă cu cea obținută prin cădere liberă. Dacă se folosește un dispozitiv de proiectare a bilei, abaterea de viteză trebuie să fie ± 1 % din viteza echivalentă cu aceea obținută prin cădere liberă.
 - 2.1.1.3. Suport, ilustrat în figura 1, compus din două cadre de oțel cu muchii prelucrate de 15 mm lățime, montate unul peste celălalt și prevăzute cu garnituri de cauciuc de aproximativ 3 mm grosime și 15 mm lățime și duritate de 50 IRHD.

Cadrul inferior se sprijină pe o casetă de oțel înaltă de aproximativ 150 mm. Piesa de testare este menținută în poziție de cadrul superior, care are o masă de aproximativ 3 kg. Suportul este sudat pe o foaie de oțel de aproximativ 12 mm grosime așezată pe sol, între acestea fiind interpus un strat de cauciuc de aproximativ 3 mm grosime și duritate 50 IRHD.

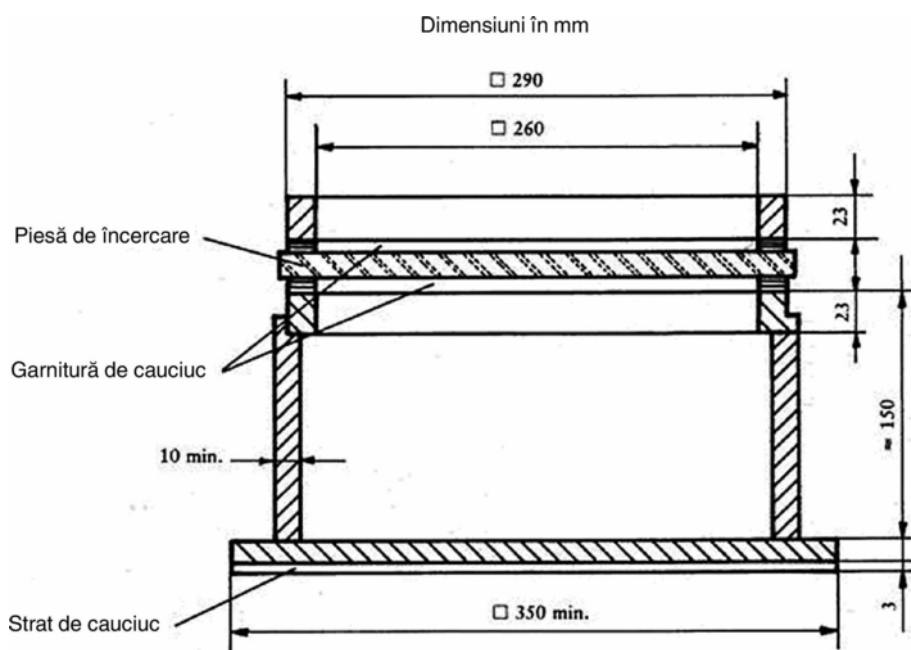

Figura 1 Suport pentru testările la impact cu bila

- 2.1.2. Condiții de testare
- Temperatură: 20 ± 5 °C.
 - Presiune: 860-1 060 mbar.
 - Umiditate relativă: 60 ± 20 %.
- 2.1.3. Piesa de testare
- Piesa de testare trebuie să fie un pătrat plat, cu latura de $300 + 10/- 0$ mm.
- 2.1.4. Procedura de testare
- Se aclimatizează piesa de testare la temperatura specificată timp de cel puțin 4 ore înainte de începerea testării.
- Se poziționează piesa de testare în suport (2.1.1.3). Planul piesei de testare trebuie să fie perpendicular, în limita a 3° , pe direcția bilei cu care se intersectează.
- Punctul de impact trebuie să fie situat într-un perimetru de 25 mm față de centrul geometric al piesei de testare, pentru o înălțime de cădere de 6 m sau mai puțin, și la 50 mm de centrul piesei de testare pentru o înălțime de cădere mai mare de 6 m. Bila trebuie să lovească acea parte a piesei de testare care reprezintă fața exterioară a geamului din sticlă de securitate, când acesta este montat pe vehicul. Se permite un singur impact cu bila.
- 2.2. **Testare cu bila de 2 260 g**
- 2.2.1. Dispozitivul de testare
- 2.2.1.1. Bilă din oțel călit cu masa de $2\ 260 \pm 20$ g și un diametru de aproximativ 82 mm.
- 2.2.1.2. Dispozitiv de cădere a bilei de la o înălțime ce urmează a fi specificată, sau un dispozitiv de proiectare a bilei care să confere bilei o viteză echivalentă cu aceea obținută prin cădere liberă. Dacă se folosește un dispozitiv de proiectare a bilei, abaterea de viteză trebuie să fie ± 1 % din viteza echivalentă cu aceea obținută prin cădere liberă.
- 2.2.1.3. Suportul este ilustrat în figura 1, identic cu cel descris la punctul 2.1.1.3.
- 2.2.2. Condiții de testare
- Temperatură: 20 ± 5 °C.
 - Presiune: 860-1 060 mbar.
 - Umiditate relativă: 60 ± 20 %.
- 2.2.3. Piesa de testare
- Piesa de testare trebuie să fie un pătrat plat cu latura $300 + 10/-0$ mm sau să fie decupată din partea cea mai plată a parbrizului sau din alt geam curbat din sticlă de securitate.
- La alegere, se poate testa întregul parbriz sau alt geam curbat din sticlă de securitate. În acest caz, trebuie avut grijă să se asigure contactul adecvat între geamul din sticlă de securitate și suport.
- 2.2.4. Procedura de testare
- Se aclimatizează piesa de testare la temperatura specificată timp de cel puțin 4 ore înainte de începerea testării.
- Se poziționează piesa de testare în suport (2.1.1.3). Planul piesei de testare trebuie să fie perpendicular, în limita a 3° , pe direcția bilei cu care se intersectează.
- În caz geamului cu acoperire din plastic multistrat, piesa de testare se prinde de suport cu cleme.
- Punctul de impact trebuie să fie situat într-un perimetru de 25 mm față de centrul geometric al piesei de testare. Bila trebuie să lovească acea parte a piesei de testare care reprezintă fața interioară a geamului din sticlă de securitate când acesta este montat pe vehicul. Se permite un singur impact cu bila.

3. TESTARE LA IMPACTUL CU CAPUL

3.1. Dispozitivul de testare

- 3.1.1. Se folosește o greutate sub formă de cap, rotundă sau semirotondă, realizată din lemn laminat de esență tare, acoperit cu pâslă înlocuibilă și cu sau fără o grindă transversală din lemn. Se folosește cu o piesă intermediară sub formă de gât, între partea sferică și grinda transversală și o tijă de fixare de cealaltă parte a grinzii.

Dimensiunile sunt în conformitate cu figura 2.

Masa totală a dispozitivului este de $10 \pm 0,2$ kg.

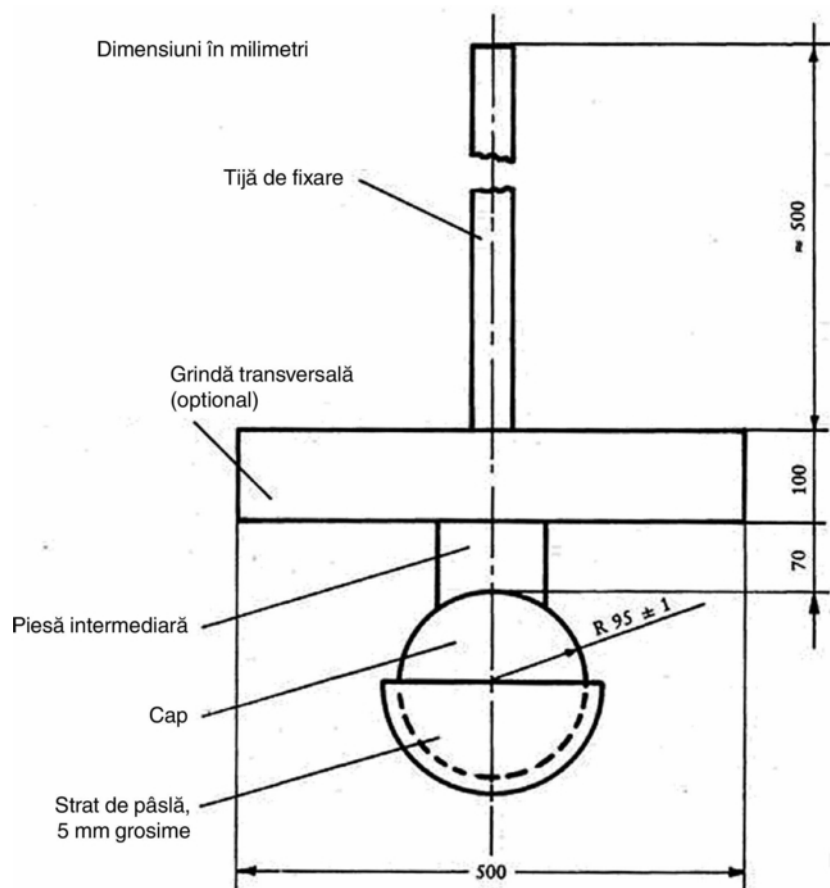

Figura 2 Greutate în formă de cap

- 3.1.2. Dispozitiv de cădere a greutății sub formă de cap de la o înălțime ce urmează a fi specificată, sau un dispozitiv de proiectare a greutății care să-i confere greutății o viteză echivalentă cu aceea obținută prin cădere liberă.

Dacă se folosește un dispozitiv de proiectare a greutății, abaterea de viteză trebuie să fie $\pm 1\%$ din viteza echivalentă cu aceea obținută prin cădere liberă.

- 3.1.3. Suport, ilustrat în figura 3, pentru testarea pieselor plate. Dispozitivul se compune din două cadre de oțel, cu muchii prelucrate de 50 mm lățime, montate unul peste celălalt și prevăzute cu garnituri de cauciuc de aproximativ 3 mm grosime, 15 ± 1 mm lățime și o duritate de 70 IRHD.

Cadrul superior este ferm fixat de cadrul inferior cu cel puțin 8 bolțuri.

3.2. Condiții de testare

- 3.2.1. Temperatura: $20 \pm 5^\circ$ C.

- 3.2.2. Presiune: 860-1 060 mbar.

3.2.3. Umiditate relativă: $60 \pm 20 \%$.

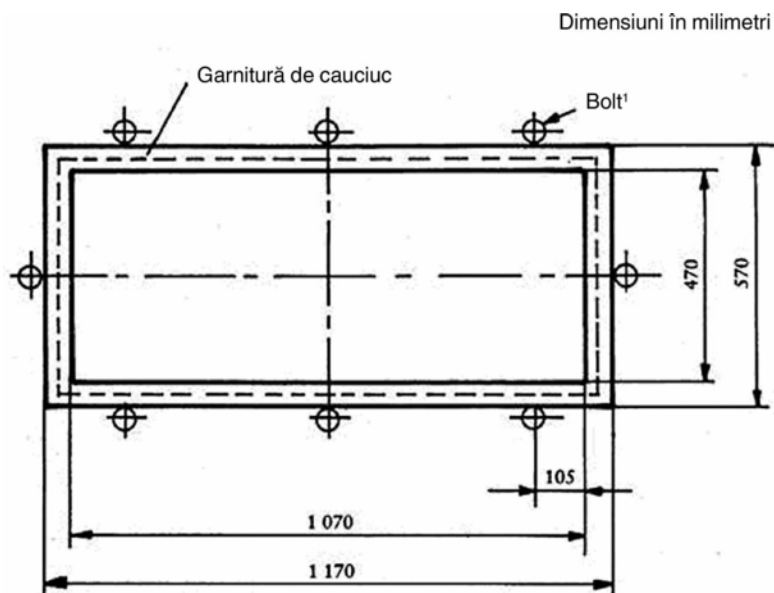

Figura 3 Suport pentru testarea la impactul cu capul

(¹) Momentul de torsiune minim recomandat pentru M 20 este de 30 Nm.

3.3. Procedura de testare

3.3.1. Testarea cu o piesă plată

Piesa de testare plată, cu o lungime de $1\ 100 + 5/- 2$ mm și o lățime de $500 + 5/- 2$ mm este păstrată la o temperatură constantă de 20 ± 5 °C cel puțin 4 ore înainte de testare. Se fixează piesa de testare în cadrele suport (3.1.3); se stâng bolțurile astfel încât deplasarea piesei de testare să nu depășească 2 mm în timpul testării. Planul piesei de testare trebuie să fie perfect perpendicular pe direcția greutateii cu care se intersectează. Greutatea trebuie să lovească piesa de testare la o distanță maximă de 40 mm față de centrul său geometric, pe acea parte care reprezintă fața interioară a geamului din sticlă de securitate când acesta este montat pe vehicul, și nu este permis decât un singur impact.

Stratul de păsă se înlocuiește după 12 testări.

3.3.2. Testări pe parbrizul întreg (aplicat numai pentru o înălțime de cădere mai mică sau egală cu 1,5 m)

Se poziționează parbrizul liber pe un suport cu o bandă de cauciuc interpusă, cu duritate de 70 IRHD și de aproximativ 3 mm grosime, lățimea contactului pe întreg perimetrul fiind de aproximativ 15 mm. Suportul constă într-o piesă rigidă, de forma parbrizului, astfel încât greutatea sub formă de cap să lovească suprafața interioară. Dacă este necesar, parbrizul se prinde de suport cu cleme cu ajutorul unor metode adecvate. Suportul se poate rezema pe un stativ rigid, între care se interpune un strat de cauciuc de aproximativ 3 mm grosime și duritate 70 IRHD.

Suprafața parbrizului trebuie să fie perfect perpendiculară pe direcția greutateii sub formă de cap cu care se intersectează.

Greutatea sub formă de cap trebuie să lovească parbrizul la o distanță maximă de 40 mm față de centrul său geometric, pe acea parte care reprezintă fața interioară a geamului din sticlă de securitate atunci când acesta este montat pe vehicul, și nu este permis decât un singur impact.

Stratul de păsă se înlocuiește după 12 testări.

4. TESTAREA LA ABRAZIUNE

4.1. Dispozitivul de testare

4.1.1. Dispozitivul de abraziune ⁽¹⁾, ilustrat schematic în figura 4, constă din:

- o placă turnantă orizontală, cu o clemă de centru, care se rotește în sens invers acelor de ceasornic, cu 65 până la 75 rpm și

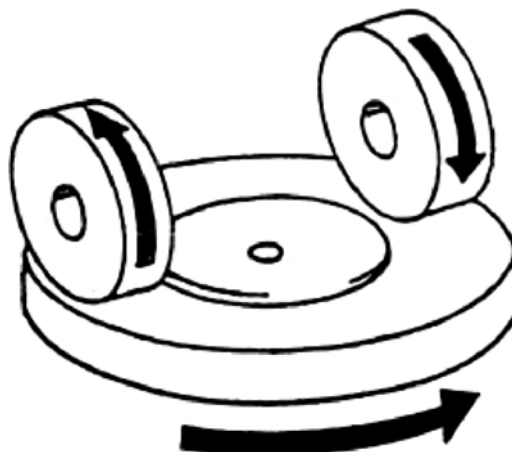

Figura 4 Schema dispozitivului de abraziune

- două brațe calibrate paralele, fiecare braț fiind prevăzut cu câte un disc abraziv, prevăzut cu rulmenți speciali, ce se rotește liber în jurul unui ax; fiecare disc se sprijină pe piesa de testare, sub presiunea exercitată de o masă de 500 g.

Placa turnantă a dispozitivului de abraziune trebuie să se rotească uniform, pe cât posibil într-un singur plan (devierea de la acest plan să nu depășească $\pm 0,5$ mm la o distanță de 1,6 mm de marginea plăcii turnante). Discurile trebuie să fie în așa fel montate încât, atunci când vin în contact cu piesa de testare, să se rotească în direcție opusă acesteia, spre a exercita — de două ori la fiecare rotație a piesei de testare — o acțiune abrazivă și de compresie de-a lungul profilurilor curbate, pe o suprafață circulară de aproximativ 30 cm^2 .

4.1.2. Discuri abrazive ⁽²⁾, fiecare cu diametrul între 45 și 50 mm și o grosime de 12,5 mm, compuse dintr-un material abraziv special, cu particule fine, încastrate într-un cauciuc semidur. Discurile trebuie să aibă o duritate de 72 ± 5 IRHD, măsurată în 4 puncte echidistante de pe centrul suprafeței abrazive, presiunea fiind aplicată vertical de-a lungul unui diametru al discului, iar rezultatele măsurării se citesc la 10 secunde după aplicarea completă a presiunii.

Pentru a fi utilizate, discurile abrazive se pregătesc printr-o rotație lentă peste o placă de sticlă, pentru a se asigura că suprafața lor este perfect plană.

4.1.3. Sursă de lumină constând dintr-o lampă cu incandescență, cu filamentul într-un tub paralel, cu dimensiunile $1,5 \text{ mm} \times 1,5 \text{ mm} \times 3 \text{ mm}$. Tensiunea filamentului trebuie să fie astfel încât temperatura de culoare să fie de $2\,856 \pm 50 \text{ K}$. Tensiunea trebuie stabilizată în limita a $\pm 1/1\,000 \text{ V}$. Instrumentul folosit la verificarea tensiunii trebuie să aibă o precizie adecvată.

4.1.4. Sistem optic constând dintr-o lentilă cu distanța focală, f , de cel puțin 500 mm și reglată în funcție de aberațiile cromatice. Apertura completă a lentilei nu trebuie să depășească $f/20$. Se reglează distanța dintre lentilă și sursa de lumină pentru a obține un fascicul de lumină perfect paralel. Se introduce o diafragmă pentru a limita diametrul fasciculului de lumină la $7 \text{ mm} \pm 1 \text{ mm}$. Această diafragmă trebuie să fie situată la o distanță de $100 \pm 50 \text{ mm}$ de lentilă, pe partea situată mai departe de sursa de lumină.

⁽¹⁾ Un dispozitiv de abraziune adecvat este furnizat de TeledyneTaber (S.U.A.).

⁽²⁾ Discuri abrazive adecvate se pot obține de la Teledyne Taber (S.U.A.).

- 4.1.5. Echipament pentru măsurarea luminii difuze (a se vedea Figura 5), constând dintr-o celulă fotoelectrică cu sferă integrată (pentru măsurări fotometrice) cu diametrul între 200-250 mm. Sfera este echipată cu orificii de intrare și de ieșire pentru lumină. Orificiul de intrare trebuie să fie circular și să aibă un diametru cel puțin dublu față de cel al fasciculului de lumină. Orificiul de ieșire al sferei este prevăzut fie cu un captor de lumină, fie cu un dispozitiv standard de reflexie, conform procedurii descrise la punctul 4.4.3 de mai jos. Captorul de lumină absoarbe toată lumina, când sub raza fasciculului de lumină nu se află nicio piesă de testare.

Axa fasciculului de lumină trebuie să treacă prin centrul orificiilor de intrare și de ieșire. Diametrul orificiului de ieșire a luminii (b) trebuie să fie egal cu $2a \times \tan 4^\circ$, unde a este diametrul sferei.

Celula fotoelectrică trebuie montată în așa fel încât lumina care vine direct prin orificiul de intrare sau prin dispozitivul standard de reflexie să nu poată ajunge la ea.

Suprafețele interiorului sferei integrate și dispozitivul standard de reflexie trebuie să aibă reflexie perfect egală, să fie la fel de mate și de neselective. Semnalul de ieșire al celei fotoelectrice trebuie să fie liniar în limita a $\pm 2\%$ peste gama de intensități luminoase folosite.

Alcătuirea instrumentului trebuie să fie de așa natură încât să nu existe deviere galvanometrică atunci când sfera este de culoare închisă. Întregul mecanism trebuie verificat la intervale regulate prin standarde de calibrare a opacității determinate. Dacă măsurătorile de opacitate se efectuează folosind echipament sau metode diferite de cele definite mai sus, rezultatele trebuie ajustate — dacă e cazul — pentru a fi puse în concordanță cu acelea obținute de mecanismul descris mai sus.

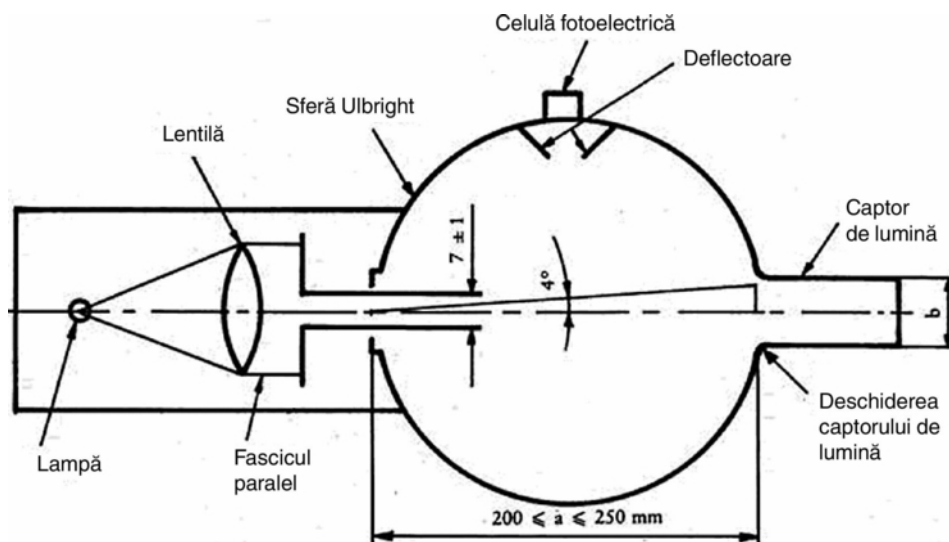

Figura 5 Aparat de măsură a atenuării vizibilității

4.2. Condiții de testare

- 4.2.1. Temperatură: 20 ± 50 °C.
- 4.2.2. Presiune: 860-1 060 mbar.
- 4.2.3. Umiditate relativă: 60 ± 20 %.

4.3. Piesele de testare

Piesele de testare trebuie să fie pătrate plate cu latura de 100 mm, cu ambele suprafețe perfect plane și paralele, și - dacă e cazul - să fie prevăzute în centru cu un orificiu de fixare cu diametrul de $6,4 + 0,2/- 0$ mm.

4.4. Procedura de testare

Testarea la abraziune se efectuează pe acea suprafață a piesei de testare care reprezintă partea exterioară a geamului din sticlă de securitate atunci când acesta e montat pe vehicul, și, de asemenea, pe partea interioară, în cazul geamului din sticlă cu acoperire din plastic.

4.4.1. Imediat înainte și după efectuarea abraziunii, piesele de testare se curăță astfel:

- (a) se șterg cu o cârpă din in, sub un jet de apă curată;
- (b) se limpezesc cu apă distilată sau demineralizată;
- (c) se usucă prin suflare cu oxigen sau azot;
- (d) se înlătură posibilele urme de apă prin tamponare ușoară cu o cârpă umedă din in. Dacă e cazul, se usucă prin apăsare ușoară între două cârpe din in.

Trebuie evitată orice tratare cu echipament ultrasonic. După curățare, piesele de testare trebuie mânuite de margini și depozitate astfel încât să se împiedice orice deteriorare sau contaminare a suprafețelor.

4.4.2. Se aclimatizează piesele de testare cel puțin 48 de ore la o temperatură de 20 ± 5 °C și la o umiditate relativă de 60 ± 20 %.

4.4.3. Se așează piesa de testare în dreptul orificiului de intrare în sfera de integrare. Unghiul format între perpendiculara pe suprafața piesei de testare și raza de lumină nu trebuie să depășească 8°.

Se fac patru măsurători după cum este indicat în tabelul următor:

Citiri	Cu piesa de testare	Cu captorul de lumină	Cu standard de reflexie	Cantitatea reprezentată
T ₁	Nu	Nu	Da	Lumină incidentă
T ₂	Da	Nu	Da	Cantitate totală de lumină transmisă de piesa de testare
T ₃	Nu	Da	Nu	Lumina difuzată de instrument
T ₄	Da	Da	Nu	Lumina difuzată de instrument și de piesa de testare

Se repetă citirile T₁, T₂, T₃ și T₄ cu alte poziții specificate ale piesei de testare, pentru uniformitate.

Se calculează factorul de transmisie totală $T_t = T_2/T_1$.

Se calculează factorul de transmisie de difuzie T_d după cum urmează:

$$T_d = [T_4 - T_3(T_2/T_1)]/T_1$$

Se calculează procentul de întunecare sau luminozitate sau amândouă, după cum urmează:

$$(T_d/T_t) \times 100 \%$$

Se măsoară atenuarea inițială a vizibilității piesei de testare în minimum patru puncte echidistante din suprafața nesupusă abraziunii, folosind formula de mai sus. Se face media rezultatelor pentru fiecare piesă de testare. În locul celor patru măsurători, se poate obține o valoare medie rotind piesa uniform la o viteză de rotație de 3 rot/sec sau mai multe.

Pentru fiecare geam din sticlă de securitate se efectuează trei testări. Se utilizează atenuarea vizibilității ca măsură a abraziunii suprafeței, după ce piesa a fost supusă testării la abraziune.

Se măsoară lumina difuzată pe traiectoria supusă abraziunii în minimum patru puncte echidistante situate în suprafața șlefuită, folosind formula de mai sus. Se face media rezultatelor pentru fiecare piesă de testare. În locul celor patru măsurători, se poate obține o valoare medie rotind piesa uniform la o viteză de rotație de 3 rot/sec sau mai multe.

4.5. Modul de efectuare a testării la abraziune se decide de către laboratorul care efectuează testarea pe baza informațiilor puse la dispoziția acestuia. Cu excepția materialelor cu acoperire din plastic multistrat, în cazul schimbărilor din stratul intermediar sau grosimii materialului de exemplu, nu este necesară în mod normal efectuarea de testări suplimentare.

4.6. Indicii de dificultate ai caracteristicilor secundare

Nu sunt implicate caracteristici secundare.

5. TESTAREA LA TEMPERATURI RIDICATE

5.1. Procedura de testare

Se încălzesc trei mostre de testare la 100 °C sau trei piese de testare de minimum 300 x 300 mm prelevate de laborator din trei parbrize sau trei geamuri, altele decât parbrize, una dintre dimensiunile acestora corespunzând marginii superioare a geamului.

Se menține această temperatură timp de două ore, apoi se lasă mostrele să ajungă la temperatura camerei. Dacă geamul din sticlă de securitate are ambele suprafețe externe din material anorganic, testare a se efectuează prin imersarea mostrelor în apă clocotită, pentru perioada specificată de timp, având grijă să se evite șocul termic. Dacă mostrele sunt decupate din parbrize, una dintre muchiile fiecărei mostre de testare va fi o parte dintr-o margine a parbrizului.

5.2. Indicii de dificultate ai caracteristicilor secundare

	<i>Incolor</i>	<i>Colorat</i>
Colorarea stratului intermediar:	1	2

Nu sunt implicate alte caracteristici secundare.

5.3. Interpretarea rezultatelor

5.3.1. Rezultatul testării rezistenței la temperaturi ridicate este considerat pozitiv dacă nu se formează bule sau nu apar alte defecte, la o distanță mai mare de 15 mm de la o muchie netăiată sau la 25 mm de la o muchie tăiată a mostrei de testare sau la mai mult de 10 mm de orice fisură apărută în timpul testării.

5.3.2. Se consideră satisfăcător, din punct de vedere al testării la temperaturi ridicate, acel set de piese sau mostre de testare prezentate pentru obținerea omologării de tip pentru componente, dacă se îndeplinește oricare dintre următoarele condiții:

5.3.2.1. dacă rezultatele tuturor testărilor sunt satisfăcătoare sau

5.3.2.2. dacă rezultatele unei testări sunt nesatisfăcătoare, dar rezultatul este satisfăcător la o următoare serie de testări efectuate asupra unui nou set de piese de testare.

6. TESTAREA REZISTENȚEI LA RADIAȚII

6.1. Metoda de testare

6.1.1. Dispozitivul de testare

6.1.1.1. O sursă de radiații constând într-o lampă cu arc în vapori de mercur la presiune medie, cu un tub de cuarț de tipul fără ozon; axa becului este verticală. Dimensiunile nominale ale lămpii sunt de 360 mm lungime și 9,5 mm diametru. Lungimea arcului este de 300 ± 4 mm. Lampa trebuie alimentată la 750 ± 50 W.

Se poate utiliza orice altă sursă de radiații care produce aceleași efecte ca lampa descrisă mai sus. Pentru a verifica dacă efectele altei surse sunt identice, se face o comparație măsurând energia emisă în gama de lungime de undă între 300 și 450 nm, toate celelalte lungimi de undă fiind eliminate prin utilizarea de filtre. Cu aceste filtre se folosește o sursă de alimentare alternativă.

În cazul geamurilor din sticlă de securitate, pentru care nu există o corelație satisfăcătoare între această testare și condițiile de utilizare, este necesar să se revizuiască condițiile de testare.

6.1.1.2. Transformatorul și condensatorul de alimentare trebuie să furnizeze lămpii (6.1.1.1.) o tensiune de pornire de 1 100 V minimum și o tensiune de lucru de 500 ± 50 V.

6.1.1.3. Pentru a asigura o expunere uniformă la radiații, se utilizează un dispozitiv de prindere și rotire cu 1-5 rpm a pieselor de testare în jurul sursei de radiații care este amplasată în poziție centrală.

6.1.2. Piese de testare

6.1.2.1. Dimensiunea pieselor de testare este de 76 × 300 mm.

6.1.2.2. Piese de testare sunt tăiate în laborator din partea superioară a geamurilor din sticlă în așa fel încât:

- pentru geamuri, altele decât parbrize, partea superioară a piesei de testare să coincidă cu marginea superioară a geamului;
- pentru parbrize, marginea superioară a piesei de testare să coincidă cu limita superioară a zonei în care se verifică și se determină transmisia normală a luminii conform punctului 9.1.2.2 din prezenta anexă.

6.1.3. Procedura de testare

Înainte de expunere, se verifică factorul de transmisie normală a luminii la trei piese de testare în conformitate cu punctele 9.1.1 și 9.1.2 din prezenta anexă. Se protejează de radiație o porțiune din fiecare piesă de testare și apoi se pune piesa în dispozitivul de testare la 230 mm de și paralel cu axa lămpii. Pe durata testării se menține o temperatură 45 ± 5 °C a piesei de testare. Fața mostrei care se va afla în exteriorul tractorului va fi îndreptată spre lampă. Pentru tipul de lampă specificat la punctul 6.1.1.1, timpul de expunere este de 100 de ore.

După expunere, se măsoară din nou transmisia normală a luminii pe suprafața expusă a fiecărei piese de testare.

6.1.4. Fiecare piesă sau mostră de testare (trei în total) este supusă, conform procedurii de mai sus, la radiații, astfel încât radiația din fiecare punct al piesei sau mostrei de testare să producă în stratul intermediar un efect similar cu cel produs de o radiație solară de 1 400 W/m² timp de 100 de ore.

6.2. Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare

	<i>Incolor</i>	<i>Colorat</i>
Colorarea sticlei	2	1
Colorarea stratului intermediar	1	2

Nu sunt implicate alte caracteristici secundare.

6.3. Interpretarea rezultatelor

6.3.1. Rezultatul testării rezistenței la radiații este considerat pozitiv dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

6.3.1.1. factorul de transmisie totală a luminii măsurat în conformitate cu punctele 9.1.1 și 9.1.2. din prezenta anexă nu coboară sub 95 % față de valoarea inițială înaintea expunerii la radiații și, în niciun caz, nu coboară mai jos de:

6.3.1.1.1. 70 % în cazul geamurilor din sticlă, altele decât parbrize, care îndeplinesc condițiile referitoare la câmpul vizual al conducătorului auto în toate direcțiile;

6.3.1.1.2. 75 % în cazul parbrizelor în zona în care se poate controla factorul de transmisie normală a luminii, după cum este definit în punctul 9.1.2.2 de mai jos;

6.3.1.2. cu toate acestea, este posibil ca piesa sau mostra de testare să prezinte o colorare ușoară după iradiere când examinarea se face pe un fond alb, fără a exista alte defecte.

6.3.2. Se consideră satisfăcător, din punctul de vedere al testării la temperaturi ridicate, acel set de piese sau mostre de testare prezentate pentru obținerea omologării de tip pentru componente, dacă se îndeplinește oricare dintre următoarele condiții:

6.3.2.1. dacă rezultatele tuturor testărilor sunt satisfăcătoare sau

6.3.2.2. dacă rezultatele unei testări sunt nesatisfăcătoare, dar, la o următoare serie de testări efectuate asupra unui nou set de piese de testare, rezultatul este satisfăcător.

7. TESTAREA REZISTENȚEI LA UMIDITATE

7.1. Procedura de testare

Trei mostre sau trei piese de testare, de forma unui pătrat cu latura de cel puțin 300 x 300 mm, se țin în poziție verticală, timp de două săptămâni, într-un container închis, la o temperatură constantă de 50 ± 2 °C și umiditate de $95 \% \pm 4 \%$ ⁽¹⁾.

Se pregătește piesa de testare astfel încât:

- una dintre marginile fiecărei piese de testare să fie o parte a marginii originale a parbrizului;
- dacă sunt testate simultan mai multe piese de testare, între acestea se va lăsa un spațiu corespunzător.

Trebuie luate măsuri pentru a preveni căderea condensului de pe pereții sau de pe tavanul containerului pe piesele de testare.

7.2. Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare

	<i>Incolor</i>	<i>Colorat</i>
Colorarea stratului intermediar	1	2

Nu sunt implicate alte caracteristici secundare.

7.3. Interpretarea rezultatelor

7.3.1. Geamurile din sticlă de securitate sunt considerate a fi satisfăcătoare din punctul de vedere al rezistenței la umiditate dacă nu se observă nicio schimbare semnificativă la mai mult de 10 mm de marginile netăiate sau la mai mult de 15 mm de marginile tăiate, după păstrarea timp de 2 ore în mediul ambiant, în cazul geamurilor laminate obișnuite și tratate, și timp de 48 de ore în cazul geamurilor din sticlă cu acoperire din plastic și a geamurilor din plastic.

7.3.2. Se consideră satisfăcător, din punct de vedere al testării rezistenței la umiditate, acel set de piese sau mostre de testare prezentate pentru obținerea omologării de tip pentru componente, dacă se îndeplinește oricare dintre următoarele condiții:

- 7.3.2.1. dacă rezultatele tuturor testărilor sunt satisfăcătoare sau
- 7.3.2.2. dacă rezultatele unei testări sunt nesatisfăcătoare, dar rezultatul la o următoare serie de testări efectuate asupra unui nou set de piese de testare este satisfăcător.

8. TESTAREA REZISTENȚEI LA SCHIMBĂRILE DE TEMPERATURĂ

8.1. Metoda de testare

Două piese de testare, de forma unui pătrat cu latura de 300 x 300 mm, se țin într-o cameră închisă timp de 6 ore, la o temperatură de -40 ± 5 °C; apoi, se țin timp de o oră la o temperatura camerei de 23 ± 2 °C, sau până când piesa de testare a ajuns la o temperatură stabilă. Apoi se țin într-un curent de aer la o temperatură de 72 ± 2 °C timp de 3 ore. Piese de testare se lasă să se răcească până ce ajung la temperatura camerei de 23 ± 2 °C și se examinează.

8.2. Indici de dificultate ai caracteristicii secundare

	<i>Incolor</i>	<i>Colorat</i>
Colorarea stratului intermediar de plastic sau	1	2

Nu sunt implicate alte caracteristici secundare.

8.3. Interpretarea rezultatelor

Rezultatul testării rezistenței la schimbările de temperatură este considerat pozitiv dacă piesele de testare nu prezintă fisuri, opacități, exfolieri sau alte deteriorări vizibile.

⁽¹⁾ Condițiile de testare exclud formarea de condens pe piesele de testare.

9. PROPRIETĂȚI OPTICE

9.1. Testarea transmisiei luminii

9.1.1. Dispozitivul de testare

9.1.1.1. O sursă de lumină constând dintr-o lampă cu incandescență având filamentul introdus într-un tub paralel măsurând 1,5 x 1,5 x 3 mm. Tensiunea filamentului trebuie să fie astfel încât temperatura de culoare să fie de $2\ 856 \pm 50$ K. Această tensiune este stabilizată cu o toleranță de $\pm 1/1\ 000$. Instrumentul de verificare a tensiunii trebuie să aibă o precizie corespunzătoare.

9.1.1.2. Un sistem optic constând dintr-o lentilă cu o distanță focală de cel puțin 500 mm și corectată împotriva aberațiilor cromatice. Întreaga apertură a lentilelor nu trebuie să depășească $f/20$. Distanța dintre lentile și sursa de lumină trebuie să fie reglată astfel încât să se obțină un fascicul de lumină perfect paralel.

O diafragmă de interpunere pentru a limita diametrul razei de lumină la 7 ± 1 mm. Această diafragmă se amplasează la o distanță de 100 ± 50 mm față de lentilele de pe partea opusă sursei de lumină. Punctul de măsurare se ia la centrul fasciculului de lumină.

9.1.1.3. Echipament de măsurare. Receptorul trebuie să aibă o sensibilitate spectrală relativă în perfectă concordanță cu eficiența luminoasă spectrală relativă pentru fotometrul standard CIE (Commission Internationale de L'Éclairage). Se acoperă suprafața sensibilă a receptorului cu un mediu de difuziune având o secțiune de cel puțin două ori mai mare decât secțiunea razei de lumină emise de sistemul optic. Dacă se folosește o sferă de integrare, apertura acestei sfere trebuie să aibă o arie a secțiunii cel puțin de două ori mai mare decât cea a porțiunii paralele a fasciculului.

Liniaritatea receptorului și instrumentul aferent indicat trebuie să fie mai mare de 2 % din partea utilă a scalei. Receptorul se situează pe axa fasciculului de lumină.

9.1.2. Procedura de testare

Se reglează instrumentul care indică răspunsul receptorului astfel încât acesta să indice 100 de diviziuni atunci când geamul din sticlă de securitate nu se află în calea luminii. Când pe receptor nu cade nicio rază de lumină, instrumentul trebuie să indice 0.

Se așează geamul din sticlă de securitate la o distanță de receptor egală cu aproximativ de cinci ori diametrul receptorului. Se introduce geamul din sticlă de securitate între diafragmă și receptor și se orientează astfel încât unghiul de incidență a razei de lumină să fie egal cu $0^\circ \pm 5^\circ$. Se măsoară factorul de transmisie a luminii la geamul din sticlă de securitate, iar pe instrumentul indicator se citește numărul de diviziuni n pentru fiecare punct măsurat. Transmisia normală a luminii τ_n este egală cu $n/100$.

9.1.2.1. În cazul parbrizelor, se pot aplica metode de testare alternative, folosind fie o mostră de testare prelevată din cea mai plată parte a parbrizului sau un geam plat din sticlă, pătrat, pregătit special, cu caracteristici de material și de grosime identice cu cele ale parbrizului real, măsurătorile făcându-se perpendicular pe geamul din sticlă.

9.1.2.2. Testarea se efectuează în zona I, specificată la punctul 9.2.5.2 din prezenta anexă.

9.1.2.3. În cazul tractoarelor la care nu este posibil să se determine zona I în conformitate cu punctul 9.2.5.2, testarea se efectuează în zona I', în conformitate cu punctul 9.2.5.3 din prezenta anexă.

9.1.3. Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare

	<i>Incolor</i>	<i>Colorat</i>
Colorarea sticlei	1	2
Colorarea stratului intermediar	1	2
(în cazul parbrizelor laminate)		
	<i>neinclus</i>	<i>inclus</i>
Benzi de umbră și/sau alte benzi obscure	1	2

Nu sunt implicate alte caracteristici secundare.

9.1.4. Interpretarea rezultatelor

9.1.4.1. Factorul de transmisie a luminii măsurat în conformitate cu punctul 9.1.2 în cazul parbrizelor trebuie să nu fie mai mic de 75 %, iar în cazul geamurilor, altele decât parbrize, să nu fie mai mic de 70 %.

9.1.4.2. În cazul ferestrelor situate în puncte care nu sunt importante pentru câmpul vizual al șoferului (de exemplu, plafon din sticlă), factorul de transmisie a luminii poate fi mai mic de 70 %. Geamurile cu un factor de transmisie a luminii mai mic de 70 % trebuie marcate cu un simbol adecvat în acest sens.

9.2. Testarea distorsiunii optice

9.2.1. Domeniul de aplicare

Metoda specificată este metoda proiecției care permite evaluarea distorsiunii optice a unui geam din sticlă de securitate.

9.2.1.1. Definiții

9.2.1.1.1. Deviație optică: unghiul dintre direcția reală și cea aparentă a punctului văzut prin geamul din sticlă de securitate, magnitudinea unghiului fiind în funcție de unghiul de incidență al liniei de vizibilitate, grosimea și înclinarea geamului și raza de curbură în punctul de incidență.

9.2.1.1.2. Distorsiune optică pe direcția MM' : diferența algebrică a deviației unghiulare, $\Delta\alpha$, măsurată între două puncte, M și M' , pe suprafața geamului din sticlă de securitate, distanța dintre cele două puncte fiind astfel încât proiecțiile lor într-un plan perpendicular pe direcția de vizibilitate sunt separate de o distanță dată, Δx , (Figura 6).

Deviația în sens invers acelor de ceasornic este considerată pozitivă, iar cea în sensul acelor de ceasornic negativă.

9.2.1.1.3. Distorsiunea optică în punctul M : distorsiunea maximă din punctul M pentru toate direcțiile MM' .

9.2.1.2. Dispozitivul de testare

Această metodă se bazează pe proiectarea unui raster pe un ecran de proiecție, prin geamul din sticlă de securitate supus testării. Modificarea formei imaginii proiectate, generată prin inserarea geamului pe traiectul luminos, dă o măsură a distorsiunii optice. Echipamentul este alcătuit din următoarele elemente, dispuse după cum este indicat la figura 9.

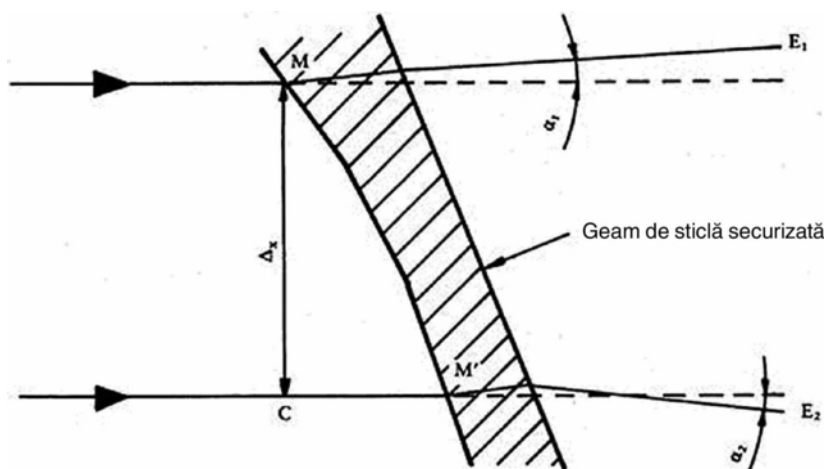

Figura 6 Reprezentarea diagramei de distorsiune optică

Note: $\Delta\alpha = \alpha_1 - \alpha_2$, respectiv, distorsiunea optică pe direcția MM' .
 $\Delta x = MC$ respectiv, distanța între două linii drepte paralele cu direcția de vizibilitate și care trec prin punctele M și M' .

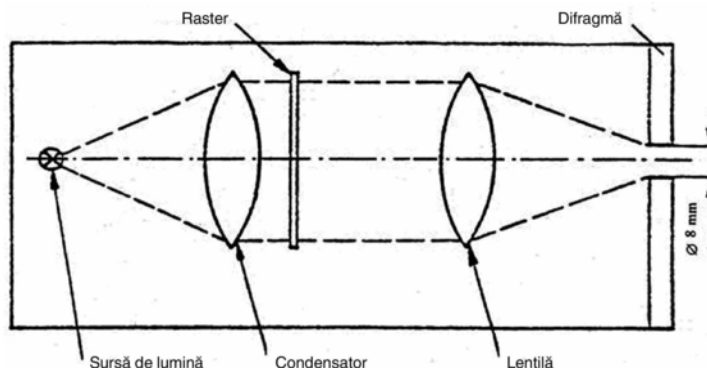

Figura 7 Schema optică a proiecteurului

9.2.1.2.1. Proiectorul, de calitate superioară, cu o sursă de lumină de intensitate mare, are de exemplu caracteristicile de mai jos:

- distanța focală de cel puțin 90 mm;
- apertură de 1/2,5;
- lampă cu halogen și bec de cuarț de 150 W (dacă se utilizează fără filtru);
- lampă cu halogen și bec de cuarț de 250 W (dacă se utilizează cu filtru verde).

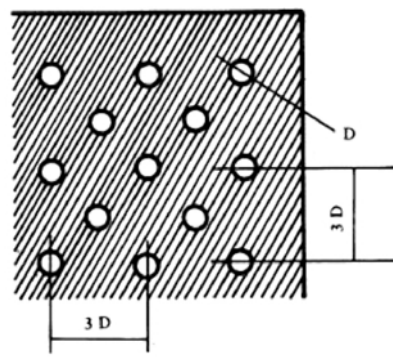

Figura 8 Secțiune mărită a rasterului

Schema proiecteurului este arătată în figura 7. Diafragma de 8 mm se așează la aproximativ 10 mm față de lentilele din față.

9.2.1.2.2. Rasterele, constând, de exemplu, dintr-o paletă de forme circulare luminoase pe un fond de culoare închisă (figura 8). Rasterul trebuie să fie de foarte bună calitate, având un contrast foarte bun, care să permită ca măsurătorile să fie efectuate cu o eroare mai mică de 5 %. În absența geamului din sticlă de securitate care trebuie testat, dimensiunile formelor circulare trebuie să fie astfel încât, atunci când sunt proiectate, să formeze o paletă de cercuri cu diametru egal cu $[(R_1 + R_2)/R_1] \Delta x$, unde Δx este egal cu 4 mm (figurile 6 și 9).

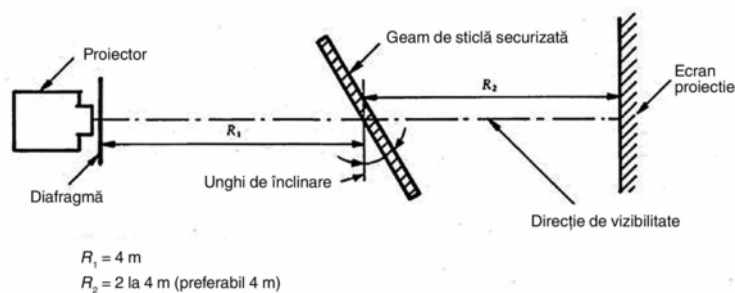

Figura 9 Schema dispozitivului de testare a distorsiunii optice

- 9.2.1.2.3. Suport care să permită mișcarea pe verticală și pe orizontală a geamului din sticlă de securitate, precum și rotirea acestuia.
- 9.2.1.2.4. Șablon de control pentru măsurarea schimbărilor de dimensiune când este necesară o evaluare rapidă. Figura 10 ilustrează o formă adecvată.

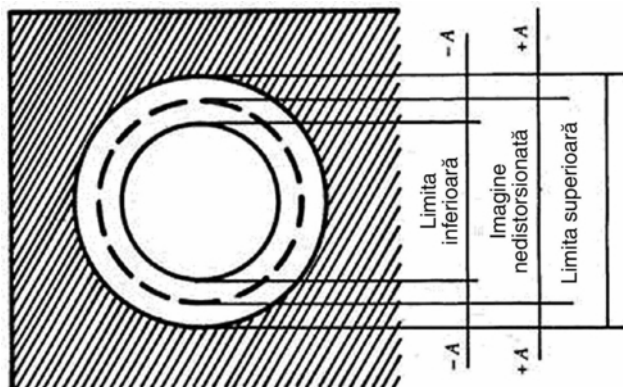

Figura 10 Desen șablon de control

9.2.1.3 Procedura de testare

9.2.1.3.1. Generalități

Se montează geamul din sticlă de securitate pe standul de testare (9.2.1.2.3), la unghiul de înclinare stabilit. Se proiectează imaginea de testare prin suprafața de examinat. Se rotește geamul din sticlă de securitate sau se mișcă pe orizontală sau pe verticală pentru a examina toată suprafața.

9.2.1.3.2. Evaluare cu șablon de control

Dacă este suficientă o evaluare rapidă cu o marjă de eroare de până la 20 %, se calculează valoarea lui A (a se vedea figura 10) din valoarea limită $\Delta\alpha_l$ pentru schimbarea deviației și valoarea R_2 , distanța de la geamul din sticlă de securitate la ecranul de proiecție:

$$A = 0,145 \times \Delta\alpha_l \times R_2$$

Relația dintre schimbarea în diametru a imaginii proiectate Δd și schimbarea deviației unghiulare $\Delta\alpha$ este dată de relația:

$$\Delta d = 0,29 \times \Delta\alpha \times R_2$$

unde:

Δd este exprimat în milimetri;

A este exprimat în milimetri;

$\Delta\alpha_l$ este exprimat în minute de arc;

$\Delta\alpha$ este exprimat în minute de arc;

R_2 este exprimat în metri.

9.2.1.3.3. Măsurare cu dispozitiv fotoelectric

Când se dorește o măsurare precisă, cu o marjă de eroare mai mică de 10 % din valoarea limită impusă, se măsoară Δd pe axa de proiecție, valoarea lățimii spotului fiind măsurată în punctul în care luminanța este de 0,5 ori valoarea maximă a luminanței spotului.

9.2.1.4. Exprimarea rezultatelor

Distorsiunea optică a geamurilor din sticlă de securitate se apreciază măsurând Δd în orice punct al suprafeței și în toate direcțiile pentru a găsi valoarea maximă a Δd .

9.2.1.5. Metodă alternativă

În plus, se poate folosi o tehnică strioscopică ca alternativă la tehnica de proiecție, cu condiția să se păstreze precizia de măsurare impusă la punctele 9.2.1.3.2. și 9.2.1.3.3.

9.2.1.6. Distanța Δx trebuie să fie de 4 mm.

9.2.1.7. Parbrizul trebuie să fie montat sub același unghi ca pe tractor.

9.2.1.8. Axa de proiecție trebuie menținută în plan orizontal, aproximativ perpendiculară pe proiecția parbrizului în acel plan.

9.2.2. Măsurările se efectuează în zona I, conform descrierii de la punctul 9.2.5.2 din prezenta anexă.

9.2.2.1. În cazul tractoarelor la care nu este posibil să se determine zona I, testarea, conform definiției de la punctul 9.2.5.2 din prezenta anexă, se efectuează în zona I', conform definiției de la punctul 9.2.5.3 din prezenta anexă.

9.2.2.2. Tipul tractorului

Testarea trebuie repetată dacă parbrizul se va monta pe un tip de tractor cu câmp de vizibilitate diferit de cel al tractorului pentru care a fost omologat.

9.2.3. Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare

9.2.3.1. Natura materialului

Sticlă (turnată) șlefuită

1

Sticlă flotată

1

Sticlă plană

2

9.2.3.2. Alte caracteristici secundare

Nu sunt implicate alte caracteristici secundare.

9.2.4. Numărul de mostre

Se pun la dispoziție patru mostre pentru testare.

9.2.5. Definierea zonei de vizibilitate a parbrizelor tractoarelor

9.2.5.1. Zona de vizibilitate este definită pe baza:

9.2.5.1.1. punctului de referință, după cum este definit la punctul 1.2 din anexa I la Directiva 2008/2/CE. În cele ce urmează, acest punct este notat cu O;

9.2.5.1.2. liniei drepte, OQ, care este o linie orizontală dreaptă care trece prin punctul de referință, perpendiculară pe planul longitudinal median al tractorului.

9.2.5.2. Zona I este zona de pe parbriz determinată de intersecția acestuia cu cele 4 planuri definite mai jos:

P_1 — un plan vertical care trece prin O și formează un unghi de 15° în stânga planului longitudinal median al tractorului;

P_2 — un plan vertical simetric cu P_1 , față de planul longitudinal median al tractorului.

Dacă acest lucru nu este posibil (de exemplu, în absența unui plan longitudinal median simetric) P_2 este planul simetric cu P_1 față de planul longitudinal al tractorului care trece prin punctul de referință;

P_3 — un plan care trece prin linia dreaptă OQ și formează un unghi de 10° deasupra planului orizontal;

P_4 — un plan care trece prin linia dreaptă OQ și formează un unghi de 8° sub planul orizontal.

9.2.5.3. În cazul tractoarelor la care nu este posibil să se determine zona I, după cum este definită la punctul 9.2.5.2 din prezenta anexă, zona I' constă în toată suprafața parbrizului.

9.2.6. Interpretarea rezultatelor

Un tip de parbriz este considerat satisfăcător în ceea ce privește distorsiunile optice dacă, la cele patru mostre puse la dispoziție pentru testare, distorsiunea optică nu depășește valoarea de 2 minute de arc, fie în zona I, fie în I'.

9.2.6.1. Nu se fac măsurători într-o zonă periferică de 100 mm.

9.2.6.2. În cazul parbrizelor divizate, nu se fac măsurători pe o porțiune cu lățimea de 35 mm, măsurată de la marginea geamului.

9.3. **Testarea separării imaginii secundare**

9.3.1. Scopul

Sunt recunoscute două metode de testare:

- testarea cu țintă și
- testarea cu colimator.

Aceste metode de testare pot fi folosite pentru obținerea omologării de tip pentru componente, controlul calității sau evaluarea produselor, după caz.

9.3.1.1. Testarea cu țintă

9.3.1.1.1. Dispozitivul de testare

Această metodă implică vizualizarea unei ținte iluminate prin geamul din sticlă de securitate. Ținta se realizează astfel încât rezultatele testării să poată fi evaluate foarte simplu.

De preferință, ținta este de unul dintre următoarele tipuri:

- (a) țintă circulară iluminată al cărei diametru exterior, D , subîntinde un arc de η minute la un punct situat la o distanță de x metri (figura 11a) sau
- (b) țintă circulară cu spot în mijloc, astfel dimensionată încât distanța D de la un punct de pe marginea spotului până la cel mai apropiat punct de pe circumferința interioară subîntinde un arc de η minute la un punct situat la o distanță de x metri (figura 11b),

unde:

η este valoarea limită a separării imaginii secundare;

x este distanța de la geamul din sticlă de securitate la țintă (nu mai puțin de 7 metri);

D este dat de formula:

$$D = x \cdot \tan \eta$$

Ținta iluminată constă dintr-o casetă de lumină de aproximativ $300 \times 300 \times 150$ mm, a cărei parte din față este construită din sticlă acoperită cu hârtie neagră și opacă sau vopsită cu vopsea neagră mată. Caseta este iluminată de o sursă de lumină corespunzătoare. Interiorul casetei este vopsit cu vopsea albă mată. Se pot utiliza și alte forme de țintă, după cum este arătat în figura 14. Se poate înlocui sistemul țintă cu un sistem de proiecție, iar rezultatele se pot afișa pe un ecran.

9.3.1.1.2. Procedura de testare

Se montează geamul din sticlă de securitate la unghiul de înclinare corespunzător, pe un suport astfel încât să fie posibilă observarea în planul orizontal care trece prin centrul țintei.

Caseta de lumină trebuie privită într-o încăpere întunecoasă, dinspre fiecare latură a suprafeței examinate, în vederea detectării unor imagini secundare asociate cu ținta iluminată. Se rotește geamul din sticlă de securitate pentru a se asigura că se păstrează direcția de observare corectă. Pentru a privi ținta se poate folosi un monoclu.

9.3.1.1.3. Exprimarea rezultatelor

Se determină dacă:

- folosind ținta (a) (figura 11a), imaginea primară și cea secundară a ținte circulare sunt separate, respectiv, dacă se depășește valoarea limită a lui η sau
- folosind ținta (b) (figura 11b), imaginea secundară a spotului depășește punctul de tangență din partea interioară a ținte circulare, respectiv, dacă se depășește valoarea limită a lui η .

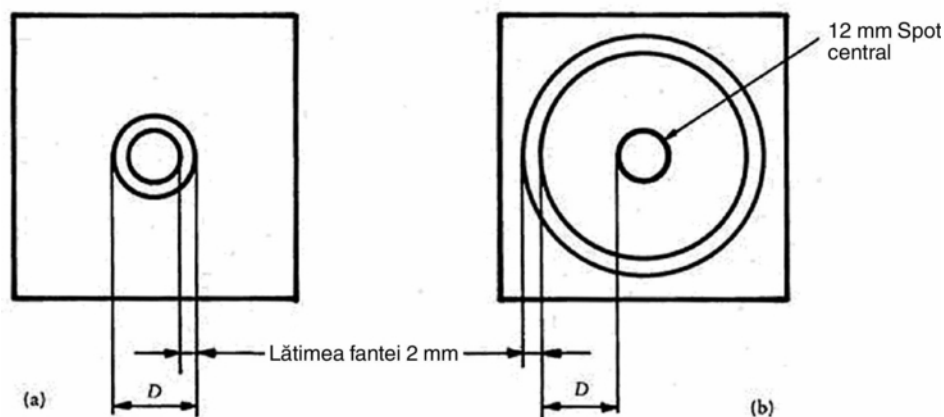

Figura 11 - Dimensiunea țintelor

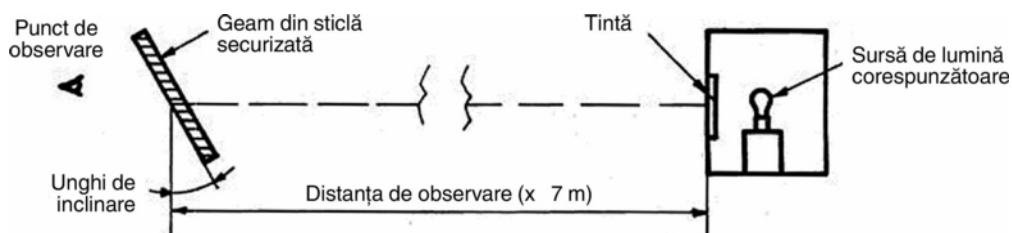
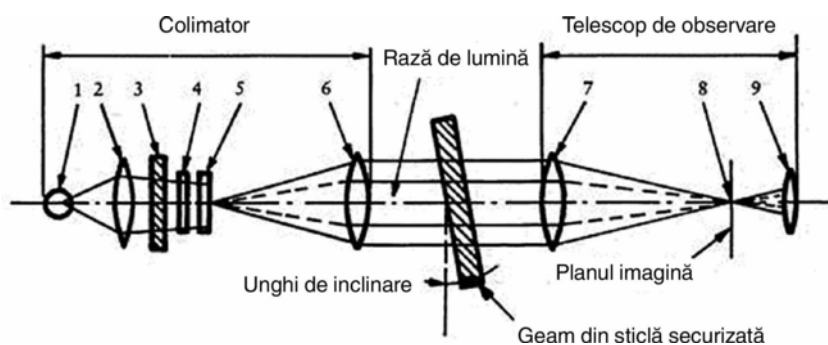

Figura 12 - Aranjarea aparatelor

1. Lampă cu incandescență
2. Deschidere condensator $> 8,6 \text{ mm}$
3. Deschidere ecran de sticlă mată $>$ deschidere condensator
4. Filtru color cu orificiul central de aproximativ $0,3 \text{ mm}$ în diametru; diametru $> 8,6 \text{ mm}$
5. Coordonata polară a discului, diametru $> 8,6 \text{ mm}$
6. Lentile acromatice, $f \geq 86 \text{ mm}$, deschidere 10 mm
7. Lentile acromatice, $f \geq 86 \text{ mm}$, deschidere 10 mm
8. Spot întunecat, diametrul aproximativ $0,3 \text{ mm}$
9. Lentile acromatice, $f = 86 \text{ mm}$, deschidere $\leq 10 \text{ mm}$

Figura 13 - Dispozitiv pentru testarea cu colimator

9.3.1.2. Testarea cu colimator

Dacă este necesar, se aplică procedura descrisă în acest punct.

9.3.1.2.1. Dispozitivul de testare

Constă dintr-un colimator și un telescop și poate fi realizat conform figurii 13. Totuși, se poate folosi orice alt sistem optic echivalent.

9.3.1.2.2. Procedura de testare

Telescopul formează la infinit imaginea sistemului de coordonate polare cu un punct luminos în centru (a se vedea figura 14). În planul focal al telescopului de observare, se amplasează un mic spot opac cu un diametru puțin mai mare decât cel al punctului strălucitor proiectat pe axa optică, eclipsând astfel punctul luminos.

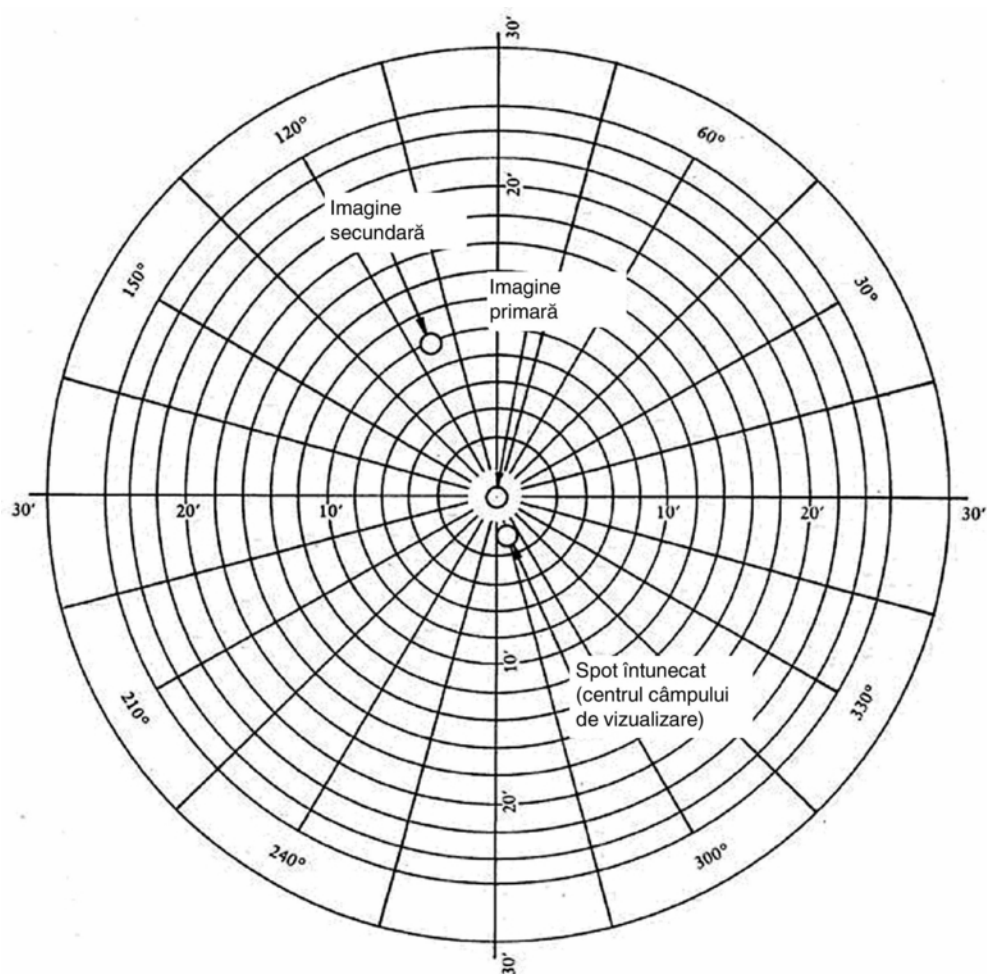

Figura 14 Exemplu de observare prin metoda de testare cu colimator

Dacă o piesă de testare, care prezintă o imagine secundară, este plasată între telescop și colimator, atunci apare un al doilea punct mai puțin luminos la o anumită distanță de centrul sistemului de coordonate polare. Separarea imaginii secundare se poate citi ca distanță între punctele văzute prin telescopul de observare (a se vedea figura 14). (Distanța între spotul întunecat și punctul luminos din centrul sistemului de coordonate polare reprezintă deviația optică).

9.3.1.2.3. Exprimarea rezultatelor

Geamul din sticlă de securitate este mai întâi examinat printr-o simplă tehnică de scanare pentru a stabili zona în care se produce cea mai puternică imagine secundară. Apoi, acea zonă se examinează cu ajutorul colimatorului, sub unghiul optim de incidență. Se măsoară separarea maximă a imaginii secundare.

9.3.1.3. Direcția de observare din plan orizontal trebuie menținută aproximativ perpendicular pe direcția parbrizului din acel plan.

9.3.2. Măsurătorile se fac în conformitate cu categoria de tractor, în zonele definite la punctul 9.2.2.

9.3.2.1. Tip de tractor

Testarea trebuie repetată dacă parbrizul respectiv se montează pe un tip de tractor care are un câmp frontal de vizibilitate diferit de cel al tractorului pentru care s-a omologat deja parbrizul respectiv.

9.3.3. Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare

9.3.3.1. Natura materialului:

Sticlă (turnată) șlefuită

1

Sticlă flotată

1

Sticlă plană

2

9.3.3.2. Alte caracteristici secundare

Nu sunt implicate alte caracteristici secundare.

9.3.4. Numărul de mostre

Se supun testării patru mostre.

9.3.5. Interpretarea rezultatelor

Un tip de parbriz este considerat satisfăcător în ceea ce privește separarea imaginii secundare dacă, la cele patru mostre puse la dispoziție pentru testare, separarea imaginii secundare de cea primară nu depășește un arc de o valoare maximă de 15'.

9.3.5.1. Nu se efectuează nicio măsurătoare într-o bandă periferică de 100 mm.

9.3.5.2. În cazul parbrizelor divizate, nu se face nicio măsurătoare pe o bandă de 35 mm lățime începând din marginea geamului care poate fi adiacentă cu linia de separație dintre diviziunile parbrizului.

9.4. **Identificarea testărilor de culoare**

Dacă un parbriz este colorat în zonele definite la punctele 9.2.5.2 sau 9.2.5.3, se supun testării patru parbrize pentru identificarea următoarelor culori:

- alb;
- galben selectiv;
- roșu;
- verde;
- albastru;
- galben auto.

10. TESTAREA REZISTENȚEI LA FOC

10.1. Scopul și domeniul de aplicare

Această metodă permite determinarea ratei de ardere pe orizontală a materialelor folosite în compartimentul ocupantului tractorului în urma expunerii la o flacără mică. Această metodă permite testarea, separat sau în combinație, a materialelor și componentelor echipamentului din interiorul tractorului de o grosime de până la 15 mm. Metoda este folosită pentru a aprecia uniformitatea lotului de fabricație în ceea ce privește comportamentul la ardere. Din cauza diferențelor mari care există între situațiile reale (scopul utilizării tractorului, condiții de utilizare, sursa de foc etc.) și cele teoretice, stabilite pentru condițiile de testare menționate anterior, această metodă nu poate fi considerată adecvată pentru evaluarea precisă a caracteristicilor de ardere ale materialelor tractorului.

10.2. Definiții

- 10.2.1. Rata de ardere: raportul dintre distanța arsă, măsurată conform acestei metode, și timpul necesar arderii acestei distanțe.

Este exprimată în milimetri pe minut.

- 10.2.2. Material compozit: un material compus din mai multe straturi de materiale, similare sau diferite, strâns îmbinate pe întreaga suprafață prin cimentare, metalizare, lipire, sudură etc. Dacă mai multe materiale sunt îmbinate prin puncte de îmbinare (de exemplu, prin îmbinare, sudură de înaltă frecvență, nituire), atunci, pentru a se permite pregătirea mostrelor individuale conform punctului 10.5, acest gen de materiale nu sunt considerate materiale compozite.

- 10.2.3. Parte expusă: partea care este orientată spre compartimentul ocupantului (compartimentul pasagerului) când materialul este montat pe tractor.

10.3. Principiul

Se ia o mostră și se fixează în poziție orizontală într-un suport în formă de „U” și se expune timp de 15 secunde acțiunii unei flăcări de putere calorică mică, într-o cameră de ardere, flacăra acționând la capătul liber al mostrei. Prin testare se determină dacă și când se stinge flacăra sau timpul necesar flăcării să înainteze de-a lungul unei distanțe măsurate.

10.4. Dispozitivul de testare

- 10.4.1. Camera de ardere (figura 15), de preferință din oțel inoxidabil, cu dimensiunile indicate în figura 16. Partea frontală a camerei de ardere este prevăzută cu geam rezistent la ardere, care poate acoperi întreaga parte din față sau poate fi construit ca un panou de sticlă distinct.

Partea din spate este prevăzută cu orificii de ventilație, iar partea de sus cu fante de ventilație de jur împrejur. Camera de ardere se așează pe 4 suporti de 10 mm înălțime.

La unul din capete, camera poate avea un orificiu pentru introducerea suportului cu mostra fixată; la capătul opus, este prevăzut un alt orificiu pentru conducta de alimentare cu gaz. Materialul topit este colectat în tava de colectare (figura 17), care se află în partea de jos a camerei de ardere, între orificiile de ventilație, fără a acoperi însă zonele de ventilație.

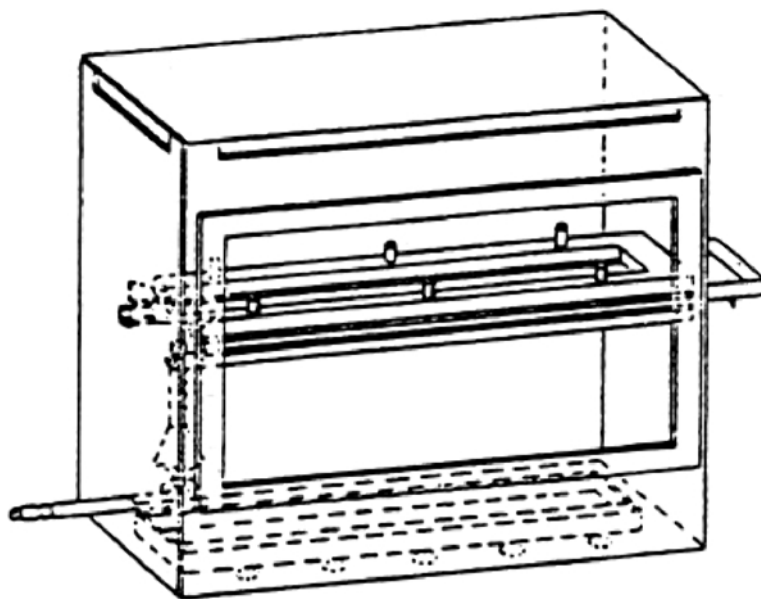

Figura 15 Exemplu de cameră de ardere cu suport pentru mostră și tavă de colectare

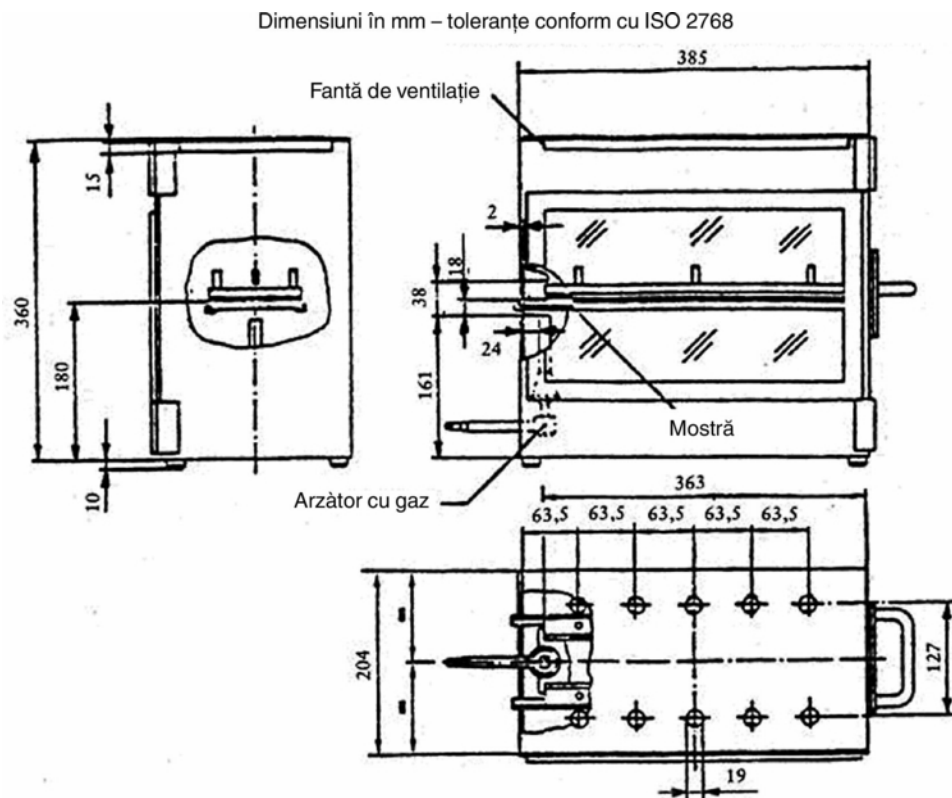

Figura 16 Exemplu de cameră de ardere

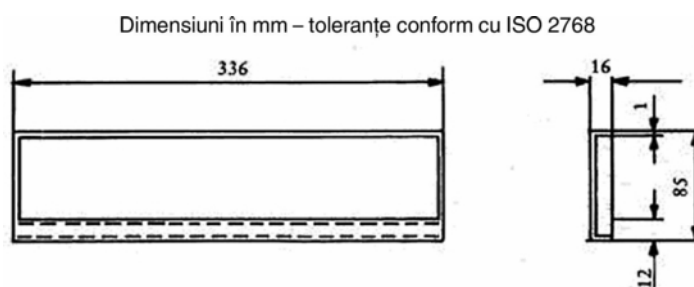

Figura 17 Tavă de colectare tipică

- 10.4.2. Suportul pentru mostre, constând din două plăci de metal în formă de „U” sau cadre dintr-un material anti-coroziv. Dimensiunile sunt date în figura 18.

Placa inferioară este prevăzută cu știfturi, iar cea superioară cu orificii corespunzătoare, pentru fixarea solidă a mostrei. Știfturile servesc și ca puncte de măsură la începutul și la sfârșitul distanței de ardere.

Există un suport furnizat sub formă de fire metalice rezistente la căldură, cu secțiune de 0,25 mm, ce se înfășoară în jurul părții inferioare a cadrului în formă de „U” la distanțe de 25 mm (a se vedea figura 19).

Dimensiuni în mm – toleranțe conform ISO 2768

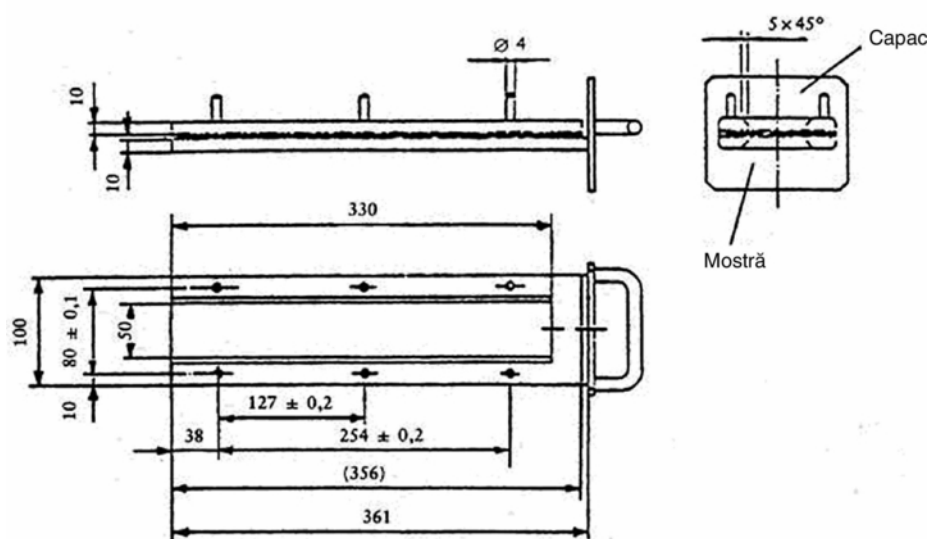

Figura 18 Exemplu de suport de mostră

Dimensiuni în mm - toleranțe conform ISO 2768

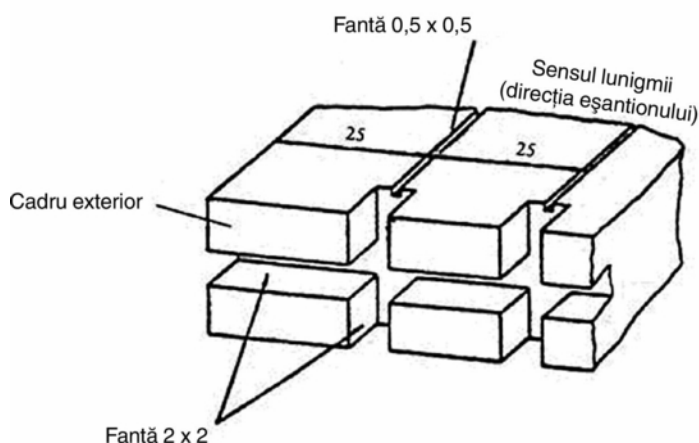

Figura 19 Exemplu de secțiune prin cadrul în formă de U al suportului metalic

Planul părților inferioare ale mostrei trebuie să fie la 178 mm deasupra solului. Distanța dintre marginea frontală a suportului mostrei, față de capătul camerei de ardere, trebuie să fie de 22 mm; distanța dintre laturile longitudinale ale suportului mostrei și laturile camerei trebuie să fie de 50 mm (toate sunt dimensiuni interioare). (A se vedea figurile 15 și 16).

- 10.4.3. Arzătorul de gaz. Sursa de ardere este un arzător BUNSEN cu un diametru interior de 9,5 mm. Acesta se amplasează în spațiul de efectuare a testării astfel încât centrul ștuțului de ardere să fie la o distanță 19 mm de centrul marginii inferioare a capătului liber al mostrei (a se vedea figura 16).
- 10.4.4. Gazul folosit pentru testare. Gazul care alimentează arzătorul trebuie să aibă o valoare calorică de aproximativ 38 de MJ/m³ (de exemplu, gazul natural).
- 10.4.5. Pieptănul metalic trebuie să aibă cel puțin 110 mm lungime, cu 7 sau 8 dinți rotunjiți per 25 mm.
- 10.4.6. Cronometru cu precizie de 0,5 sec.
- 10.4.7. Hotă de tiraj. Camera de ardere poate fi plasată într-o hotă de tiraj, cu condiția ca volumul intern al hotei de tiraj să fie mai mare de cel puțin 20 de ori, dar nu mai mult de 110 ori, decât volumul camerei de ardere, și cu condiția ca nici înălțimea, lățimea sau lungimea acestei hote, luate separat, să nu fie mai mari de peste două ori și jumătate față de oricare dintre celelalte două dimensiuni.

Înainte de efectuarea testării, se măsoară viteza verticală a curentului de aer la trecerea prin hota de tiraj, la distanță de 100 de mm de la intrarea și de la ieșirea din camera de ardere. Viteza trebuie să fie între 0,10 și 0,30 m/s, pentru a evita orice disconfort al operatorului din cauza produșilor de ardere. Se poate folosi și o hotă de tiraj cu ventilație naturală și viteză a curentului de aer adecvată.

10.5. Mostre

10.5.1. Formă și dimensiuni

Forma și dimensiunile mostrelor sunt indicate în figura 20. Grosimea mostrei corespunde grosimii produsului ce urmează a fi testat și nu trebuie să fie mai mare de 13 mm. Dacă este posibil, mostrele prelevate trebuie să aibă secțiunea constantă pe toată lungimea lor. Dacă forma și dimensiunile unui produs nu permit prelevarea de mostre de mărimea menționată, atunci se respectă următoarele dimensiuni minime:

- pentru mostre cu lățimea între 3 și 60 mm, lungimea trebuie să fie de 356 mm. În acest caz, materialul este testat pe întreaga lățime a produsului;
- pentru mostre cu lățimea între 60 și 100 mm, lungimea trebuie să fie de cel puțin 138 mm. În acest caz, distanța potențială de ardere corespunde cu lungimea mostrei, iar măsurătorile încep de la primul punct de măsurare;
- mostrele care au mai puțin de 60 mm lățime și 356 mm lungime și mostrele cu lățime între 60 și 100 mm și lungime mai mică de 138 mm nu pot fi testate conform acestei metode, la fel ca și mostrele cu o lățime mai mică de 3 mm.

10.5.2. Prelevarea de mostre

Din materialul ce urmează a fi testat se prelevează cel puțin 5 mostre. Pentru materialele care au rate de ardere diferite în funcție de direcția de ardere a materialului (determinată prin testări preliminare), mostrele trebuie luate și puse în dispozitivul de testare în așa fel încât să se poată măsura cea mai mare rată de ardere. Dacă materialul pus la dispoziție are lățimi fixe, se va tăia un segment cu o lungime de aproximativ 500 mm, pe toată lățimea materialului. Din acest segment tăiat, se vor preleva mostre de la nu mai puțin de 100 mm de la marginea materialului și la distanțe egale.

Mostrele trebuie prelevate în același fel și de la produsele finite, dacă forma unui asemenea produs permite acest lucru. Dacă grosimea produsului este mai mare de 13 mm, aceasta se reduce la 13 mm printr-un proces mecanic aplicat unei laturi care nu afectează compartimentul pasagerului.

Materialele compozite (punctul 10.2.2) trebuie testate ca și cum ar fi omogene.

În cazul materialelor alcătuite din straturi suprapuse cu compoziții diferite și care nu sunt materiale compozite, toate straturile de materiale situate în limita lățimii de 13 mm de la suprafață și orientate cu fața către interiorul compartimentului pasagerului sunt testate individual.

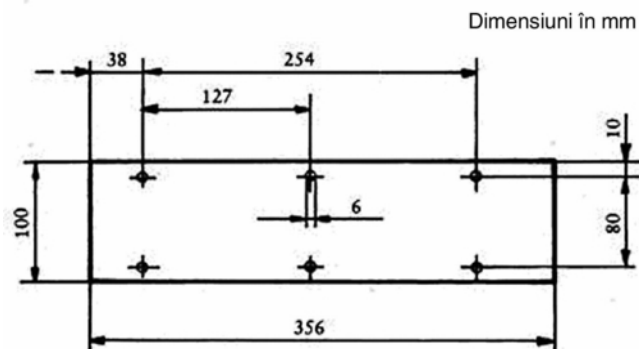

Figura 20 Mostră

10.5.3. Aclimatizarea

Imediat înainte de a fi testate, mostrele sunt supuse unui proces de aclimatizare timp de cel puțin 24 de ore, dar nu mai mult de 7 zile, la o temperatură de 23 ± 2 °C și o umiditate relativă de 50 ± 5 %.

10.6. Procedura de testare

- 10.6.1. Se așează mostrele cu suprafețe plușate sau tapisate pe o suprafață plană și se periază de două ori în sensul invers al firelor (10.4.5).
- 10.6.2. Se așează mostra pe suportul metalic (10.4.2) cu fața ce trebuie expusă orientată în jos, către flacăra.
- 10.6.3. Se reglează flacăra gazului la o înălțime de 30 mm, folosind marcajul din camera de ardere, arzătorul având ștuțul de aspirație a aerului închis. Înainte de a efectua prima testare, flacăra trebuie să ardă cel puțin un minut, pentru stabilizare.
- 10.6.4. Se împinge suportul în camera de ardere astfel încât capătul mostrei să fie expus flăcării, iar după 15 secunde se oprește gazul.
- 10.6.5. Măsurarea timpului de ardere începe din momentul în care baza flăcării trece de primul punct de măsurare. Se va observa propagarea flăcării pe latura (superioară sau inferioară) care arde mai repede.
- 10.6.6. Măsurarea timpului de ardere se încheie atunci când flacăra ajunge la ultimul punct de măsurare sau când flacăra se stinge înainte de a ajunge în acel punct. Dacă flacăra nu ajunge la ultimul punct de măsurare, se măsoară distanța arsă până la punctul în dreptul căruia s-a stins flacăra. Distanța arsă reprezintă porțiunea din mostră distrusă prin ardere, în exterior sau în interior.
- 10.6.7. Dacă mostra nu ia foc sau nu arde continuu după ce s-a stins arzătorul, sau dacă flacăra se stinge înainte de a ajunge la primul punct de măsurare și nu se poate măsura timpul de ardere, în raportul de testare se notează că arderea este de 0 mm/min.
- 10.6.8. La efectuarea sau la repetarea mai multor serii de testări, înaintea de începerea oricărei testări, asigurați-vă că temperatura în camera de ardere și a suportului pentru mostre nu depășește 30 °C.

10.7. Calcularea

Rata de ardere, B , în milimetri pe minut, este dată de formula:

$$B = (s/t) \times 60$$

unde:

s este distanța arsă, în milimetri;

t este timpul, în secunde, necesar arderii distanței s .

10.8. Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare

Nu sunt implicate caracteristici secundare.

10.9. Interpretarea rezultatelor

Se consideră că geamurile din sticlă de securitate cu acoperire din plastic (2.3) sau cu acoperire plastic multistrat (2.4) sunt satisfăcătoare din punct de vedere al comportamentului (sau rezistenței) la ardere dacă rata de ardere nu depășește 250 mm/minut.

11. TESTAREA REZISTENȚEI LA AGENȚI CHIMICI**11.1. Agenți chimici recomandați**

- 11.1.1. Soluții de săpun non-abrazive: în concentrație de 1 % din masă oleat de potasiu în apă deionizată.
- 11.1.2. Produse de curățare a geamurilor: soluție apoasă de izopropanol și dipropilenol, glicol, monometileter, fiecare într-o concentrație de 5 % până la 10 % și de hidroxid de amoniu într-o concentrație de 1 % până la 5 %.

- 11.1.3. Alcool denaturat nediluat: o parte de alcool metilic la zece părți de alcool etilic, (v/v).
- 11.1.4. Amestec de benzină în proporție de 50 % toluen, 30 % 2,2,4-trimetilpentan, 15 % 2,4,4-trimetil-1-pentan și 5 % alcool etilic.
- 11.1.5. Petrol lampant: amestec de 50 % de n-octan și 50 % n-decan.

11.2. Metoda de testare

Sunt testate cu agenți chimici două piese de testare de 180 x 25 mm în conformitate cu punctul 11.1, pentru fiecare testare și produs folosindu-se o altă piesă de testare. După fiecare testare, piesele de testare se schimbă în conformitate cu instrucțiunile constructorului și se aclimatizează 48 de ore la o temperatură de 23 ± 2 °C și o umiditate relativă de 50 ± 5 %. Aceste condiții trebuie menținute pe durata testărilor. Piesele de testare se cufundă complet în lichidul de testare timp de un minut și se usucă imediat cu o cârpă de bumbac curată, absorbantă.

11.3. Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare:

	<i>Incolor</i>	<i>Colorat</i>
Colorarea straturilor intermediare din plastic sau de protecție	1	2

Nu sunt implicate caracteristici secundare.

11.4. Interpretarea rezultatelor

- 11.4.1. Testarea rezistenței la agenți chimici este considerată satisfăcătoare dacă piesele de testare nu suferă modificări de textură, grosime, fisuri sau pierderea aparentă a transparenței.
- 11.4.2. Se consideră satisfăcător, din punct de vedere al testării la temperaturi ridicate, un set de piese de testare prezentate pentru obținerea omologării de tip pentru componente, dacă se îndeplinește oricare dintre următoarele condiții:
- 11.4.2.1. dacă rezultatele tuturor testărilor sunt satisfăcătoare sau
- 11.4.2.2. dacă rezultatele unei testări sunt nesatisfăcătoare, dar rezultatul este satisfăcător la o următoare serie de testări efectuate asupra unui nou set de piese de testare.

ANEXA III D

Parbrize din sticlă de securitate monostrat

1. DEFINIȚIA TIPULUI

Se consideră că parbrizele din sticlă de securitate monostrat aparțin unor tipuri diferite dacă se deosebesc prin cel puțin una dintre următoarele caracteristici principale sau secundare:

1.1. **Caracteristicile principale sunt următoarele:**

1.1.1. denumirea comercială sau marca;

1.1.2. forma și dimensiunea.

Parbrizele din sticlă de securitate monostrat sunt considerate ca aparținând uneia dintre cele două grupe în funcție de caracteristicile de fragmentare sau de proprietățile mecanice:

1.1.2.1. parbrize plate și

1.1.2.2. parbrize curbate;

1.1.3. categoriile de grosime care se încadrează în grosimea nominală „e” (cu o toleranță de fabricație de $\pm 0,2$ mm):

— categoria I:		$e \leq 4,5$ mm
— categoria II:	$4,5$ mm <	$e \leq 5,5$ mm
— categoria III:	$5,5$ mm <	$e \leq 6,5$ mm
— categoria IV:	$6,5$ mm <	E

1.2. **Caracteristicile secundare sunt următoarele:**

1.2.1. natura materialului [sticlă (turnată) șlefuită, sticlă flotată, sticlă plană etc.];

1.2.2. culoare (sticlă colorată, incoloră);

1.2.3. cu sau fără conductori încorporați;

1.2.4. cu sau fără benzi opace încorporate.

2. TESTAREA FRAGMENTĂRII

2.1. **Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare**

2.1.1. Se ia în considerare numai natura materialului.

2.1.2. Se consideră că sticla flotată și sticla plană au același indice de dificultate.

2.1.3. Testarea fragmentării se repetă dacă se trece de la sticlă (turnată) șlefuită la sticlă flotată sau plană și invers.

2.1.4. Testările se repetă dacă se folosesc benzi opace, altele decât cele vopsite.

2.2. **Număr de mostre**

Se încearcă 6 mostre prelevate din geamurile cu cea mai mare suprafață desfășurată și 6 mostre din geamurile cu cea mai mică suprafață desfășurată, selectate în conformitate cu dispozițiile din anexa III M.

2.3. Zone diferite din geam

Un parbriz din sticlă de securitate monostrat cuprinde două zone principale „FI” și „FII”, precum și o zonă intermediară „FIII”.

Aceste zone sunt definite mai jos:

- 2.3.1. zona „FI” este zona periferică de fragmentare fină, de cel puțin 7 cm lățime de jur împrejurul marginii parbrizului și care include o bandă exterioră de 2 cm lățime care nu se supune evaluărilor;
- 2.3.2. zona „FII” este zona de vizibilitate, cu fragmentare variabilă, care cuprinde întotdeauna o porțiune dreptunghiulară cu înălțime de cel puțin 20 cm și lățime de 50 cm.
- 2.3.2.1. Centrul dreptunghiului se află în interiorul unui cerc cu raza de 10 cm cu centrul în proiecția punctului de referință.
- 2.3.2.2. În cazul tractoarelor pentru care nu este posibilă determinarea punctului de referință, poziția zonei de vizibilitate trebuie indicată în raportul de testări.
- 2.3.2.3. Înălțimea dreptunghiului menționat anterior poate fi redusă la 15 cm pentru parbrizele care au o înălțime mai mică de 44 cm;
- 2.3.3. zona „FIII” este zona intermediară între zonele „FI” și „FII”, cu o lățime maximă de 5 cm.

2.4. Metoda de testare

Este cea descrisă la punctul 1 din anexa III C.

2.5. Puncte de impact (a se vedea anexa III N, figura 2)

- 2.5.1. Punctele de impact sunt alese după cum urmează:

punctul 1: în partea centrală a zonei „FII”, fie în porțiunea de solicitare maximă, fie în cea de solicitare minimă;

punctul 2: în zona „FIII”, cât se poate de aproape de planul vertical de simetrie al zonei „FII”;

punctele 3 și 3': la 3 cm de la marginea unei mediane a mostrei; dacă există un marcaj, unul din punctele de spargere va fi lângă marginea pe care se află marcajul, iar celalalt lângă marginea opusă;

punctul 4: acolo unde raza de curbură este cea mai mică pe linia mediană cea mai lungă;

punctul 5: la 3 cm de la marginea mostrei în locul unde raza de curbură a marginii este cea mai mică, fie în dreapta, fie în stânga.

- 2.5.2. Testarea fragmentării se efectuează în fiecare dintre punctele 1, 2, 3, 3', 4 și 5.

2.6. Interpretarea rezultatelor

- 2.6.1. Rezultatul unei testări este considerat satisfăcător dacă testarea fragmentării îndeplinește toate condițiile conform punctelor 2.6.1.1, 2.6.1.2 și 2.6.1.3 prezentate mai jos.

2.6.1.1. Zona FI

- 2.6.1.1.1. Numărul de fragmentări pe orice porțiune de $5 \times 5 \text{ cm}^2$ nu este mai mic de 40 dar nici mai mare de 350; dar, dacă numărul este mai mic de 40 și dacă pe orice porțiune de $10 \times 10 \text{ cm}^2$, care cuprinde porțiunea de $5 \times 5 \text{ cm}^2$, numărul de fragmente nu este mai mic de 160, atunci parbrizul se consideră acceptabil.

- 2.6.1.1.2. În sensul regulii de mai sus, un fragment de spargere care trece dincolo de o latură a pătratului se consideră ca fiind o jumătate de fragment.

- 2.6.1.1.3. Fragmentarea nu se încearcă pe o porțiune 2 cm din jurul marginii mostrei, această porțiune reprezentând rama parbrizului, după cum nu se încearcă nici porțiunea de pe o rază de 7,5 cm de la punctul de impact.

- 2.6.1.1.4. Se permite un număr maxim de trei fragmentări pe o suprafață de 3 cm². Nu se permite să existe două astfel de fragmente în aceeași porțiune circulară cu diametrul de 10 cm.
- 2.6.1.1.5. Se permit fragmente alungite cu condiția ca muchiile lor să nu arate ca o lamă de cuțit și lungimea să nu depășească 7,5 cm, cu excepția cazurilor prevăzute la punctul 2.6.2.2. Dacă aceste fragmente alungite se extind până la marginea geamului, unghiul format de acestea cu marginea geamului nu trebuie să fie mai mare de 45°.
- 2.6.1.2. Zona FII
- 2.6.1.2.1. Se verifică vizibilitatea reziduală după spargere pe suprafața rectangulară definită la punctul 2.3.2. În acest dreptunghi, suprafața totală cu fragmente mai mari de 2 cm² trebuie să reprezinte minimum 15 % din aria dreptunghiului; cu toate acestea, pentru parbrize cu înălțimea mai mică de 44 cm sau al căror unghi de instalare este mai mic de 15° față de verticală, procentul de vizibilitate trebuie să fie egal cu cel puțin 10 % din suprafața respectivului dreptunghi.
- 2.6.1.2.2. Niciun fragment nu trebuie să aibă o suprafață mai mare de 16 cm², cu excepția cazurilor prezentate la punctul 2.6.2.2.
- 2.6.1.2.3. Pe o rază de 10 cm de la punctul de impact, dar numai în partea cercului cuprinsă în zona FII, se acceptă trei fragmente având o suprafață mai mare de 16 cm², dar mai mică de 25 cm².
- 2.6.1.2.4. Fragmentele trebuie să fie regulate ca formă și fără puncte ca acelea descrise la punctul 2.6.1.2.4.1. Cu toate acestea, nu se acceptă mai mult de 10 fragmente neregulate pe o porțiune dreptunghiulară de 50 × 20 cm și nu mai mult de 25 de fragmente pe suprafața totală a parbrizului.
- Niciunul dintre aceste fragmente nu trebuie să prezinte un vârf cu lungime mai mare de 35 mm, măsurată în conformitate cu punctul 2.6.1.2.4.1.
- 2.6.1.2.4.1. Un fragment este considerat neregulat dacă nu poate fi înscris într-un cerc cu diametrul de 40 mm, dacă prezintă cel puțin un vârf cu o lungime de peste 15 mm, măsurată din capătul vârfului până la secțiunea a cărei lățime este egală cu grosimea geamului și dacă are unul sau mai multe vârfuri cu un unghi ascuțit mai mic de 40°.
- 2.6.1.2.5. Se acceptă fragmente de formă alungită în zona FII, cu condiția să nu depășească 10 cm lungime, cu excepția cazurilor descrise la punctul 2.6.2.2.
- 2.6.1.3. Zona FIII
- Fragmentările în această zonă trebuie să aibă caracteristicile intermediare între cele ale fragmentărilor acceptate pentru celelalte două zone învecinate (FI și FII).
- 2.6.2. Un parbriz prezentat în vederea obținerii omologării de tip pentru componente este considerat satisfăcător din punct de vedere al fragmentării dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:
- 2.6.2.1. dacă toate testările efectuate folosind punctele de impact definite la 2.5.1 au rezultate satisfăcătoare;
- 2.6.2.2. dacă o singură testare dintre toate cele efectuate folosind punctele de impact descrise la punctul 2.5.1 a avut un rezultat nesatisfăcător, ținând seama de abateri care nu depășesc următoarele limite:
- zona FI, nu mai mult de 5 fragmente, între 7,5 și 15 cm lungime;
- zona FII, nu mai mult de 3 fragmente pe o suprafață între 16 și 20 cm², situate în zona din afara cercului cu o rază de 10 cm cu centrul în punctul de impact;
- zona FIII, nu mai mult de 4 fragmente între 10 și 17,5 cm lungime;
- fragmentarea se repetă cu o nouă mostră care îndeplinește cerințele de la punctul 2.6.1 sau prezintă abateri cuprinse în limitele de mai sus;
- 2.6.2.3. dacă două testări dintre toate testările efectuate care folosesc punctele de impact descrise la punctul 2.5.1 au rezultate nesatisfăcătoare, pentru abateri care nu depășesc limitele specificate la punctul 2.6.2.2 și dacă se efectuează alte testări pe un nou set de mostre, conform cerințelor de la punctul 2.6.1, sau nu mai mult de două mostre din noul set care să prezinte abateri între limitele specificate la punctul 2.6.2.2.
- 2.6.3. Dacă se constată că se produc abaterile menționate mai sus, acestea vor fi notate în raportul de testare și se atașează fotografiile ale părților relevante ale parbrizului.

3. TESTAREA LA IMPACTUL CU CAPUL
- 3.1. **Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare**
- Nu sunt implicate caracteristici secundare.
- 3.2. **Numărul de mostre**
- 3.2.1. Pentru fiecare lot de parbrize din sticlă de securitate monostrat sunt testate 4 mostre din geamurile cu cea mai mică suprafață desfășurată și 4 mostre din geamurile cu cea mai mare suprafață desfășurată, toate cele 8 mostre fiind de același tip cu cele alese pentru testarea fragmentării (a se vedea punctul 2.2).
- 3.2.2. Ca opțiune, la latitudinea laboratorului care efectuează testările, pentru fiecare categorie de grosime a parbrizelor se mai supun testării 6 piese de testare (1 100 × 500 mm + 5/- 2 mm).
- 3.3. **Metoda de testare**
- 3.3.1. Metoda folosită este cea descrisă la punctul 3 din anexa III C.
- 3.3.2. Înălțimea de cădere este de 1,50 m + 0/-5 mm.
- 3.4. **Interpretarea rezultatelor**
- 3.4.1. Se consideră că rezultatul testării este satisfăcător dacă parbrizul sau piesa de testare se fragmentează.
- 3.4.2. Un set de mostre prezentat pentru obținerea omologării de tip pentru componente este considerat satisfăcător din punct de vedere al testării la impactul cu capul, dacă este îndeplinită oricare dintre cele două condiții de mai jos:
- 3.4.2.1. dacă rezultatele tuturor testărilor sunt satisfăcătoare sau
- 3.4.2.2. dacă rezultatele unei testări sunt nesatisfăcătoare, dar rezultatul este satisfăcător la o următoare serie de testări efectuate asupra unui nou set de piese de testare.
4. PROPRIETĂȚI OPTICE
- Cerințele în ceea ce privește calitățile optice sunt descrise la punctul 9 din anexa III C și se aplică fiecărui tip de parbriz.
-

ANEXA III E

Geamuri din sticlă uniform securizată monostrat, altele decât parbrizele ⁽¹⁾

1. DEFINIREA TIPULUI

Se consideră că geamurile din sticlă uniform securizată monostrat aparțin diferitelor tipuri dacă diferă cel puțin prin una dintre următoarele caracteristici principale sau secundare.

1.1. **Caracteristicile principale sunt următoarele:**

- 1.1.1. denumirea comercială sau marca;
- 1.1.2. natura procesului de securizare (termic sau chimic);
- 1.1.3. categoria de formă; se disting două categorii:
- 1.1.3.1. geamuri plate din sticlă;
- 1.1.3.2. geamuri plate și curbate din sticlă;
- 1.1.4. categoria de grosime care se încadrează în grosimea nominală „e” (se acceptă o toleranță de fabricație de ± 2 mm):
— categoria I:		$e \leq 3,5$ mm
— categoria II:	$3,5 \text{ mm} <$	$e \leq 4,5$ mm
— categoria III:	$4,5 \text{ mm} <$	$e \leq 6,5$ mm
— categoria IV:	$6,5 \text{ mm} <$	E

1.2. **Caracteristicile secundare sunt următoarele:**

- 1.2.1. natura materialului [sticlă (turnată) șlefuită, sticlă flotată, sticlă plană];
- 1.2.2. culoare (incoloră sau colorată);
- 1.2.3. cu sau fără conductori încorporați.

2. TESTAREA DE FRAGMENTARE

2.1. **Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare**

Material	Indice de dificultate
Sticlă turnată	2
Sticlă flotată	1
Sticlă plană	1

Nu sunt implicate alte caracteristici secundare.

2.2. **Selectarea mostrelor**

- 2.2.1. Mostrele din fiecare categorie de formă și din fiecare categorie de grosime greu de produs se selectează pentru testare în conformitate cu următoarele criterii:
- 2.2.1.1. în cazul geamurilor plate din sticlă, se asigură două seturi de mostre care să corespundă:
- 2.2.1.1.1. geamurilor cu cea mai mare arie desfășurată;

⁽¹⁾ Acest tip de sticlă uniform securizată monostrat se poate folosi și pentru parbrize de tractor.

- 2.2.1.1.2. celui mai mic unghi dintre două laturi adiacente;
- 2.2.1.2. în cazul geamurilor plate și curbate din sticlă se asigură trei seturi de mostre corespunzătoare:
- 2.2.1.2.1. geamurilor cu cea mai mică suprafață desfășurată;
- 2.2.1.2.2. celui mai mic unghi dintre două laturi adiacente;
- 2.2.1.2.3. celui mai înalt segment.
- 2.2.2. Testările efectuate pe mostrele care corespund geamurilor cu cea mai mare suprafață desfășurată, S, se consideră ca fiind aplicabile oricăror altor geamuri cu suprafață desfășurată mai mică decât $S + 5\%$.
- 2.2.3. Dacă mostrele supuse testării prezintă un unghi γ mai mic de 30° , testările se consideră ca fiind aplicabile pentru toate geamurile din sticlă produse cu un unghi mai mare de $\gamma - 5^\circ$.
- Dacă mostrele supuse testărilor prezintă un unghi γ mai mare sau egal cu 30° , testările se consideră ca fiind aplicabile tuturor geamurilor din sticlă produse cu un unghi mai mare sau egal cu 30° .
- 2.2.4. Dacă înălțimea h a segmentului mostrei supuse testării este mai mare de 100 mm, testările se consideră aplicabile tuturor geamurilor din sticlă produse cu o înălțime a segmentului mai mică decât $h + 30$ mm.
- Dacă înălțimea segmentului mostrei supuse testării este mai mică sau egală cu 100 mm, testările sunt considerate ca fiind aplicabile tuturor geamurilor din sticlă cu o înălțime a segmentului mai mică sau egală cu 100 mm.

2.3. Numărul de mostre pe set

Numărul de mostre din fiecare grup este după cum urmează, în conformitate cu categoriile de forme definite mai sus la punctul 1.1.3:

Tipul de geam din sticlă	Numărul de mostre
Plat (două seturi)	4
Plat și curbat (trei seturi)	5

2.4. Metoda de testare

- 2.4.1. Metoda folosită este cea descrisă la punctul 1 din anexa III C.

2.5. Puncte de impact (a se vedea anexa III N, figura 3)

- 2.5.1. Pentru geamurile plate și curbate din sticlă, punctele de impact prezentate în anexa III N, figurile 3(a) și 3(b) și respectiv în anexa III N figura 3(c), sunt după cum urmează:

punctul 1: la 3 cm de marginea geamului, acolo unde raza de curbură a marginii este cea mai mică;

punctul 2: la 3 cm de marginea uneia dintre mediane, fiind selectată marginea cu marcaje (dacă există);

punctul 3: în centrul geometric al geamului;

punctul 4: numai în cazul geamurilor curbate din sticlă; acest punct este ales pe cea mai lungă mediană în acea parte a geamului unde este cea mai mică rază de curbură.

- 2.5.2. Se efectuează o singură testare pentru fiecare punct de impact descris mai sus.

2.6. Interpretarea rezultatelor

- 2.6.1. Se consideră că o testare are un rezultat satisfăcător dacă testarea fragmentării îndeplinește următoarele condiții:
- 2.6.1.1. dacă numărul de fragmente în oricare pătrat de 5×5 cm² este mai mare de 40 dar nu mai mare de 400, sau 450 de fragmente în cazul geamurilor mai groase de 3,5 mm;

- 2.6.1.2. în sensul regulii de mai sus, un fragment care trece dincolo de o latură a pătratului se consideră o jumătate de fragment;
- 2.6.1.3. nu este testată fragmentarea pe o bandă de 2 cm lățime în jurul marginilor mostrei, această bandă reprezentând rama geamului, după cum nu este testată nici pe o rază de 7,5 cm în jurul punctului de impact;
- 2.6.1.4. nu se acceptă fragmente cu o suprafață mai mare de 3 cm², cu excepția cazurilor definite la punctul 2.6.1.3.
- 2.6.1.5. Se acceptă fragmente de formă alungită cu condiția ca:
- extremitățile acestora să nu fie ca lama de cuțit;
 - dacă acestea se extind spre marginea geamului, să nu formeze un unghi mai mare de 45° cu aceasta,
- și dacă lungimea lor nu depășește 7,5 cm, cu excepția cazurilor prevăzute la punctul 2.6.2.2 de mai jos.
- 2.6.2. Se consideră satisfăcător, din punct de vedere al fragmentării, un set de mostre prezentate în vederea omologării de tip pentru componente dacă este îndeplinită cel puțin una dintre condițiile de mai jos:
- 2.6.2.1. dacă toate testările efectuate folosind punctele de impact descrise la punctul 2.5.1 au rezultate satisfăcătoare;
- 2.6.2.2. dacă rezultatul uneia dintre testările efectuate folosind punctele de impact prezentate la punctul 2.5.1 are un rezultat nesatisfăcător, ținând cont de abateri care nu depășesc următoarele limite:
- nu mai mult de cinci fragmente între 6 și 7,5 cm lungime;
 - nu mai mult de cinci fragmente între 7,5 și 10 cm lungime,
- și se repetă pe o altă mostră care îndeplinește cerințele de la punctul 2.6.1 sau prezintă abateri în limitele specificate mai sus;
- 2.6.2.3. dacă două dintre toate testările efectuate folosind punctele de impact descrise la punctul 2.5.1 au un rezultat nesatisfăcător, ținând cont de abateri ce nu depășesc limitele specificate la punctul 2.6.2.2, și sunt necesare alte testări pe alte mostre conform limitelor specificate la punctul 2.6.1, sau dacă din noul set supus testării numărul mostrelor care prezintă abateri între limitele specificate mai sus la punctul 2.6.2.2 nu este mai mare de 2.
- 2.6.3. Dacă se constată abaterile mai sus menționate, acestea se consemnează în raportul de testare și se atașează fotografii reprezentative ale geamului respectiv.

3. TESTAREA REZISTENȚEI MECANICE

3.1. Testarea cu bila de 227 g

3.1.1. Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare

Material	Indice de dificultate	Culoare	Indice de dificultate
Sticlă șlefuită	2	Incoloră	1
Sticlă flotată	1	colorată	2
Sticlă plană	1		

Nu sunt implicate alte caracteristici secundare (respectiv, cu sau fără conductori încorporați).

3.1.2. Numărul de piese de testare

Pentru fiecare categorie de grosime, definită la punctul 1.1.4 de mai sus, se supun testării șase piese de testare.

3.1.3. Metoda de testare

3.1.3.1. Metoda de testare este cea descrisă la punctul 2.1 din anexa III C.

- 3.1.3.2. Înălțimea de cădere (măsurată de la suprafața inferioară a bilei până la suprafața superioară a piesei de testare) este indicată în tabelul următor, în funcție de grosimea geamului din sticlă:

Grosimea nominală a geamului din sticlă (e)	Înălțimea de cădere
$e \leq 3,5 \text{ mm}$	$2,0 \text{ m} + 5 / - 0 \text{ mm}$
$3,5 \text{ mm} < e$	$2,5 \text{ m} + 5 / - 0 \text{ mm}$

- 3.1.4. Interpretarea rezultatelor

3.1.4.1. Rezultatul testării se consideră satisfăcător dacă piesa de testare nu s-a rupt.

3.1.4.2. Un set de piese de testare prezentate în vederea omologării de tip pentru componente este considerat satisfăcător din punct de vedere al rezistenței mecanice dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele două condiții:

3.1.4.2.1. dacă rezultatul este nesatisfăcător la cel mult o singură testare,

3.1.4.2.2. dacă rezultatul a două testări este nesatisfăcător, dar sunt satisfăcătoare rezultatele altei serii de testări efectuate pe un alt set de 6 piese de testare.

4. PROPRIETĂȚI OPTICE

4.1. Factorul de transmisie

Cerințele în ceea ce privește factorul de transmisie a luminii stabilite la punctul 9.1 din anexa III C se aplică geamurilor din sticlă uniform securizată monostrat sau acelor părți ale geamurilor situate în poziții esențiale pentru vizibilitatea șoferului.

ANEXA III F

Parbrize din sticlă de securitate multistrat obișnuită

1. DEFINIREA TIPULUI

Se consideră că parbrizele din sticlă de securitate multistrat obișnuită aparțin unor categorii diferite dacă se deosebesc prin cel puțin una din următoarele caracteristici principale sau secundare.

1.1. **Caracteristicile principale sunt următoarele:**

1.1.1. denumirea comercială sau marca;

1.1.2. forma și dimensiunea.

În scopul testării caracteristicilor mecanice și a rezistenței la mediu se consideră că parbrizele din sticlă de securitate multistrat obișnuită aparțin unui singur grup;

1.1.3. numărul straturilor de sticlă;

1.1.4. la grosimea nominală „e” a parbrizului se acceptă o toleranță de fabricație de 0,2 n mm (n fiind numărul de straturi de sticlă din care este alcătuit parbrizul) mai mare sau mai mică față de valoarea nominală;

1.1.5. grosimea nominală a stratului (straturilor) intermediar(e);

1.1.6. natura sau tipul stratului (straturilor) intermediar(e) [respectiv, PVB sau alte materiale plastice folosite ca strat(uri) intermediar(e)].

1.2. **Caracteristicile secundare sunt următoarele:**

1.2.1. natura materialului [sticlă (turnată) șlefuită, sticlă flotată, sticlă plană];

1.2.2. colorarea (totală sau parțială) a stratului sau straturilor intermediare (colorate sau incolore);

1.2.3. colorarea sticlei (colorată sau incoloră);

1.2.4. cu sau fără conductori încorporați;

1.2.5. cu sau fără benzi opace încorporate.

2. GENERALITĂȚI

2.1. În cazul parbrizelor din sticlă de securitate multistrat obișnuită, se efectuează testări, altele decât testările la impactul cu capul (punctul 3.2) și testările pentru proprietăți optice, pe piese de testare care sunt tăiate fie din parbrizul respectiv, fie sunt făcute special în acest scop. În oricare dintre cele două cazuri, piesele de testare trebuie să fie reprezentative pentru tipul de parbriz pentru care se solicită omologarea de tip pentru componente.

2.2. Înainte de fiecare testare, piesele de testare se păstrează cel puțin 4 ore la o temperatură de 23 °C ± 2 °C. Testările se efectuează cât se poate de repede după ce piesele de testare sunt scoase din spațiul unde au fost păstrate.

3. TESTAREA LA IMPACTUL CU CAPUL

3.1. **Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare**

Nu sunt implicate caracteristici secundare.

3.2. **Testarea la impactul cu capul pe parbrizul întreg**

3.2.1. Numărul de mostre

Se supun testării patru mostre din seria de parbrize cu cea mai mare suprafață desfășurată și 4 mostre din seria de parbrize cu cea mai mică suprafață desfășurată, în conformitate cu dispozițiile anexei III M.

- 3.2.2. Metoda de testare
- 3.2.2.1. Metoda de testare folosită este cea descrisă la punctul 3.3.2 din anexa III C.
- 3.2.2.2. Înălțimea de cădere este de 1,5 m + 0/- 5 mm.
- 3.2.3. Interpretarea rezultatelor
- 3.2.3.1. Se consideră că rezultatul testării este pozitiv dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
- 3.2.3.1.1. mostrele prezintă fisuri circulare, aproximativ concentrice cu punctul de impact, fisurile cele mai apropiate de punctul de impact fiind la maximum 80 mm față de acesta;
- 3.2.3.1.2. straturile de sticlă rămân lipite de stratul intermediar de material plastic. Se acceptă una sau mai multe separații parțiale față de stratul intermediar, mai mici de 4 mm, de o parte și de alta a fisurii, situate în afara unui cerc cu diametru de 60 mm diametru, al cărui centru este în punctul de impact.
- 3.2.3.1.3. Pe partea impactului:
- 3.2.3.1.3.1. straturile intermediare nu sunt descoperite pe o suprafață mai mare de 20 cm²;
- 3.2.3.1.3.2. se acceptă o fisură de până la 35 mm în straturile intermediare.
- 3.2.3.2. Se consideră satisfăcător, din punct de vedere al testării la impactul cu capul, un set de mostre prezentate în vederea obținerii omologării, dacă este îndeplinită una dintre următoarele două condiții:
- 3.2.3.2.1. dacă toate testările au rezultate satisfăcătoare sau
- 3.2.3.2.2. dacă una dintre testări are un rezultat nesatisfăcător, dar rezultatul testărilor pe un nou set de piese de testare este satisfăcător.
- 3.3. **Testarea la impactul cu capul aplicată pe piese de testare plate**
- 3.3.1. Numărul de piese de testare
- Se supun testării șase piese de testare plate, cu dimensiuni de (1 100 mm × 500 mm) + 5/- 2 mm.
- 3.3.2. Metoda de testare
- 3.3.2.1. Metoda folosită este cea descrisă la punctul 3.3.1 din anexa III C.
- 3.3.2.2. Înălțimea de cădere este de 4 m + 25/- 0 mm.
- 3.3.3. Interpretarea rezultatelor
- 3.3.3.1. Se consideră că această testare are un rezultat satisfăcător dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
- 3.3.3.1.1. dacă piesele de testare cedează și se sparg, formând numeroase fisuri circulare, aproximativ concentrice cu punctul de impact;
- 3.3.3.1.2. se acceptă crăpături în straturile intermediare cu condiția ca în timpul testării capul manechinului să nu treacă prin piesa de testare;
- 3.3.3.1.3. nu se desprind bucăți mari de sticlă din straturile intermediare.
- 3.3.3.2. Se consideră satisfăcător, din punct de vedere al testării la impactul cu capul, un set de piese de testare prezentate pentru obținerea omologării, dacă este îndeplinită una dintre următoarele două condiții:
- 3.3.3.2.1. dacă toate testările au rezultate satisfăcătoare sau
- 3.3.3.2.2. dacă una dintre testări are un rezultat nesatisfăcător, dar rezultatul testărilor pe un nou set de piese de testare este satisfăcător.

4. TESTAREA REZISTENȚEI MECANICE

4.1. **Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare**

Nu sunt implicate caracteristici secundare.

4.2. **Testarea cu bila de 2 260 g**

4.2.1. Numărul de piese de testare

Se supun testării șase piese de testare pătrate cu latura de 300 mm + 10/- 0 mm.

4.2.2. Metoda de testare

4.2.2.1. Metoda folosită este cea descrisă la punctul 2.2 din anexa III C.

4.2.2.2. Înălțimea de cădere (măsurată de la suprafața inferioară a bilei până la suprafața superioară a piesei de testare) este de 4 m + 25/- 0 mm.

4.2.3. Interpretarea rezultatelor

4.2.3.1. Se consideră că testarea are un rezultat satisfăcător dacă bila nu trece prin geam în primele cinci secunde din momentul impactului.

4.2.3.2. Se consideră satisfăcătoare, din punct de vedere al testării la impact cu o bilă de 2 260 g, un set de piese prezentate pentru obținerea omologării de tip pentru componente, dacă este îndeplinită una dintre următoarele două condiții:

4.2.3.2.1. dacă toate testările au rezultate satisfăcătoare sau

4.2.3.2.2. dacă una dintre testări are un rezultat nesatisfăcător, dar rezultatul testărilor pe un nou set de piese de testare este satisfăcător.

4.3. **Testarea cu bila de 227 g**

4.3.1. Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare

Nu sunt implicate caracteristici secundare.

4.3.2. Numărul de piese de testare

Sunt supuse testării 20 piese de testare pătrate cu latura de 300 mm + 10/- 0 mm.

4.3.3. Metoda de testare

4.3.3.1. Metoda folosită este cea descrisă la punctul 2.1 din anexa III C. 10 dintre mostre sunt testate la o temperatură de 40 ± 2 °C iar 10 la o temperatură de - 20 ± 2 °C.

4.3.3.2. Înălțimea de cădere pentru geamurile din diversele categorii de grosime și masa fragmentelor desprinse sunt indicate în tabelul de mai jos:

Grosimea piesei de testare mm	+ 40 °C-		20 °C	
	Înălțimea de cădere m (*)	Masa maximă admisă a fragmentelor g	Înălțimea de cădere m (*)	Masa maximă admisă a fragmentelor g
e ≤ 4,5	9	12	8,5	12
4,5 < e ≤ 5,5	10	15	9	15
5,5 < e ≤ 6,5	11	20	9,5	20
e > 6,5	12	25	10	25

(*) Se acceptă o toleranță de + 25/- 0 mm a înălțimii de cădere.

- 4.3.4. Interpretarea rezultatelor
- 4.3.4.1. se consideră că testarea are rezultate satisfăcătoare dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
- bila nu trece prin piesa de testare;
 - piesa de testare nu se sparge în mai multe bucăți;
 - dacă stratul intermediar nu este spart, greutatea fragmentelor detașate din geam de pe partea opusă punctului de impact nu depășește valorile specificate la punctul 4.3.3.2.
- 4.3.4.2. Un set de piese de testare prezentate în vederea omologării de tip pentru componente este considerat satisfăcător din punct de vedere al testării la impact cu o bilă de 227 g dacă se îndeplinește una dintre următoarele condiții:
- 4.3.4.2.1. cel puțin opt testări, efectuate la cele două valori ale temperaturii, au rezultate satisfăcătoare sau
- 4.3.4.2.2. mai mult de două testări, efectuate la cele două valori ale temperaturii, au rezultate nesatisfăcătoare, dar au rezultate satisfăcătoare la testările efectuate ulterior pe un alt set de piese.
5. TESTAREA REZISTENȚEI LA MEDIU
- 5.1. **Testarea rezistenței la abraziune**
- 5.1.1. Indici de dificultate și metoda de testare
- Cerințele specificate la punctul 4 din anexa III C se aplică și în acest caz, iar testările se continuă cu 1 000 de cicluri.
- 5.1.2. Interpretarea rezultatelor
- Geamul din sticlă de securitate este considerat satisfăcător în ceea ce privește rezistența la abraziune dacă lumina difuzată ca rezultat al procesului de abraziune a piesei de testare nu depășește 2 %.
- 5.2. **Testarea rezistenței la temperaturi ridicate**
- Se aplică cerințele de la punctul 5 din anexa III C.
- 5.3. **Testarea rezistenței la radiații**
- 5.3.1. Cerințe generale
- Testarea se efectuează numai dacă laboratorul consideră necesar, în funcție de informațiile de care dispune cu privire la straturile intermediare.
- 5.3.2. Se aplică cerințele de la punctul 6 din anexa III C.
- 5.4. **Testarea rezistenței la umiditate**
- Se aplică cerințele de la punctul 7 din anexa III C.
6. PROPRIETĂȚI OPTICE
- Cerințele privind proprietățile optice, definite la punctul 9 din anexa III C, se aplică tuturor tipurilor de parbrize.
-

ANEXA III G

Geamuri din sticlă de securitate multistrat, altele decât parbrizele ⁽¹⁾

1. DEFINIREA TIPULUI

Se consideră că geamurile din sticlă de securitate multistrat, altele decât parbrizele, aparțin unor tipuri diferite dacă se deosebesc prin cel puțin una dintre următoarele caracteristici secundare sau principale.

1.1. **Caracteristicile principale sunt următoarele:**

- 1.1.1. denumirea comercială sau marca;
- 1.1.2. categoria de grosime a geamului care se înscrie în grosimea nominală „e”, fiind permisă o toleranță de fabricație de $\pm 0,2 n$ mm (unde n reprezintă numărul straturilor de sticlă ale geamului):
— categoria I:		$e \leq 5,5$ mm,
— categoria II:	$5,5$ mm <	$e \leq 6,5$ mm,
— categoria III:	$6,5$ mm <	E
- 1.1.3. grosimea nominală a stratului (straturilor) intermediar(e);
- 1.1.4. natura sau tipul stratului (straturilor) intermediar(e), respectiv strat (straturi) interior (interioare) din PVB sau alte materiale plastice;
- 1.1.5. orice tratament special la care a fost supus oricare dintre aceste straturi.

1.2. **Caracteristicile secundare sunt următoarele:**

- 1.2.1. natura materialului [sticlă (turnată) șlefuită, flotată sau plată];
- 1.2.2. colorarea (totală sau parțială) a stratului (straturilor) intermediar(e) (colorate sau incolore);
- 1.2.3. colorarea sticlei (colorată sau incoloră).

2. GENERALITĂȚI

- 2.1. În cazul geamurilor din sticlă de securitate multistrat, altele decât parbrizele, testările sunt efectuate pe piese de testare plate care fie sunt tăiate din geamurile respective, fie sunt făcute special pentru acest scop. În oricare dintre cazuri, piesele de testare trebuie să fie reprezentative pentru geamurile din sticlă pentru a căror producție se solicită omologare de tip pentru componente.
- 2.2. Înainte de fiecare testare, piesele de testare din sticlă de securitate multistrat se păstrează timp de 4 ore la o temperatură de 23 ± 2 °C. Piesele sunt supuse testării imediat ce sunt scoase din spațiul de păstrare.
- 2.3. Dispozițiile prezentei anexe sunt considerate a fi îndeplinite dacă geamul prezentat pentru obținerea omologării de tip pentru componente are aceeași compoziție cu parbrizul deja omologat, în conformitate cu dispozițiile anexelor III F, III H sau III I.

3. TESTAREA LA IMPACTUL CU CAPUL

3.1. **Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare**

Nu sunt implicate caracteristici secundare.

3.2. **Numărul de piese de testare**

Sunt încercate șase piese plate, cu dimensiuni de 1 100 x 500 mm (+ 25/- 0 mm).

(¹) Acest tip de geam cu acoperire din plastic multistrat se poate folosi și pentru parbrize pentru tractor.

3.3. Metoda de testare

- 3.3.1. Metoda folosită este cea descrisă la punctul 3 din anexa III C.
- 3.3.2. Înălțimea de cădere este 1,50 m + 0/- 5 mm. Această înălțime crește la 4 m + 25/- 0 mm pentru geamurile din sticlă folosite ca parbrize de tractor.

3.4. Interpretarea rezultatelor

- 3.4.1. Testarea este considerată ca având rezultat satisfăcător dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
- 3.4.1.1. piesa de testare cedează și se crapă prezentând numeroase fisuri circulare, aproximativ concentrice cu punctul de impact;
- 3.4.1.2. se acceptă fisuri în stratul intermediar, dar capul manechinului nu trebuie să treacă prin piesa de testare;
- 3.4.1.3. nu se desprind fragmente mari de geam din stratul intermediar.
- 3.4.2. Un set de piese de testare care fac obiectul testării în vederea omologării de tip pentru componente este considerat satisfăcător din punct de vedere al testării la impact cu capul dacă este îndeplinită una dintre următoarele două condiții:
- 3.4.2.1. toate testările au rezultate satisfăcătoare sau
- 3.4.2.2. dacă o testare are un rezultat nesatisfăcător, se efectuează o nouă serie de testări pe un nou set de piese, iar rezultatele sunt satisfăcătoare.

4. TESTAREA REZISTENȚEI MECANICE – TESTAREA CU BILA DE 227 g

4.1. Indicii de dificultate ai caracteristicilor secundare

Nu sunt implicate caracteristici secundare.

4.2. Numărul de piese de testare

Se supun testării patru piese plate și pătrate cu latura de 300 mm (+ 10/-0 mm).

4.3. Metoda de testare

- 4.3.1. Metoda folosită este cea descrisă la punctul 2.1 din anexa III C.
- 4.3.2. Înălțimea de cădere este cea indicată în tabelul de mai jos în funcție de grosimea nominală (măsurată de la suprafața bilei la suprafața piesei de testare)

Grosimea nominală	Înălțimea de cădere	
$e \leq 5,5$ mm	5 m	
$5,5$ mm $\leq e \leq 6,5$ mm	6 m	+ 25 mm/- 0 mm
$6,5$ mm $\leq e$	7 m	

4.4. Interpretarea rezultatelor

- 4.4.1. Se consideră că testarea a avut un rezultat satisfăcător dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
- bila nu trece prin piesa de testare;
 - piesa de testare nu se rupe în mai multe bucăți;
 - greutatea totală a fragmentelor care se desprind de pe suprafața opusă punctului de impact nu depășește 15 g.

4.4.2. Se consideră satisfăcător, din punct de vedere al testării la impactul cu capul, un set de piese care fac obiectul unei testări în vederea omologării de tip pentru componente, dacă este îndeplinită una din următoarele două condiții:

4.4.2.1. dacă toate testările au rezultate satisfăcătoare sau

4.4.2.2. dacă una dintre testări are un rezultat nesatisfăcător, dar rezultatul testărilor ulterioare efectuate pe un nou set de piese de testare este satisfăcător.

5. TESTAREA REZISTENȚEI LA MEDIU

5.1. Testarea rezistenței la abraziune

5.1.1. Indici de dificultate și metoda de testare

Se aplică cerințele de la punctul 4 din anexa III C, iar testările se continuă cu 1 000 de cicluri.

5.1.2. Interpretarea rezultatelor

Geamul din sticlă de securitate este considerat satisfăcător din punct de vedere al rezistenței la abraziune dacă lumina difuzată în urma testării la abraziune nu depășește 2 %.

5.2. Testarea rezistenței la temperaturi ridicate

Se aplică cerințele prevăzute la punctul 5 din anexa III C.

5.3. Testarea rezistenței la radiații

5.3.1. Cerințe generale

Această testare se efectuează numai dacă laboratorul consideră necesar, în funcție de informațiile puse la dispoziție cu privire la straturile intermediare.

5.3.2. Se aplică cerințele de la punctul 6 din anexa III C.

5.4. Testarea rezistenței la umiditate

5.4.1. Se aplică cerințele de la punctul 7 din anexa III C.

6. PROPRIETĂȚI OPTICE

6.1. Factor de transmisie a luminii

Dispozițiile în ceea ce privește factorul de transmisie a luminii, stabilite la punctul 9.1 din anexa III C, se aplică geamurilor din sticlă, altele decât parbrizele, sau părților geamurilor din sticlă amplasate în poziții esențiale pentru vizibilitatea șoferului.

ANEXA III H

Parbrize din sticlă de securitate multistrat tratată

1. DEFINIREA TIPULUI

Se consideră parbrizele din sticlă de securitate multistrat tratată ca fiind de tipuri diferite dacă se deosebesc prin cel puțin una dintre următoarele caracteristici secundare sau principale.

1.1. **Caracteristicile principale sunt următoarele:**

1.1.1. denumirea comercială sau marca;

1.1.2. formă și dimensiuni.

Din punct de vedere al fragmentării, proprietăților mecanice și rezistenței la mediu, se consideră că parbrizele din sticlă de securitate multistrat tratată aparțin aceluiași grup;

1.1.3. numărul straturilor de sticlă;

1.1.4. grosimea nominală „e” a parbrizului, cu o toleranță de fabricație de $\pm 0,2 n$ mm față de valoarea nominală (unde n reprezintă numărul straturilor de sticlă ale parbrizului);

1.1.5. orice tratament special la care este supus oricare dintre straturile de sticlă;

1.1.6. grosimea nominală a stratului (straturilor) intermediar(e);

1.1.7. natura și tipul stratului sau straturilor intermediare [respectiv, strat(uri) intermediar(e) din PVB sau alt material plastic].

1.2. **Caracteristicile secundare sunt următoarele:**

1.2.1. natura materialului [sticlă (turnată) șlefuită, flotată sau plată];

1.2.2. colorarea (totală sau parțială) a stratului (straturilor) intermediar(e) (incolore sau colorate);

1.2.3. colorarea geamului (incolore sau colorat);

1.2.4. cu sau fără conductori încorporați;

1.2.5. cu sau fără benzi opace.

2. GENERALITĂȚI

2.1. În cazul parbrizelor din sticlă de securitate multistrat tratată, se efectuează testări, altele decât cele la impactul cu capul sau de testare a proprietăților optice, pe mostre și/sau piese de testare special construite în acest scop. Piesele de testare trebuie să fie reprezentative pentru producția de parbrize pentru care se solicită omologare de tip pentru componente.

2.2. Înainte de fiecare testare, piesele de testare sau mostrele se păstrează minimum 4 ore la o temperatură de 23 ± 2 °C. Testările se efectuează imediat după ce piesele de testare sau mostrele sunt scoase din spațiul de depozitare.

3. TESTĂRI PRESCRISE

Parbrizele din sticlă de securitate multistrat tratată sunt supuse la:

3.1. testările prescrise în anexa III F, pentru parbrizele din sticlă de securitate multistrat obișnuită;

3.2. testarea fragmentării descrisă la punctul 4 de mai jos.

4. TESTAREA FRAGMENTĂRII

4.1. **Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare**

Material	Indice de dificultate
Sticlă turnată	2
Sticlă flotată	1
Sticlă plană	1

4.2. **Numărul pieselor de testare sau mostrelor**

Pentru fiecare punct de impact, este testată o singură piesă, măsurând $1\ 100 \times 500$ mm (+ 5/- 2 mm), sau o singură mostră.

4.3. **Metoda de testare**

Metoda folosită este cea descrisă la punctul (1) din anexa III C.

4.4. **Punctul (punctele) de impact**

Geamul din sticlă este lovit pe exteriorul fiecărei părți tratate, în centrul piesei de testare sau a mostrei.

4.5. Interpretarea rezultatelor

4.5.1. Pentru fiecare punct de impact, testarea fragmentării se consideră ca fiind satisfăcătoare dacă suprafața totală a fragmentelor, pe o zonă de maximum 2 cm^2 , cuprinsă într-un dreptunghi definit la punctul 2.3.2 din anexa III D, reprezintă minimum 15 % din suprafața aceluși dreptunghi.

4.5.1.1. În cazul unei mostre:

4.5.1.1.1. centrul dreptunghiului este situat într-un cerc cu raza de 10 cm concentric cu proiecția punctului de referință, definit la punctul 1.2 din anexa I la Directiva 2008/2/CE;

4.5.1.1.2. în cazul tractoarelor pentru care nu este posibilă determinarea punctului de referință, poziția zonei de vizibilitate trebuie indicată în raportul de testare;

4.5.1.1.3. înălțimea dreptunghiului poate fi redusă la 15 cm pentru parbrizele cu înălțime mai mică de 44 cm sau al căror unghi de instalare este mai mic de 15° față de verticală; procentul de vizibilitate trebuie să fie egal cu cel puțin 10 % din aria dreptunghiului corespunzător;

4.5.1.2. În cazul piesei de testare, centrul dreptunghiului trebuie să fie situat pe axa cea mai lungă a piesei testare, la o distanță de 450 mm de una dintre margini.

4.5.2. Se consideră satisfăcătoare, din punct de vedere al fragmentării, piesa sau mostra de testare prezentată în vederea omologării de tip pentru componente, dacă sunt îndeplinite oricare dintre următoarele condiții:

4.5.2.1. dacă rezultatul testării este satisfăcător pentru fiecare punct de impact sau

4.5.2.2. dacă pentru fiecare punct de impact sunt satisfăcătoare rezultatele celor patru testări ulterioare, repetate pe un alt set de patru piese de testare, pentru care rezultatele testărilor inițiale nu au fost satisfăcătoare.

ANEXA III I

Geamuri din sticlă de securitate cu acoperire din plastic la interior

1. Materialele pentru geamurile din sticlă de securitate, așa cum sunt definite în anexele III D - III H, dacă sunt placate la interior cu un strat de material plastic, atunci ele trebuie să fie conforme nu numai cerințelor anexelor aferente, ci și cerințelor următoare.
 2. TESTAREA REZISTENȚEI LA ABRAZIUNE
 - 2.1. **Indici de dificultate și metode de testare**

Placarea cu plastic se supune unei testări la abraziune la 100 de cicluri, în conformitate cu cerințele specificate la punctul 4 din anexa III C.
 - 2.2. **Interpretarea rezultatelor**

Se consideră satisfăcătoare placarea cu plastic la interior din punctul de vedere al testării rezistenței la abraziune dacă dispersia luminii piesei de testare, ca rezultat al acțiunii de abraziune, nu depășește 4 %.
 3. TESTAREA REZISTENȚEI LA UMIDITATE
 - 3.1. În cazul placării cu strat de plastic și a materialelor de securizare, acestea trebuie supuse unei testări rezistenței la umiditate.
 - 3.2. Se aplică cerințele punctului 7 din anexa III C.
 4. TESTAREA REZISTENȚEI LA SCHIMBĂRILE DE TEMPERATURĂ

Se aplică cerințele punctului 8 din anexa III C.
 5. TESTAREA REZISTENȚEI LA FOC

Se aplică cerințele punctului 10 din anexa III C.
 6. TESTAREA REZISTENȚEI LA AGENȚI CHIMICI

Se aplică cerințele punctului 11 din anexa III C.
-

ANEXA III J

Parbrize cu acoperire din plastic multistrat

1. DEFINIREA TIPULUI

Se consideră că parbrizele cu acoperire din plastic multistrat sunt diferite dacă se deosebesc prin cel puțin una din următoarele caracteristici principale sau secundare.

1.1. **Caracteristicile principale sunt următoarele:**

1.1.1. denumirea comercială sau marca;

1.1.2. formă și dimensiuni.

În scopul testării rezistenței mecanice, rezistenței la factorii de mediu, la schimbările de temperatură și la agenții chimici, se consideră că parbrizele cu acoperire din plastic multistrat aparțin unui singur grup;

1.1.3. numărul straturilor de plastic;

1.1.4. grosimea nominală „e” a parbrizului, cu o toleranță de fabricație acceptată de $\pm 0,2$ mm;

1.1.5. grosimea nominală a stratului de sticlă;

1.1.6. grosimea nominală a straturilor de plastic, considerate straturi intermediare;

1.1.7. natura și tipul stratului (straturilor) de plastic considerat(e) strat(uri) intermediar(e) (respectiv, PVB sau alte materiale plastice) și a stratului de plastic de pe suprafața interioară;

1.1.8. orice tratament special la care este supus geamul din sticlă.

1.2. **Caracteristicile secundare sunt următoarele:**

1.2.1. natura materialului (sticlă turnată, flotată sau plană);

1.2.2. colorarea (totală sau parțială) a oricărui strat de plastic (incolor sau colorat);

1.2.3. colorarea geamului (totală sau parțială);

1.2.4. cu sau fără conductori încorporați;

1.2.5. cu sau fără benzi opace.

2. GENERALITĂȚI

2.1. În cazul parbrizelor cu acoperire din plastic multistrat, testările, altele decât testările la impactul cu capul (3.2) și testările pentru caracteristicile optice, se efectuează pe piese de testare plate care sunt fie tăiate din parbrizul respectiv, fie special construite în acest scop. În oricare dintre aceste două cazuri, piesele de testare trebuie să fie reprezentative pentru producția de parbrize pentru care se solicită omologare de tip pentru componente.

2.2. Înainte de fiecare testare, piesele de testare se păstrează minimum 4 ore la o temperatură de 23 ± 2 °C. Testările se efectuează imediat după ce piesele de testare sunt scoase din spațiul de păstrare.

3. TESTAREA LA IMPACTUL CU CAPUL

3.1. **Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare**

Nu sunt implicate caracteristici secundare.

3.2. Testarea la impactul cu capul pe un parbriz întreg

3.2.1. Număr de mostre

Sunt testate patru mostre din seriile de parbrize cu cea mai mică suprafață desfășurată și patru mostre din seriile de parbrize cu cea mai mare suprafață desfășurată, selectate în conformitate cu dispozițiile din anexa III M.

3.2.2. Metoda de testare

3.2.2.1. Metoda folosită este cea descrisă la punctul 3.3.2 din anexa III C.

3.2.2.2. Înălțimea de cădere este de 1,5 m + 0/- 5 mm.

3.2.3. Interpretarea rezultatelor

3.2.3.1. Rezultatul acestei testări se consideră satisfăcător dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

3.2.3.1.1. stratul de sticlă se sparge, prezentând numeroase fisuri circulare, aproximativ concentrice cu punctul de impact, cea mai apropiată fisură de punctul de impact fiind la o distanță maximă de 80 mm de acesta;

3.2.3.1.2. stratul de sticlă rămâne lipit de stratul de plastic intermediar. Se acceptă una sau mai multe separații parțiale de stratul intermediar, nu mai mare de 4 mm înălțime, de o parte sau de alta a fisurii situate în afara unui cerc cu diametrul de 60 mm cu centrul în punctul de impact;

3.2.3.1.3. se acceptă o fisură de maximum 35 mm lungime în stratul intermediar pe partea de impact.

3.2.3.2. Se consideră satisfăcător, din punct de vedere al testării la impactul cu capul, un set de piese de testare prezentate în vederea omologării de tip pentru componente dacă sunt îndeplinite oricare dintre următoarele condiții:

3.2.3.2.1. dacă sunt satisfăcătoare rezultatele tuturor testărilor sau

3.2.3.2.2. dacă sunt satisfăcătoare rezultatele unor testări ulterioare, repetate pe un alt set de piese de testare.

3.3. Testarea la impactul cu capul pe piesele plate

3.3.1. Numărul de piese de testare

Se supun testării șase piese plate cu dimensiuni de 1 100 × 500 mm (+ 5/- 2 mm).

3.3.2. Metoda de testare

3.3.2.1. Metoda de testare este cea descrisă la punctul 3.3.1 din anexa III C.

3.3.2.2. Înălțimea de cădere este de 4 m + 25/- 0 mm.

3.3.3. Interpretarea rezultatelor

3.3.3.1. Rezultatul testării se consideră satisfăcător dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

3.3.3.1.1. straturile de sticlă cedează și se sparg formând numeroase fisuri circulare, aproximativ concentrice cu punctul de impact;

3.3.3.1.2. se acceptă fisuri în stratul intermediar, dar capul manechinului nu trebuie să treacă prin geam;

3.3.3.1.3. nu se desprind fragmente mari de sticlă din stratul intermediar.

3.3.3.2. Se consideră satisfăcător, din punctul de vedere al testării la impact cu capul, un set de piese de testare prezentat în vederea omologării de tip pentru componente dacă este îndeplinită oricare din următoarele condiții:

3.3.3.2.1. dacă toate testările au rezultate satisfăcătoare sau

3.3.3.2.2. dacă este satisfăcător rezultatul unor testări ulterioare efectuate pe un alt set de piese de testare.

4. TESTAREA REZISTENȚEI MECANICE
 - 4.1. **Indici de dificultate, metoda de testare și interpretarea rezultatelor**

Se aplică cerințele punctului 4 din anexa III F.
 - 4.2. Cu toate acestea, cerința a treia menționată la punctul 4.3.4.1 din anexa III F nu se aplică.
5. TESTAREA REZISTENȚEI LA MEDIU
 - 5.1. **Testarea rezistenței la abraziune**
 - 5.1.1. Testarea rezistenței la abraziune pe suprafața exterioară
 - 5.1.1.1. Se aplică cerințele punctului 5.1 din anexa III F.
 - 5.1.2. Testarea rezistenței la abraziune pe suprafața interioară
 - 5.1.2.1. Se aplică cerințele punctului 2 din anexa III I.
 - 5.2. **Testarea rezistenței la temperaturi ridicate**

Se aplică cerințele punctului 5 din anexa III C.
 - 5.3. **Testarea rezistenței la radiații**

Se aplică cerințele punctului 6 din anexa III C.
 - 5.4. **Testarea rezistenței la umiditate**

Se aplică cerințele punctului 7 din anexa III C.
 - 5.5. **Testarea rezistenței la schimbări de temperatură**

Se aplică cerințele punctului 8 din anexa III C.
 6. PROPRIETĂȚI OPTICE

Pentru toate tipurile de parbrize se aplică cerințele privind proprietățile optice menționate la punctul 9 din anexa III C.
 7. TESTAREA REZISTENȚEI LA FOC

Se aplică cerințele punctului 10 din anexa III C.
 8. TESTAREA REZISTENȚEI LA AGENȚI CHIMICI

Se aplică cerințele punctului 11 din anexa III C.

ANEXA III K

Geamuri cu acoperire din plastic multistrat, altele decât parbrizele ⁽¹⁾

1. DEFINIREA TIPULUI

Se consideră că geamurile cu acoperire din plastic multistrat, altele decât parbrizele, aparțin unor tipuri diferite dacă se deosebesc prin cel puțin una dintre următoarele caracteristici principale sau secundare:

1.1. **Caracteristicile principale sunt următoarele:**

- 1.1.1. denumirea comercială sau marca;
- 1.1.2. pentru categoriile de grosime care se înscriu în grosimea nominală „e”, se acceptă o toleranță de fabricație de $\pm 0,2$ mm:
 - categoria I: $e \leq 3,5$ mm
 - categoria II: $3,5 \text{ mm} < e \leq 4,5$ mm
 - categoria III: $4,5 \text{ mm} < e$
- 1.1.3. grosimea nominală a stratului (straturilor) de material plastic care se consideră ca strat(uri) intermediar(e);
- 1.1.4. grosimea nominală a geamului;
- 1.1.5. tipul stratului (straturilor) de material plastic intermediar(e) (respectiv PVB sau alte materiale plastice) și a stratului de plastic de pe fața interioară;
- 1.1.6. orice tratament special la care este supus stratul de sticlă.

1.2. **Caracteristicile secundare sunt următoarele:**

- 1.2.1. natura materialului (sticlă turnată, flotată sau plană),
- 1.2.2. colorarea (totală sau parțială) a oricărui strat de plastic (incolor sau colorat),
- 1.2.3. colorarea sticlei (colorată sau incoloră).

2. GENERALITĂȚI

- 2.1. În cazul geamurilor cu acoperire din plastic multistrat, altele decât parbrizele, testările se efectuează pe piese plate care sunt fie tăiate din parbriz, fie sunt special construite pentru această testare. În oricare dintre cele două cazuri, piesele de testare trebuie să fie reprezentative pentru producția de geamuri pentru care se solicită omologare de tip pentru componente.
- 2.2. Înainte de fiecare testare, piesele de testare cu acoperire din plastic multistrat se păstrează cel puțin 4 ore la o temperatură de 23 ± 2 °C. Testările trebuie se efectuează imediat după ce piesele de testare sunt scoase din spațiul de păstrare.
- 2.3. Dispozițiile acestei anexe sunt considerate ca fiind îndeplinite dacă geamul din sticlă prezentat pentru obținerea omologării de tip pentru componente are aceeași compoziție cu aceea a parbrizului deja omologat, conform dispozițiilor din anexa III J.

(¹) Acest tip de geam cu acoperire din plastic multistrat se poate folosi și pentru parbrize pentru tractor.

3. TESTARE A LA IMPACTUL CU CAPUL

3.1. **Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare**

Nu sunt implicate caracteristici secundare.

3.2. **Numărul de piese de testare**

Sunt testate șase piese de testare plate cu dimensiuni de 1 100 × 500 mm (+ 5/-2 mm).

3.3. **Metoda de testare**

3.3.1. Metoda folosită este cea descrisă la punctul 3 din anexa III C.

3.3.2. Înălțimea de cădere este de 1,50 m + 0/- 5 mm. (Această înălțime este mărită la 4 m + 25/- 0 mm pentru geamurile din sticlă folosite ca parbrize de tractor).

3.4. **Interpretarea rezultatelor**

3.4.1. Rezultatul acestei testări se consideră satisfăcător dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

3.4.1.1. stratul de sticlă se sparge, formând numeroase fisuri;

3.4.1.2. se acceptă fisuri în stratul intermediar, cu condiția ca în timpul testării capul manechinului să nu treacă prin piesa de testare;

3.4.1.3. nu se desprind fragmente mari de sticlă din stratul intermediar.

3.4.2. Se consideră satisfăcător, din punctul de vedere al testării la impactul cu capul, un set de piese de testare prezentat pentru obținerea omologării de tip pentru componente dacă este îndeplinită oricare dintre următoarele condiții:

3.4.2.1. dacă toate testările au rezultate satisfăcătoare sau

3.4.2.2. dacă este satisfăcător rezultatul unor testări ulterioare efectuate pe un alt set de piese de testare.

4. TESTAREA REZISTENȚEI MECANICE CU BILA DE 227 g

4.1. Se aplică dispozițiile punctului 4 din anexa III G și în acest caz, cu excepția tabelului de la punctul 4.3.2 care se înlocuiește cu următorul tabel:

Grosimea nominală	Înălțimea de cădere	
$e \leq 3,5$ mm	5 m	+ 25/- 0 mm
$3,5$ mm < $e \leq 4,5$ mm	6 m	
$e > 4,5$ mm	7 m	

4.2. Cerințele de la liniuța a treia de la punctul 4.4.1 din anexa III G nu sunt relevante.

5. TESTAREA REZISTENȚEI LA MEDIU

5.1. **Testarea rezistenței la abraziune**

5.1.1. Testarea rezistenței la abraziune pe suprafața exterioară

Se aplică cerințele punctului 5.1 din anexa III G.

- 5.1.2. Testarea rezistenței la abraziune pe suprafața interioară
Se aplică cerințele punctului 2.1 din anexa III I.
- 5.2. **Testarea rezistenței la temperaturi ridicate**
Se aplică cerințele punctului 5 din anexa III C.
- 5.3. **Testarea rezistenței la radiații**
Se aplică cerințele punctului 6 din anexa III C.
- 5.4. **Testarea rezistenței la umiditate**
Se aplică cerințele punctului 7 din anexa III C.
- 5.5. **Testarea rezistenței la schimbările de temperatură**
Se aplică cerințele punctului 8 din anexa III C.
6. PROPRIETĂȚI OPTICE
Cerințele în ceea ce privește factorul de transmisie a luminii, stabilite la punctul 9.1 din anexa III C, se aplică geamurilor din sticlă sau porțiunilor din geamurile din sticlă amplasate în poziții esențiale pentru vizibilitatea șoferului.
7. TESTAREA REZISTENȚEI LA FOC
Se aplică cerințele punctului 10 din anexa III C.
8. TESTAREA REZISTENȚEI LA AGENȚI CHIMICI
Se aplică cerințele punctului 11 din anexa III C.
-

ANEXA III L

Unități cu vitraj dublu

1. DEFINIREA TIPULUI

Se consideră că unitățile cu vitraj dublu aparțin diferitelor tipuri dacă se deosebesc prin cel puțin una dintre următoarele caracteristici principale sau secundare.

1.1. **Caracteristicile principale sunt următoarele:**

- 1.1.1. denumirea comercială sau marca;
- 1.1.2. structura unității cu vitraj dublu (simetrică, asimetrică);
- 1.1.3. tipul fiecărui geam din sticlă component al unității, așa cum este definit la punctul 1 din anexele III E, III G sau III K;
- 1.1.4. lățimea nominală a spațiului dintre cele două geamuri;
- 1.1.5. tipul de etanșare (organică, sticlă pe sticlă sau sticlă pe metal).

1.2. Caracteristicile secundare sunt:

- 1.2.1. caracteristicile secundare ale fiecărui geam din sticlă component sunt cele definite la punctul 1.2 din anexele III E, III G sau III K.

2. GENERALITĂȚI

- 2.1. Fiecare geam din sticlă component al unității cu vitraj dublu trebuie fie să aibă omologare de tip, fie să respecte cerințele stabilite în anexele relevante (III E, III G sau III K).
- 2.2. Testările efectuate pe unitățile cu vitraj dublu, cu o lățime nominală „e” a spațiului dintre ele, sunt considerate aplicabile tuturor unităților cu vitraj dublu care au aceleași caracteristici și lățimea nominală „e” a spațiului dintre geamuri de „e” +/- 3 mm. Cu toate acestea, pot fi testate mostre cu cea mai mică distanță și cea mai mare distanță între geamuri.
- 2.3. În cazul unităților cu vitraj dublu, alcătuite din cel puțin un geam din sticlă de securitate multistrat și un geam cu acoperire din plastic multistrat, piesele de testare se păstrează cel puțin 4 ore înaintea testării la o temperatură de 23 ± 2 °C. Testările trebuie efectuate imediat după ce piesele sunt scoase din spațiul de păstrare.

3. TESTĂRILE LA IMPACTUL CU CAPUL

3.1. **Indici de dificultate ai caracteristicilor secundare**

Nu sunt implicate caracteristici secundare.

3.2. **Numărul de piese de testare**

Sunt testate șase piese de testare cu dimensiuni de $1\ 100 \times 500$ mm (+ 5/- 2 mm) pentru fiecare categorie de grosime a geamurilor componente și pentru fiecare grosime a spațiului dintre geamuri, așa cum sunt definite la punctul 1.1.4 de mai sus.

3.3. **Metoda de testare**

- 3.3.1. Metoda folosită este cea descrisă la punctul 3 din anexa III C.
- 3.3.2. Înălțimea de cădere este de 1,5 m (+ 0/- 5 mm).
- 3.3.3. În cazul geamurilor duplex asimetriche, se efectuează trei testări pe fiecare parte.

3.4. Interpretarea rezultatelor

3.4.1. Geamurile duplex compuse din 2 geamuri din sticlă uniform securizată monostrat.

Rezultatul testării se consideră satisfăcător dacă se sparg ambele geamuri componente.

3.4.2. Geamurile duplex compuse din 2 geamuri din sticlă de securitate multistrat, altele decât parbrizele.

Rezultatul testării se consideră satisfăcător dacă se îndeplinește una din următoarele condiții:

3.4.2.1. ambele componente ale piesei de testare cedează și se sparg, prezentând numeroase fisuri circulare aproximativ concentrice cu punctul de impact;

3.4.2.2. se acceptă fisuri în straturile intermediare, cu condiția ca în timpul testării capul manechinului să nu treacă prin piesa de testare;

3.4.2.3. dacă nu se desprind fragmente mari de geam din stratul intermediar.

3.4.3. Geam duplex format dintr-un geam din sticlă uniform securizată monostrat și un geam din sticlă de securitate multistrat sau un geam cu acoperire din plastic multistrat, altele decât parbrizul.

Rezultatul testării se consideră satisfăcător dacă se îndeplinesc următoarele condiții:

3.4.3.1. se sparge geamul din sticlă de securitate monostrat;

3.4.3.2. dacă geamul din sticlă de securitate multistrat sau cel cu acoperire din plastic multistrat cedează și se sparge, prezentând numeroase fisuri circulare, aproximativ concentrice cu punctul de impact;

3.4.3.3. se acceptă prezența fisurilor în stratul (straturile) intermediar(e), cu condiția ca în timpul testării capul manechinului să nu treacă prin piesa de testare;

3.4.3.4. nu se desprind bucăți mari de sticlă din straturile intermediare.

3.4.4. Se consideră satisfăcător, din punctul de vedere al comportării la impactul cu capul, un set de piese de testare prezentat pentru obținerea omologării de tip pentru componente dacă este îndeplinită oricare dintre următoarele condiții:

3.4.4.1. dacă toate testările au rezultate satisfăcătoare sau

3.4.4.2. dacă este satisfăcător rezultatul unor testări ulterioare efectuate pe un alt set de piese de testare.

4. PROPRIETĂȚI OPTICE

Cerințele privind factorul de transmisie a luminii, stabilite la punctul 9.1 din anexa III C, se aplică unităților cu vitraj dublu sau porțiunilor de geam amplasate în zone esențiale pentru vizibilitatea șoferului.

ANEXA III M

Gruparea parbrizelor pentru testări în vederea omologării de tip pentru componente

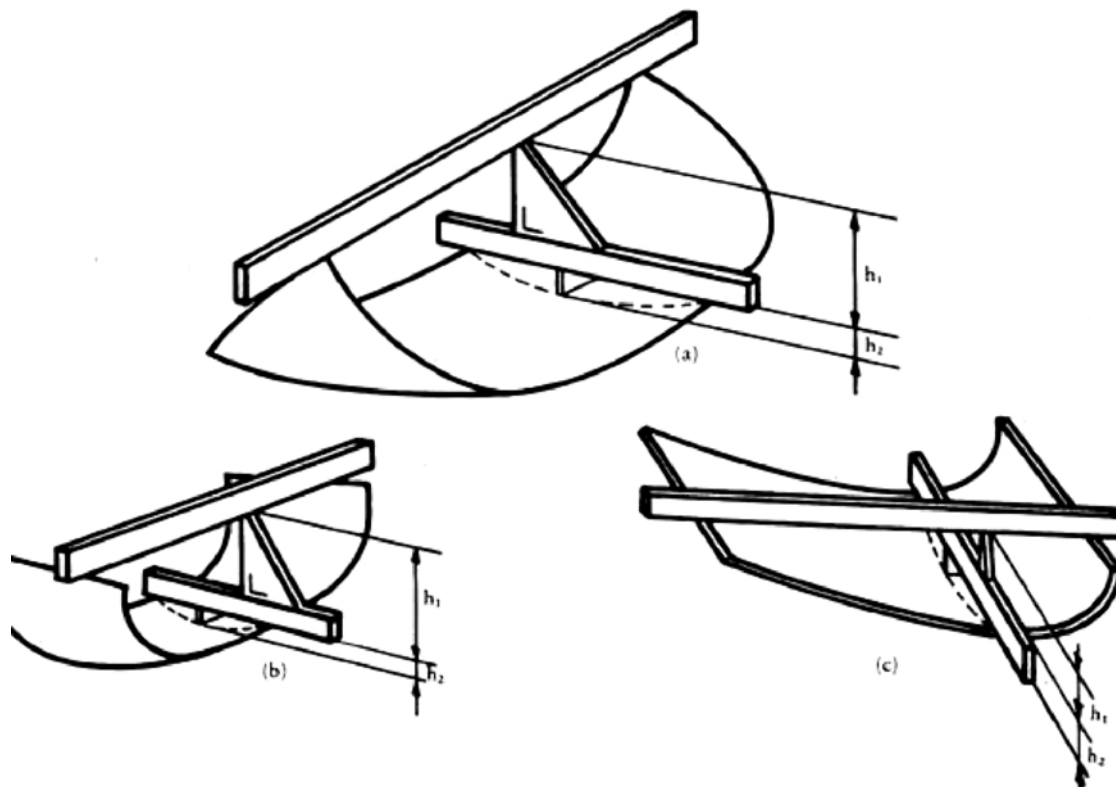
1. Caracteristicile luate în considerare sunt:
 - 1.1. suprafața desfășurată a parbrizului;
 - 1.2. înălțimea segmentului;
 - 1.3. curbura.
2. Un grup reprezintă o categorie de grosime.
3. Clasificarea se realizează în ordinea crescătoare a suprafețelor desfășurate. Se selectează 5 cele mai mici suprafețe desfășurate și 5 cele mai mari suprafețe desfășurate și se numerează după cum urmează:

<ol style="list-style-type: none">1 pentru cea mai mare2 următoarea cea mai mică după 13 următoarea cea mai mică după 24 următoarea cea mai mică după 35 următoarea cea mai mică după 4	<ol style="list-style-type: none">1 pentru cea mai mică2 următoarea cea mai mare după 13 următoarea cea mai mare după 24 următoarea cea mai mare după 35 următoarea cea mai mare după 4
---	---
4. Pentru fiecare dintre cele două serii definite la punctul 3 de mai sus, înălțimile segmentelor sunt indicate după cum urmează:
 - 1 pentru cea mai mare înălțime a segmentului;
 - 2 pentru următoarea cea mai mică;
 - 3 pentru următoarea cea mai mică etc.
5. În fiecare dintre cele două serii definite la punctul 3 de mai sus, razele de curbură sunt indicate după cum urmează:
 - 1 pentru cea mai mică rază de curbură;
 - 2 pentru următoarea cea mai mare;
 - 3 pentru următoarea cea mai mare etc.
6. Numerele atribuite fiecărui parbriz din cele două serii de la punctul 3 de mai sus se adună.
- 6.1. Se selectează acel parbriz, dintre cele 5 cele mai mari, care însumează cel mai mic total, și acel parbriz, dintre cele 5 cele mai mici, care însumează cel mai mic total, pentru a fi supuse tuturor testărilor definite în anexele III D, III F, III H, III I sau III J.
- 6.2. Celelalte parbrize din aceleași serii sunt testate pentru a se verifica proprietățile optice, definite în punctul 9 din anexa III C.
7. Câteva parbrize ai căror parametri prezintă, în ceea ce privește forma și/sau raza de curbură, importante diferențe în raport cu cazurile extreme ale grupei selecționate pot fi și ele supuse la testări, dacă serviciul tehnic care efectuează aceste testări consideră că parametrii în discuție pot avea efecte contrare semnificative.
8. Extremele grupului se determină după suprafața desfășurată a parbrizului. Dacă un parbriz prezentat în vederea omologării de tip pentru componente are o suprafață desfășurată în afara limitelor stabilite și/sau o înălțime a segmentului semnificativ mai mare sau o rază de curbură semnificativ mai mică, atunci se consideră că este un nou tip și se supune unor testări suplimentare, dacă se consideră că acestea sunt necesare, în funcție de informațiile puse deja la dispoziție în privința produsului și materialului folosit.

9. Dacă constructorul care deține o omologare de tip pentru componente fabrică ulterior orice alt model de parbriz dintr-o categorie de grosime deja omologată, atunci:
 - 9.1. trebuie certificat dacă acel model poate fi inclus în grupul respectiv între cele cinci cele mai mari și cele cinci cele mai mici selectate pentru omologarea de tip pentru componente;
 - 9.2. se face din nou numerotarea prin metoda definită la punctele 3, 4, 5;
 - 9.3. dacă totalul cifrelor atribuite parbrizului nou introdus în seria celor cinci cele mai mari sau a celor cinci cele mai mici:
 - 9.3.1. se constată că este cel mai mic, atunci se efectuează următoarele testări:
 - 9.3.1.1. pentru parbriz din sticlă de securitate monostrat:
 - 9.3.1.1.1. testarea fragmentării;
 - 9.3.1.1.2. testarea la impactul cu capul;
 - 9.3.1.1.3. testarea distorsiunii optice;
 - 9.3.1.1.4. testarea separării imaginii secundare;
 - 9.3.1.1.5. testarea transmisiei luminii;
 - 9.3.1.2. pentru parbriz din sticlă de securitate multistrat sau cu acoperire din plastic multistrat:
 - 9.3.1.2.1. testarea la impactul cu capul;
 - 9.3.1.2.2. testarea distorsiunii optice;
 - 9.3.1.2.3. testarea separării imaginii secundare;
 - 9.3.1.2.4. testarea transmisiei luminii;
 - 9.3.1.3. pentru parbrize din sticlă de securitate multistrat tratată, se aplică testările specificate la punctele 9.3.1.1.1, 9.3.1.1.2 și 9.3.1.2;
 - 9.3.1.4. pentru parbrizele cu acoperire din plastic, se aplică testările de la punctele 9.3.1.1 sau 9.3.1.2, după caz;
 - 9.3.2. se constată că nu este cel mai mic, iar în acest caz se efectuează numai testările prescrise pentru verificarea proprietăților optice, definite la punctul 9 din anexa III C.

ANEXA III N

Măsurarea înălțimilor segmentului și poziția punctelor de impact

Figura 1 Determinarea înălțimii h a segmentului

Pentru un geam din sticlă cu o singură curbură, înălțimea maximă a segmentului este h_1 .

Pentru un geam din sticlă cu o curbură dublă, înălțimea maximă a segmentului este $h_1 + h_2$.

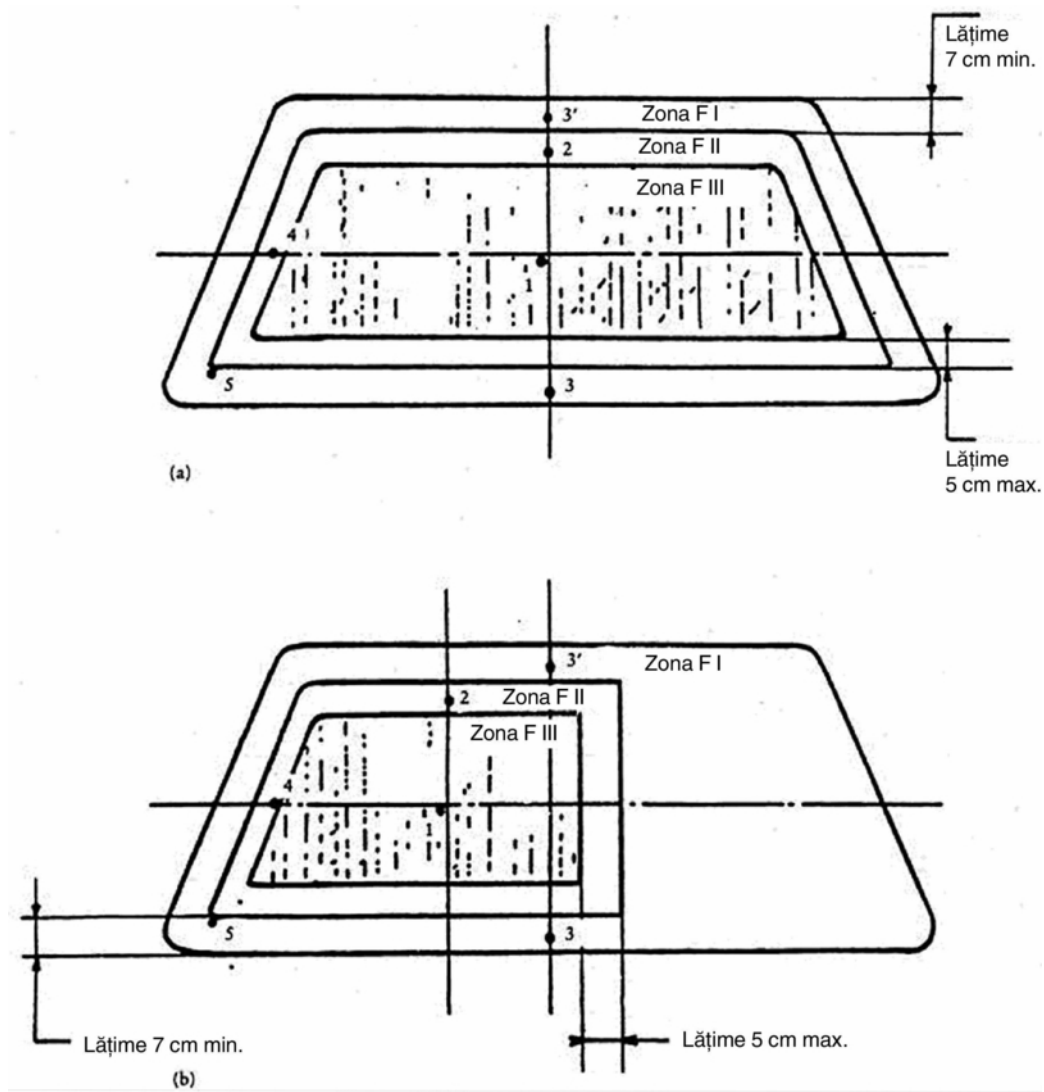
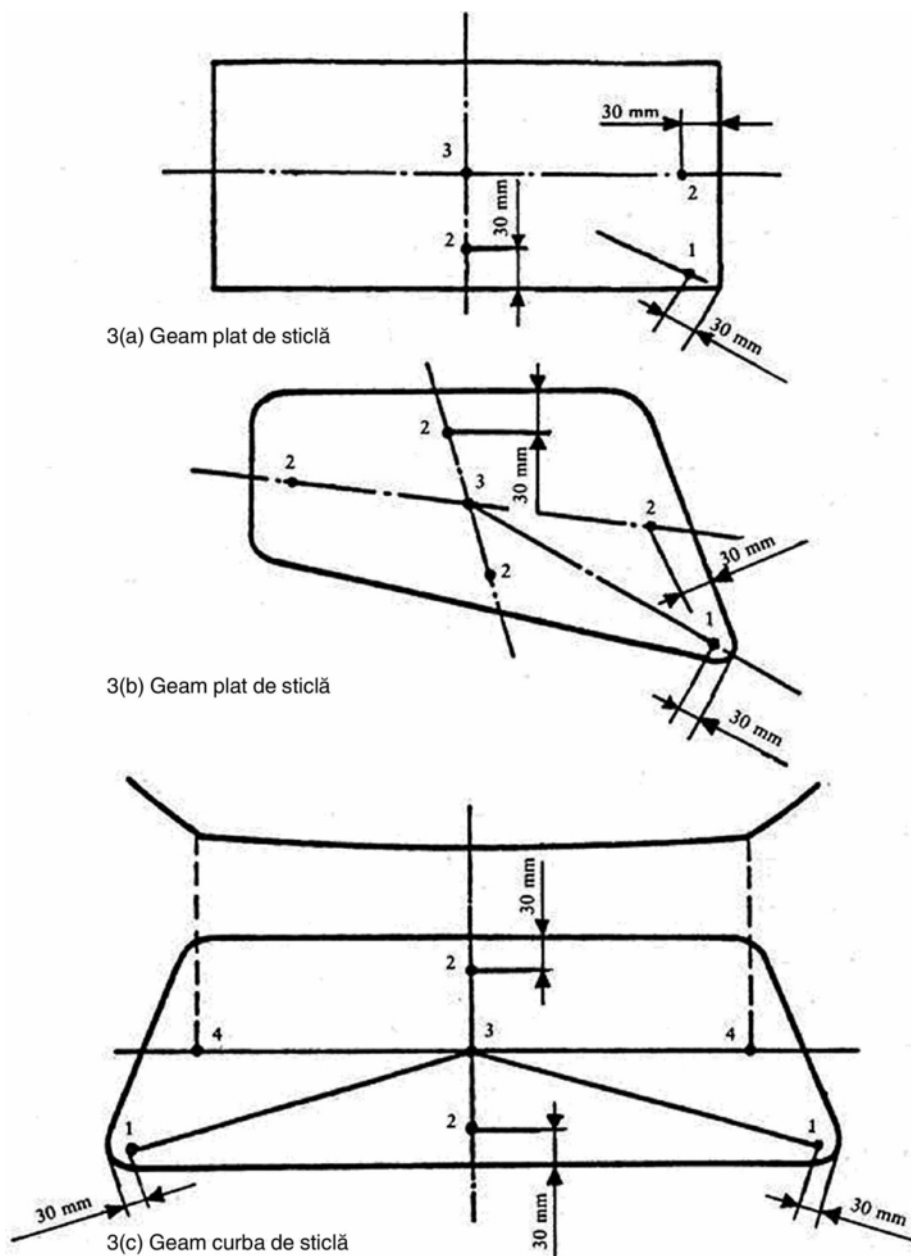

Figura 2 – Punctele de impact prescrise pentru parbrize

Figurile 3(a), 3(b) și 3(c) – Punctele de impact prescrise pentru geamuri din sticlă uniform securizată monostrat

Punctele „2” din figurile 3(a), 3(b) și 3(c) sunt exemple de poziționare pentru punctul „2” descris la punctul 2.5 din anexa III E.

ANEXA III O

Verificarea conformității producției

1. DEFINIȚII

În sensul prezentei anexe:

- 1.1. **„tip de produs”** înseamnă toate geamurile din sticlă având aceleași caracteristici principale;
- 1.2. **„categorie de grosime”** înseamnă toate geamurile din sticlă ale căror componente au o grosime care se încadrează în limitele toleranțelor acceptate;
- 1.3. **„unitate de producție”** înseamnă toate instalațiile de fabricație existente în același loc pentru producerea unuia sau mai multor tipuri de geamuri; pot include mai multe linii de producție;
- 1.4. **„schimb”** înseamnă o perioadă de producție realizată de aceeași linie de producție pe durata orelor de muncă zilnice;
- 1.5. **„durată de producție”** înseamnă o perioadă continuă de fabricație a aceluiași tip de produs, în același schimb;
- 1.6. **„bucăți”** înseamnă numărul geamurilor din sticlă de același tip fabricate de același schimb;
- 1.7. **„producție”** înseamnă numărul geamurilor din sticlă de același tip fabricat pe durata de producție.

2. TESTĂRI

Geamurile din sticlă se supun următoarelor testări:

2.1. **Parbrize din sticlă de securitate monostrat**

- 2.1.1. Testarea fragmentării, în conformitate cu cerințele punctului 2 din anexa III D.
- 2.1.2. Măsurarea factorului de transmisie a luminii, în conformitate cu cerințele punctului 9.1 din anexa III C.
- 2.1.3. Testarea distorsiunii optice, în conformitate cu cerințele punctului 9.2 din anexa III C.
- 2.1.4. Testarea separării imaginii secundare, în conformitate cu cerințele punctului 9.3 din anexa III C.

2.2. **Geamuri din sticlă uniform securizată monostrat**

- 2.2.1. Testarea fragmentării, în conformitate cu cerințele punctului 2 din anexa III D.
- 2.2.2. Măsurarea factorului de transmisie a luminii, în conformitate cu cerințele punctului 9.1 din anexa III C.
- 2.2.3. În cazul geamurilor din sticlă folosite ca parbrize:
 - 2.2.3.1. testarea distorsiunii optice, în conformitate cu cerințele punctului 9.2 din anexa III C;
 - 2.2.3.2. testarea separării imaginii secundare, în conformitate cu cerințele punctul 9.3 din anexa III C.

2.3. **Parbrizele din sticlă de securitate multistrat obișnuită și parbrizele cu acoperire din plastic multistrat**

- 2.3.1. Testarea la impactul cu capul, în conformitate cu cerințele punctului 3 din anexa III F.
- 2.3.2. Testarea cu bila de 2 260 g, în conformitate cu cerințele punctului 4.2 din anexa III F și punctului 2.2 din anexa III C.
- 2.3.3. Testarea rezistenței la temperaturi ridicate, în conformitate cu cerințele punctului 5 din anexa III C.

- 2.3.4. Măsurarea factorului de transmisie a luminii, în conformitate cu cerințele punctului 9.1 din anexa III C.
- 2.3.5. Testarea distorsiunii optice, în conformitate cu cerințele punctului 9.2 din anexa III C.
- 2.3.6. Testarea separării imaginii secundare, în conformitate cu cerințele punctului 9.3 din anexa III C.
- 2.3.7. Numai în cazul parbrizelor cu acoperire din plastic multistrat:
- 2.3.7.1. Testarea rezistenței la abraziune, în conformitate cu cerințele punctului 2.1 din anexa III I.
- 2.3.7.2. Testarea rezistenței la umiditate, în conformitate cu cerințele punctului 3 din anexa III I.
- 2.3.7.3. Testarea rezistenței la agenți chimici, în conformitate cu cerințele punctului 11 din anexa III C.
- 2.4. **Geamuri din sticlă de securitate multistrat obișnuită și geamuri din sticlă de securitate cu acoperire din plastic multistrat, altele decât parbrizele**
- 2.4.1. Testare a cu bila de 227 g, în conformitate cu cerințele punctului 4 din anexa III G.
- 2.4.2. Testarea rezistenței la temperaturi ridicate, în conformitate cu cerințele punctului 5 din anexa III C.
- 2.4.3. Măsurarea factorului de transmisie a luminii, în conformitate cu cerințele punctului 9.1 din anexa III C.
- 2.4.4. Numai în cazul geamurilor cu acoperire din plastic multistrat:
- 2.4.4.1. testarea rezistenței la abraziune, în conformitate cu cerințele punctului 2.1 din anexa III I;
- 2.4.4.2. testarea rezistenței la umiditate, în conformitate cu cerințele punctului 3 din anexa III I;
- 2.4.4.3. testarea rezistenței la agenți chimici, în conformitate cu cerințele punctului 11 din anexa III C.
- 2.4.5. Dispozițiile de mai sus se consideră îndeplinite dacă testările menționate se efectuează pe un parbriz cu aceeași compoziție.
- 2.5. **Parbrize din sticlă de securitate multistrat tratată**
- 2.5.1. În plus față de testările descrise la punctul 2.3, se efectuează o testare de fragmentare, în conformitate cu cerințele punctului 4 din anexa III H.
- 2.6. **Geamuri cu acoperire din plastic**
- În plus față de testările descrise în diferitele puncte din prezenta anexă, se efectuează următoarele testări:
- 2.6.1. testarea rezistenței la abraziune, în conformitate cu cerințele punctului 2.1 din anexa III I;
- 2.6.2. testarea rezistenței la umiditate, în conformitate cu cerințele punctului 3 din anexa III I;
- 2.6.3. testarea rezistenței la agenți chimici, în conformitate cu cerințele punctului 11 din anexa III C.
- 2.7. **Unitățile cu vitraj dublu**
- Testările care trebuie efectuate sunt cele specificate în prezenta anexă pentru fiecare geam din sticlă care compune unitatea cu vitraj dublu, respectând aceeași frecvență și aceleași cerințe.
3. FRECVENȚA ȘI REZULTATELE TESTĂRIILOR
- 3.1. **Fragmentarea**
- 3.1.1. Testări

- 3.1.1.1. Se efectuează o primă serie de testări constând într-o spargere la fiecare punct de impact specificat de această directivă, cu realizarea unei amprente fotografice la începutul fabricației fiecărui tip nou de geam din sticlă, pentru determinarea celui mai sever punct de spargere.

Cu toate acestea, pentru parbrizele din sticlă de securitate monostrat, această primă serie de testări se efectuează numai dacă producția anuală a acestui tip de geam din sticlă depășește 200 de bucăți.

- 3.1.1.2. Pe parcursul duratei de producție, se efectuează testări de verificare, folosind punctul de spargere determinat în conformitate cu punctul 3.1.1.1.
- 3.1.1.3. Testarea de verificare se efectuează la începutul fiecărei durate de producție sau după o schimbare a culorii.
- 3.1.1.4. Pe parcursul duratei de producție, testările de verificare se efectuează cu următoarea frecvență minimă:

Parbrize din sticlă de securitate monostrat	Geamuri din sticlă de securitate monostrat, altele decât parbrizele	Parbrize din sticlă de securitate multistrat tratată
Bucăți ≤ 200: o spargere pe durata de producție	Producție ≤ 500: unul pe schimb	
Bucăți > 200: o spargere la fiecare 4 ore de producție	Producție > 500: două pe schimb	

- 3.1.1.5. Se efectuează o testare de verificare la sfârșitul duratei de producție pe unul dintre ultimele geamuri fabricate.

- 3.1.1.6. Pentru o producție < 20 bucăți, este necesară numai o singură testare de fragmentare.

3.1.2. Rezultate

Se înregistrează toate rezultatele, inclusiv cele fără amprentă fotografică.

În plus, se va realiza o amprentă fotografică o dată pe schimb, cu excepția unei producții ≤ 500 bucăți. În acest ultim caz, se realizează o singură amprentă fotografică pe durata de producție.

3.2. Testarea la impactul cu capul

3.2.1. Testări

Testarea se efectuează pe mostre reprezentând cel puțin 0,5 % din producția zilnică de parbrize din sticlă de securitate multistrat a unei singure linii de producție. Sunt testate cel mult 15 parbrize pe zi.

Alegerea mostrelor trebuie să fie reprezentativă pentru producția diverselor tipuri de parbrize.

Cu acordul serviciului administrativ, aceste testări pot fi înlocuite cu testarea la impactul cu bila de 2 260 g (a se vedea punctul 3.3 de mai jos). Comportamentul la testarea la impactul cu capul se verifică pe cel puțin 2 mostre pentru fiecare categorie de grosime, pe an.

3.2.2. Rezultate

Se înregistrează toate rezultatele.

3.3. Testarea la impact cu bila de 2 260 g

3.3.1. Testarea

Frecvența minimă pentru verificare constă într-o testare completă pe lună, pentru fiecare categorie de grosime.

3.3.2. Rezultate

Se înregistrează toate rezultatele.

3.4. Testarea la impact cu bila de 227 g

3.4.1. Testări

Piese de testare trebuie prelevate din mostre. Cu toate acestea, din motive practice, testările se efectuează pe produse finite sau pe părți ale acestora.

Verificarea se realizează pe un grup de mostre reprezentând cel puțin 0,5 % din producția unui singur schimb, pe un număr maxim de 10 mostre pe zi.

3.4.2. Rezultate

Se înregistrează toate rezultatele.

3.5. Temperaturi ridicate

3.5.1. Testări

Piese de testare se prelevează din mostre. Cu toate acestea, din motive practice, testările se efectuează pe produse finite sau pe părți ale acestora. Acestea sunt selectate astfel încât toate straturile intermediare să fie testate proporțional cu gradul lor de utilizare.

Verificarea se face pe cel puțin trei mostre extrase din producția zilnică, pentru fiecare culoare a stratului intermediar.

3.5.2. Rezultate

Se înregistrează toate rezultatele.

3.6. Transmisia luminii

3.6.1. Testări

Sunt testate mostre reprezentative ale produselor colorate finite.

Verificarea se face cel puțin la începutul fiecărei durate de producție, dacă există schimbări ale caracteristicilor geamurilor din sticlă care pot afecta rezultatele testării.

Sunt exceptate de la această testare geamurile din sticlă având un factor de transmisie a luminii de minimum 80 % în cazul parbrizelor și de 75 % în cazul geamurilor din sticlă, altele decât parbrizele, iar geamurile din sticlă din categoria V sunt exceptate de la această testare.

În același timp, pentru geamurile din sticlă de securitate monostrat, se eliberează un certificat de conformitate de către furnizorul de sticlă.

3.6.2. Rezultate

Valoarea factorului de transmisie a luminii trebuie înregistrată. De asemenea, pentru parbrizele prevăzute cu benzi parasolare sau opace, se verifică, în conformitate cu desenele menționate la punctul 3.2.1.2.2.3 din anexa III A, dacă aceste benzi sunt în afara zonei I'.

3.7. Distorsiunea optică și separarea imaginii secundare

3.7.1. Testările

Fiecare parbriz trebuie examinat pentru depistarea de defecte vizuale. În plus, folosind metodele specificate sau orice altă metodă care ar conduce la rezultate similare, trebuie făcute măsurări în diversele zone de vizibilitate, la următoarele intervale minime de frecvență:

- oricare dintre metode, dacă numărul de bucăți este ≤ 200 , o singură mostră pe schimb;
- sau, dacă numărul de bucăți este > 200 , două mostre pe schimb;
- sau 1 % din producția totală, mostrele selectate fiind reprezentative pentru întreaga producție.

3.7.2. Rezultate

Se înregistrează toate rezultatele.

3.8. **Rezistența la abraziune**

3.8.1. Testări

Se supun acestei testări numai geamurile cu acoperire din plastic și cele cu acoperire din plastic multistrat. Se realizează cel puțin o testare pe lună pentru fiecare tip de material plastic folosit pentru placare sau ca strat intermediar.

3.8.2. Rezultate

Se înregistrează măsurarea dispersiei luminii.

3.9. **Rezistența la umiditate**

3.9.1. Testări

Se supun acestei testări numai geamurile cu acoperire din plastic și cele cu acoperire din plastic multistrat. Se realizează cel puțin o testare pe lună pentru fiecare tip de material plastic folosit pentru placare sau ca strat intermediar.

3.9.2. Rezultate

Se înregistrează toate rezultatele.

3.10. **Rezistența la agenți chimici**

3.10.1. Testări

Se supun acestei testări numai geamurile cu acoperire din plastic și cele cu acoperire din plastic multistrat. Se realizează cel puțin o testare pe lună pentru fiecare tip de material plastic folosit pentru placare sau ca strat intermediar.

3.10.2. Rezultate

Se înregistrează toate rezultatele.

ANEXA III P

MODEL

Denumirea administrației

Anexă la certificatul de omologare CE de tip pentru un tractor cu privire la parbriz și alte geamuri

(Articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2003/37/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 privind omologarea de tip a tractoarelor agricole sau forestiere, a remorcilor acestora și a echipamentului remorcat interschimbabil, împreună cu sistemele, componentele și unitățile lor tehnice separate)

Nr. omologării CE de tip: Prelungirea nr.:

1. Marca (sau firma) tractorului:

.....

2. Tipul și, dacă e cazul, denumirea comercială a tractorului:

.....

3. Numele și adresa constructorului:

.....

4. Numele și adresa reprezentantului autorizat al constructorului:

.....

5. Descrierea tipului de parbriz și a celorlalte geamuri (securizat monostrat, securizat multistrat, plat cu acoperire din plastic multistrat, curbat, etc.)

.....

6. Numărul omologării CE de tip pentru componente pentru parbriz și alte geamuri:

.....

7. Data prezentării tractorului în vederea omologării CE de tip:

.....

8. Serviciul tehnic care răspunde de omologarea de tip:

.....

9. Data raportului eliberat de acest serviciu:

.....

10. Numărul raportului eliberat de acest serviciu:

.....

11. Omologarea CE de tip pentru componente se acordă/refuză ⁽¹⁾ pentru parbriz și alte geamuri
12. Locul:
13. Data:
14. Semnătura:
15. Se anexează la prezentul document următoarele documente care conțin numărul omologării CE de tip de mai sus:
..... desene cu dimensiuni;
..... schița sau fotografia parbrizului și a celorlalte geamuri din cabina tractorului.
Aceste date sunt puse la dispoziția autorităților competente din celelalte state membre, la cererea lor specifică.
16. Observații:
.....
.....
.....
.....
.....

⁽¹⁾ Se barează ce nu corespunde.

ANEXA IV

Cuplaje mecanice între tractor și vehiculul remorcat și sarcina verticală în punctul de cuplare

1. DEFINIȚII

- 1.1. „Cuplarea mecanică dintre tractor și vehiculul remorcat”: toate componentele instalate pe tractor și pe vehiculul remorcat pentru a asigura cuplarea mecanică dintre aceste două vehicule, în condiții bune.

Prezenta directivă se referă numai la componentele mecanice de cuplare.

În cadrul numeroaselor tipuri de componente de cuplare mecanică pentru tractoare, se face o distincție fundamentală între:

- clemă de remorcare (a se vedea figurile 1 și 2 din apendicele 1);
 - cârlig de remorcare (a se vedea figura 1 – „Dimensiunile cârligului de prindere” din ISO 6489-1:2001);
 - bara de tracțiune a tractorului (a se vedea figura 3 din apendicele 1).
- 1.2. „Tipul cuplării mecanice între tractor și vehiculul remorcat”: componente care nu diferă unele de altele sub aspectele esențiale, cum ar fi:
- 1.2.1. natura componentei de cuplare mecanică;
 - 1.2.2. inelele barei de tracțiune (cu diametrul de 40 mm și/sau de 50 mm);
 - 1.2.3. forma exterioară, dimensiuni sau mod de funcționare (automată sau neautomată);
 - 1.2.4. material;
 - 1.2.5. valoarea lui D după cum este definită în apendicele 2, pentru încercarea efectuată prin metoda dinamică, sau masa remorcii după cum este definită în apendicele 3, pentru încercările efectuate prin metoda statică și, de asemenea, sarcina verticală pe punctul (S) de cuplare.
- 1.3. „Centrul de referință al cuplării mecanice”: punctul de pe axa pivotului, care, în cazul unei furci, este echidistant față de aripi, și punctul rezultat din intersectarea planului de simetrie al cârligului cu generatoarea părții concave a cârligului, la nivelul contactului cu inelul, când acesta se află în poziție de tractare.
- 1.4. „Înălțimea față de sol a cuplării mecanice (h)”: distanța dintre planul orizontal care trece prin centrul de referință a cuplării mecanice și planul orizontal pe care se sprijină roțile tractorului.
- 1.5. „Proiecția cuplării mecanice (c)”: distanța dintre centrul de referință al componentei cuplării mecanice și planul vertical care trece prin axa pe care sunt montate roțile din spate ale tractorului.
- 1.6. „Sarcina verticală în punctul de cuplare (S)”: sarcina transmisă, în condiții statice, pe centrul de referință al cuplării mecanice.
- 1.7. „Automatic”: o componentă de cuplare mecanică, care se închide și se auto-asigură atunci când este acționat mecanismul glisant al inelelor barei de tracțiune, fără nicio altă intervenție suplimentară.
- 1.8. „Ampatamentul tractorului (l)”: distanța dintre planurile verticale, perpendiculare pe planul median longitudinal al tractorului, care trec prin axele tractorului.

- 1.9. „Sarcina pe axa din față a tractorului (m_a)”: acea parte din greutatea tractorului care, în condiții statice, este transmisă solului de axa din față a tractorului.

2. CERINȚE GENERALE

- 2.1. Componentele mecanice de cuplare pot fi proiectate să funcționeze în mod automat sau neautomat.
- 2.2. Componentele mecanice de cuplare ale tractorului trebuie să fie în conformitate cu cerințele de dimensiuni și de rezistență stipulate la punctele 3.1 și 3.2 și cu cerințele pentru sarcina verticală în punctul de cuplare de la punctul 3.3.
- 2.3. Componentele cuplării mecanice trebuie să fie astfel proiectate și executate încât, în condiții de exploatare normală, acestea să funcționeze în mod satisfăcător și să își păstreze caracteristicile stipulate de prezenta directivă.
- 2.4. Toate reperle componentelor mecanismului de cuplare trebuie fabricate din materiale de o calitate corespunzătoare, care să reziste la încercările menționate la punctul 3.2, și trebuie să aibă caracteristici de rezistență durabile.
- 2.5. Toate sistemele de cuplare și mecanismele de blocare ale acestora trebuie să se cupleze și să se decupleze ușor și trebuie proiectate astfel încât, în condiții normale de funcționare, să nu fie posibilă nicio decuplare accidentală.

Pentru componentele sistemului de cuplare automată, poziția de blocare se asigură prin două dispozitive de blocare cu acționare independentă. Cu toate acestea, acestea din urmă se decuplează de la același dispozitiv de comandă.

- 2.6. Inelul barei de tracțiune trebuie să aibă posibilitate de rabatare în plan orizontal, la cel puțin 60° pe ambele părți ale axului longitudinal al dispozitivului de cuplare neincorporat. În plus, se impune o mobilitate permanentă pe verticală, de 20° , în sus și în jos. (A se vedea și apendicele 1).

Unghiurile articulației nu trebuie să fie atinse în același timp.

- 2.7. Gheara de prindere trebuie să permită inelelor barei de tracțiune să se rotească în plan axial la cel puțin 90° spre stânga și spre dreapta în jurul axului longitudinal al cuplajului, cu un moment de frânare staționar cuprins între 30 și 150 Nm.

Cârligul de remorcă trebuie să permită inelului barei de tracțiune să se rotească în plan axial la cel puțin 20° spre dreapta sau spre stânga în jurul axului longitudinal al cârligului.

- 2.8. În cazul în care cel puțin unuia din cuplajele mecanice i s-a acordat o omologare CE de tip pentru componente, se autorizează alte tipuri de legături sau cuplaje mecanice folosite în statele membre pentru o perioadă de 10 ani de la intrarea în vigoare a Directivei 89/173/CEE, fără a invalida omologarea CE de tip a tractorului, cu condiția ca montajul acestora să nu afecteze omologările parțiale.

- 2.9. Pentru a preveni decuplarea involuntară de la inelul de prindere, distanța dintre vârful cârligului de remorcă și contrapiuliță (dispozitivul de strângere) nu trebuie să depășească 10 mm la sarcina maximă autorizată.

3. CERINȚE SPECIALE

3.1. Dimensiuni

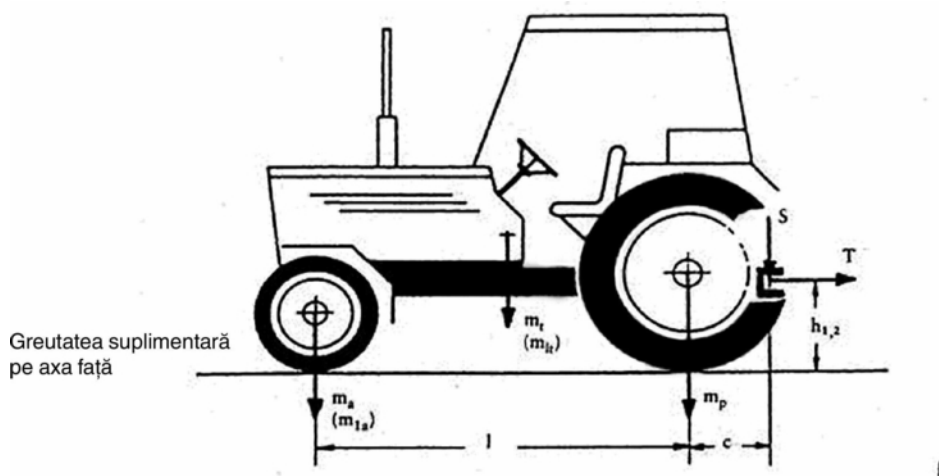
Dimensiunile componentelor cuplării mecanice de pe tractor trebuie să fie în conformitate cu apendicele 1, figurile 1, 2 și 3. Se pot alege orice dimensiuni, dacă acestea nu sunt indicate în figurile menționate.

3.2. Rezistența

- 3.2.1. Pentru a realiza verificarea rezistenței, componentele cuplării mecanice trebuie să fie supuse unei încercări dinamice, în condițiile stabilite în apendicele 2, sau unei încercări statice, în condițiile stabilite în apendicele 3.

- 3.2.2. Încercarea nu trebuie să producă nicio deformare permanentă, ruperi sau uzuri.
- 3.3. **Sarcina verticală în punctul de cuplare (S)**
- 3.3.1. Sarcina verticală statică maximă este stabilită de constructor. Cu toate acestea, în niciun caz aceasta nu trebuie să depășească 3 tone.
- 3.3.2. Condiții de acceptare:
- 3.3.2.1. sarcina verticală statică admisă, nu trebuie să depășească sarcina verticală tehnic admisă, recomandată de constructorul tractorului, și nici sarcina verticală statică stabilită pentru dispozitivul de remorcare, în conformitate cu omologarea CE de tip pentru componente;
- 3.3.2.2. trebuie respectate cerințele punctului 2 din anexa I la Directiva 2009/63/CE ⁽¹⁾, dar fără a depăși sarcina maximă pe axele din spate.
- 3.4. **Înălțimea de la sol a dispozitivului de cuplare (h)**

(a se vedea figura de mai jos)

- 3.4.1. Toate tractoarele cu sarcină de încărcare de peste 2,5 tone se echipează cu dispozitiv de remorcare a cărui gardă la sol este conformă cu una dintre relațiile de mai jos:

$$h_1 \leq \frac{(m_a - 0,2 \cdot m_t) \cdot l - (S \cdot c)}{0,6 \cdot (0,8 \cdot m_t + S)}$$

sau

$$h_2 \leq \frac{(m_{1a} - 0,2 \cdot m_t) \cdot l - (S \cdot c)}{0,6 \cdot (0,8 \cdot m_t - 0,2 \cdot m_t + S)}$$

unde:

- m_t : masa tractorului (a se vedea anexa I, punctul 1.6);
- m_{1t} : masa tractorului (a se vedea anexa I, punctul 1.6) cu greutate suplimentară pe axa din față;
- m_a : greutatea de pe axa din față a tractorului neîncărcat (a se vedea anexa IV, punctul 1.9);
- m_{1a} : greutatea de pe axa din față a tractorului (a se vedea anexa IV, punctul 1.9) cu greutate suplimentară pe axa din față;
- l : ampatamentul tractorului (a se vedea anexa IV, punctul 1.8);
- S : sarcina verticală în punctul de cuplare (a se vedea anexa IV, punctul 1.6);
- c : distanța dintre centrul de referință al cuplării mecanice și planul vertical care trece prin axa roților din spate a tractorului (a se vedea anexa IV, punctul 1.5).

⁽¹⁾ Directiva 2009/63/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind unele componente și caracteristici ale tractoarelor agricole sau forestiere pe roți (versiune codificată) (JO L 214, 19.8.2009, p. 23).

4. CEREREA DE OMOLOGARE CE DE TIP PENTRU COMPONENTE
- 4.1. Cererea de omologare CE de tip pentru componentele unui tractor cu privire la dispozitivul de cuplare se depune de către constructorul dispozitivului sau de către reprezentantul autorizat al acestuia.
- 4.2. Pentru fiecare tip de componente de cuplare mecanică, cererea trebuie să fie însoțită de următoarele documente și detalii:
- desene la scară ale dispozitivului de cuplare (3 exemplare). Aceste desene trebuie să indice în detaliu, în mod special, atât dimensiunile cerute, cât și măsurătorile necesare pentru montarea dispozitivului;
 - o scurtă descriere tehnică a dispozitivului de cuplare, specificând tipul constructiv și materialul folosit;
 - o recomandare a valorii lui D, după cum se stipulează în apendicele 2, pentru încercarea dinamică, sau a valorii lui T (forța de tracțiune), după cum se stipulează în apendicele 3 pentru încercarea statică și, de asemenea, sarcina verticală în punctul de cuplare S;
 - unul sau mai multe dispozitive–mostră, conform cerințelor serviciului tehnic.
5. INSCRIȚII
- 5.1. Fiecare componentă a cuplării mecanice, care este în conformitate cu tipul pentru care s-a acordat omologare CE de tip pentru componente, trebuie să poarte următoarele inscripții:
- 5.1.1. denumirea comercială sau marca;
- 5.1.2. marca de omologare CE de tip pentru componente în conformitate cu modelul din apendicele 4;
- 5.1.3. dacă se verifică rezistența conform apendicelui 2 (încercarea dinamică):
- valoarea acceptată a lui D;
 - valoarea sarcinii verticale statice S;
- 5.1.4. dacă se verifică rezistența conform apendicelui 3 (încercarea statică):
- masa remorcabilă și sarcina verticală în punctul de cuplare S.
- 5.2. Datele trebuie să fie scrise vizibil, lizibil și permanent.
6. INSTRUCȚIUNI DE FOLOSIRE
- Toate cuplajele mecanice trebuie să fie însoțite de instrucțiunile de folosire ale constructorului. Aceste instrucțiuni trebuie să cuprindă numărul omologării CE de tip pentru componente, precum și valorile lui D sau T, în funcție de încercarea la care a fost supus sistemul de cuplare.

Apendicele 1

DESENELE COMPONENTELOR CUPLAJULUI MECANIC

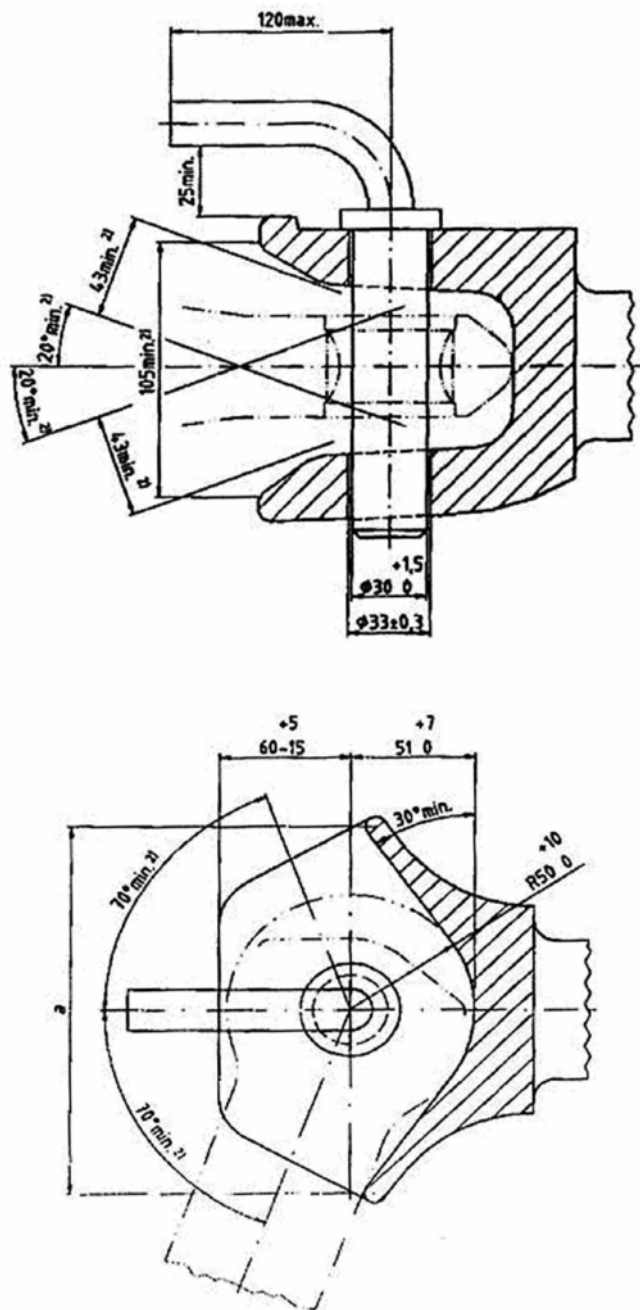

Figura 1a – Dispozitiv neautomat de cuplare remorcă cu știft cilindric de blocare

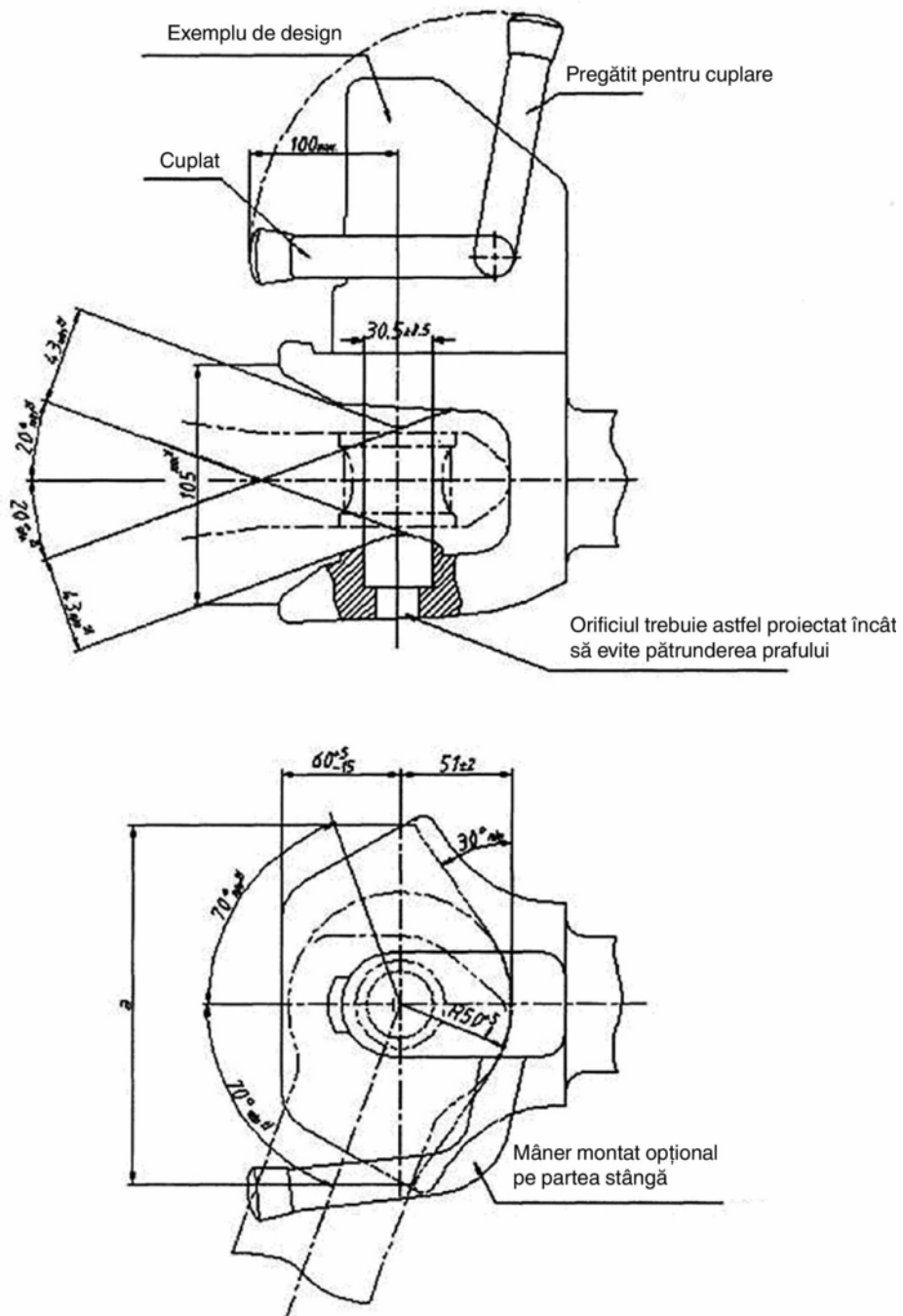

Figura 1b – Dispozitiv automat de cuplare remorcă cu știft cilindric de blocare

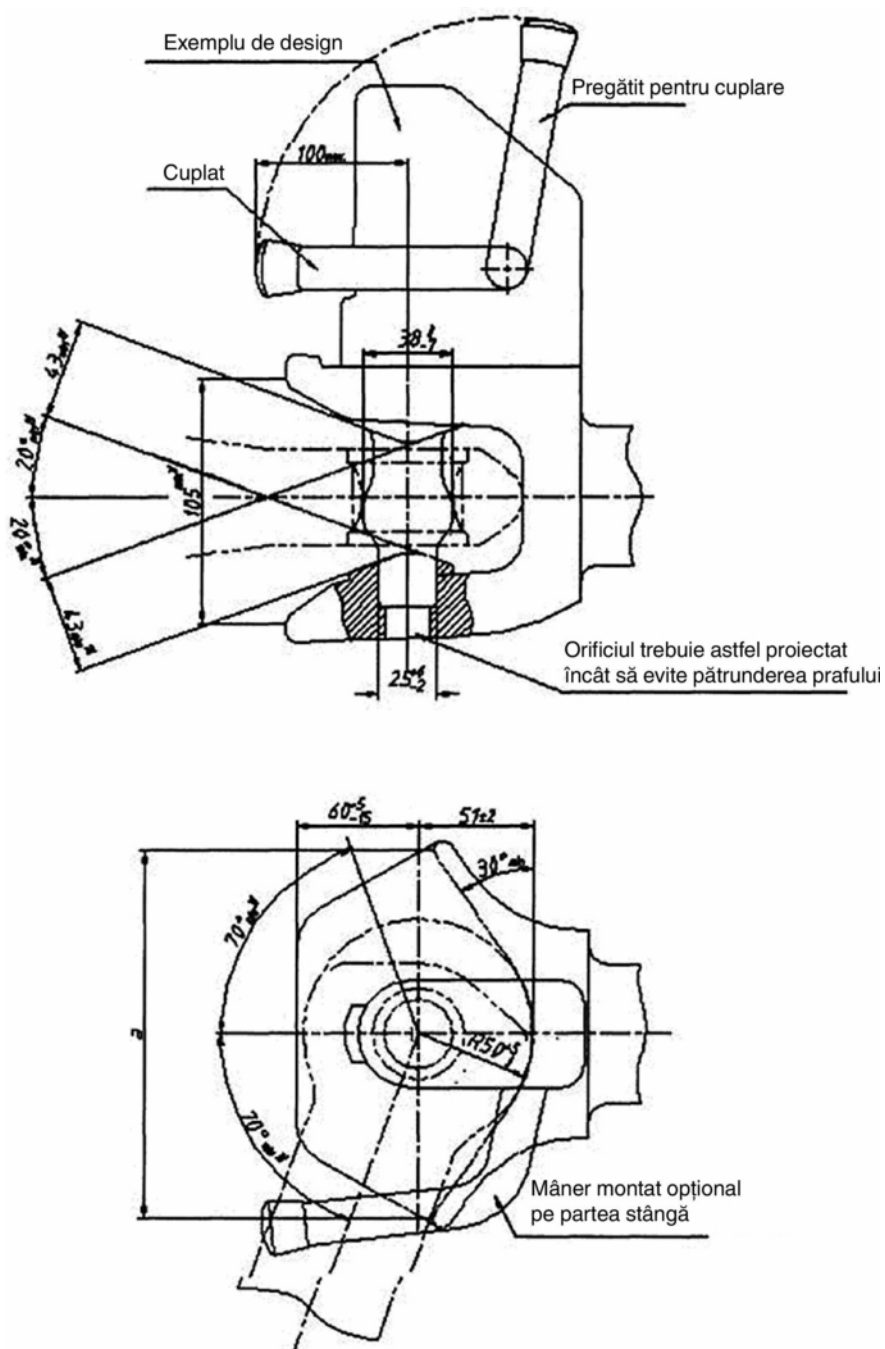

Figura 1c – Dispozitiv automat de cuplare remorcă cu știft curbat de blocare

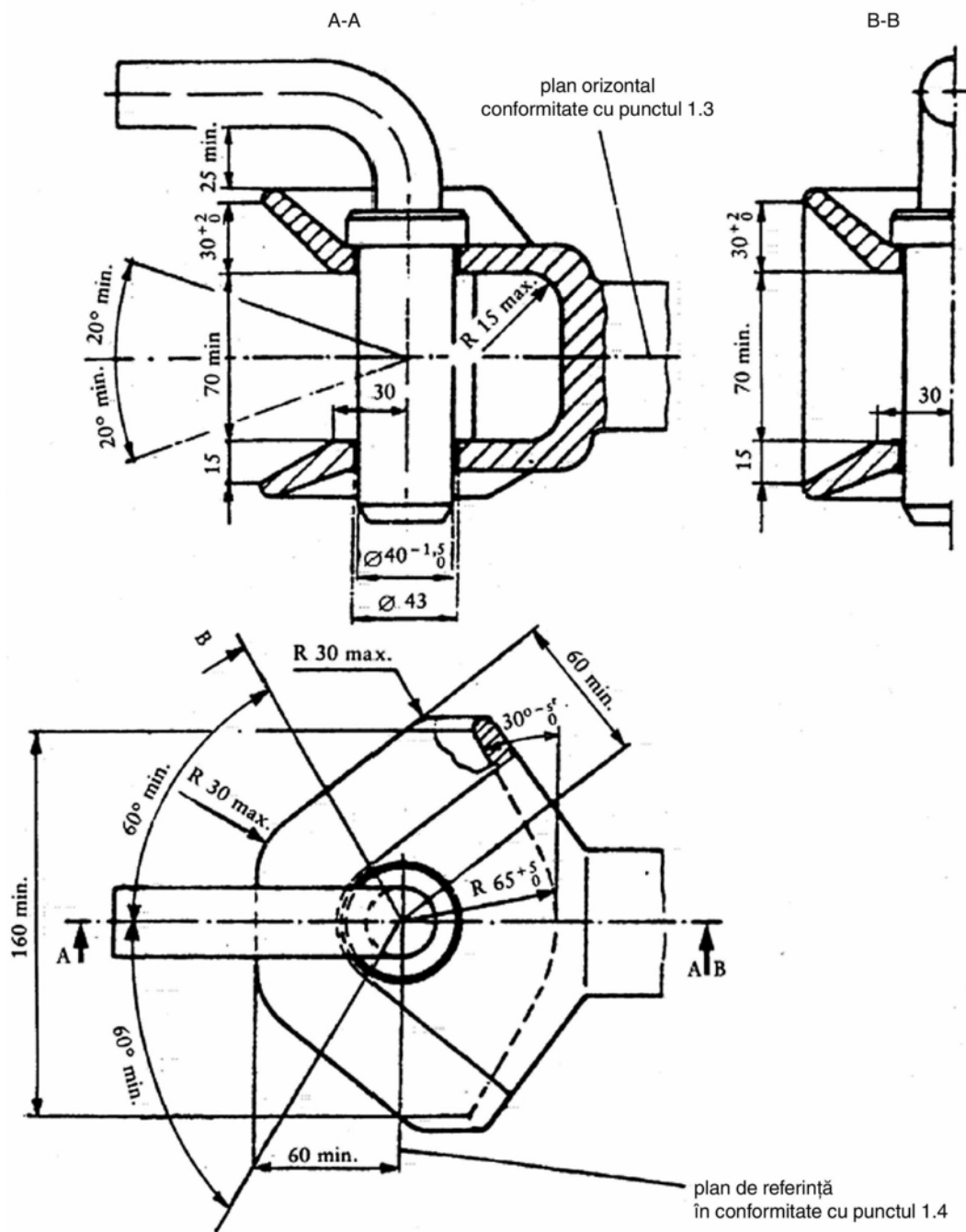

Figura 2 – Sistem de cuplare remorcă neautomat

conform standardului ISO 6489, Partea 2 din iulie 2002

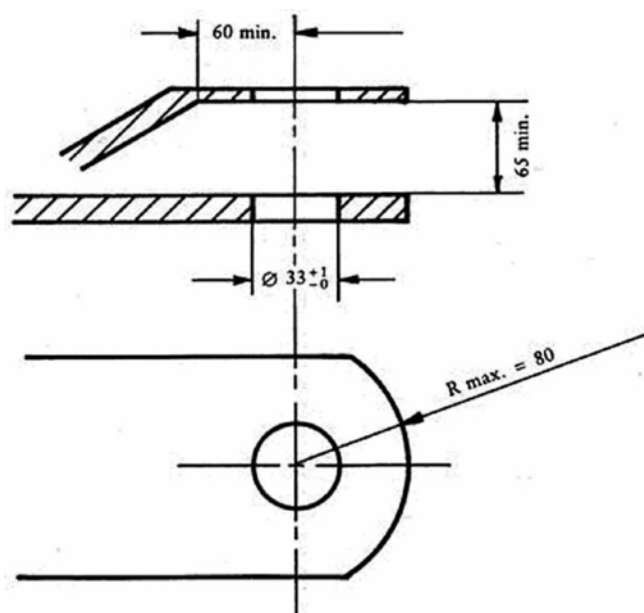

Figura 3 – Bara de tracțiune a tractorului

conform standardului ISO 6489 Partea 3 din 3 iunie 2004

Apendicele 2

METODA DE ÎNCERCARE DINAMICĂ

1. PROCEDURA DE ÎNCERCARE

Rezistența sistemului de cuplare mecanică trebuie stabilită prin tractare alternativă pe un banc de probe.

Această metodă descrie încercarea la oboseală, care se aplică pentru întreg dispozitivul de cuplare mecanică, respectiv, atunci când dispozitivul de cuplare mecanică, echipat cu toate componentele necesare pentru instalare, este montat și încercat pe un banc de probe.

Forțele alternative se aplică sinusoidal, de la distanță cât mai mare (prin tractare alternativă și/sau ridicare), la un ciclu de sarcină stabilit în funcție de materialul implicat. În timpul acestei încercări nu trebuie să apară fisuri sau uzuri.

2. CRITERII DE ÎNCERCARE

Componentele forței orizontale de pe axa longitudinală a vehiculului împreună cu componentele forței verticale formează baza sarcinii ce se supune încercării.

Pentru că sunt de importanță secundară, componentele forței orizontale aflate în unghi drept cu axa longitudinală a vehiculului, precum și momentele respective, nu se iau în considerare.

Componentele forței orizontale de pe axa longitudinală a vehiculului sunt reprezentate de o forță determinată matematic, valoarea D.

Sistemului de cuplare mecanică i se aplică următoarea ecuație:

$$D = g \cdot (M_T \cdot M_R) / (M_T + M_R)$$

unde:

M_T = masa totală admisă a tractorului, din punct de vedere tehnic

M_R = masa totală admisă a vehiculului remorcat, din punct de vedere tehnic

g = 9,81 m/s²

Componentele forței verticale, aflate în unghi drept față de șenilă, sunt exprimate prin încărcarea statică verticală S.

Masele de încărcare admise din punct de vedere tehnic sunt indicate de constructor.

3. PROCEDURA DE ÎNCERCARE

3.1. Cerințe generale

Dispozitivului de cuplare mecanică supus încercării i se aplică forța de încercare prin intermediul inelului barei de tracțiune standard adecvat, sub unghiul format de poziția sarcinii verticale de încercare, F_v , în raport cu sarcina orizontală de încercare, F_h , pe direcția planului longitudinal median ce trece din extremitatea superioară a părții frontale până la extremitatea inferioară a părții din spate.

Forța de încercare se aplică în punctul de contact obișnuit dintre dispozitivul de cuplare mecanică și inelul barei de tracțiune.

Jocul dintre dispozitivul de cuplare mecanică și inelul barei de tracțiune trebuie păstrat la minimum.

În principiu, forța de încercare se aplică alternativ în jurul punctului zero. La o forță de încercare alternativă, sarcina rezultată este egală cu zero.

Dacă alcătuirea dispozitivului de cuplare face imposibilă efectuarea încercării la sarcină alternativă de încercare (respectiv, un joc excesiv, cârlige de remorcare), atunci sarcina de încercare se poate aplica pe o bază de ridicare pe direcția tracțiunii sau presiunii exercitate, în funcție de care dintre acestea este mai mare.

Dacă încercarea se efectuează cu o forță de ridicare curbată, atunci sarcina de încercare este egală cu cea mai mare sarcină, iar sarcina cea mai mică nu trebuie să depășească 5 % din sarcina cea mai mare.

Se va avea grijă ca la încercarea de forță alternativă să se asigure montarea adecvată a dispozitivului de încercare și alegerea corespunzătoare a sistemului de ghidare acționării electrice astfel încât, la exercitarea forței de încercare, să nu apară momente suplimentare sau alte forțe în unghi drept cu aceasta; eroarea unghiulară pentru direcția forței, în cadrul aplicării încercării prin aplicarea unei forțe alternative de încercare, nu depășește $\pm 1,5^\circ$; iar pentru încercarea prin aplicarea forței de ridicare, unghiul este fixat în poziția de sarcină superioară.

Frecvența la care se realizează încercarea nu trebuie să depășească 30 Hz.

Pentru componentele din oțel sau din oțel turnat, ciclul de sarcină se ridică la 2×10^6 . Încercarea la uzură se realizează prin metoda penetrării de culoare sau printr-o metodă similară.

Dacă între componentele dispozitivului de cuplare mecanică sunt încorporate amortizoare și/sau arcuri, acestea nu se demontează în timpul încercării, dar pot fi înlocuite dacă, pe durata încercării, se deformează sau se deteriorează datorită unor condiții care în timpul funcționării normale nu apar (de exemplu, sub acțiunea căldurii). Comportamentul lor înaintea, în timpul și ulterior încercării trebuie descris în rapoartele de încercare.

3.2. Forțe de încercare

Forța de încercare se compune geometric din componentele orizontale și verticale ale încercării:

$$F = \sqrt{F_h^2 + F_v^2}$$

unde:

$F_h = \pm 0,6 \times D$, în cazul aplicării forței alternative

sau

$F_h = 1,0 \times D$, în cazul aplicării forței de ridicare (tracțiune sau presiune)

$F_v = g \times 1,5 \times S$

$S =$ sarcina statică a barei de tracțiune (componentă a forțelor verticale pe drum)

Apendicele 3

DISPOZITIVE DE CUPLARE

METODA DE ÎNCERCARE STATICĂ

1. SPECIFICAȚII PENTRU ÎNCERCĂRI

1.1. **Generalități**

- 1.1.1. În urma verificării caracteristicilor sale constructive, dispozitivul de remorcare trebuie supus unei încercări statice, în conformitate cu cerințele precizate la punctele 1.2, 1.3 și 1.4.

1.2. **Pregătirea încercării**

Încercările trebuie realizate pe o mașină specială, cu dispozitivul de remorcare și orice componentă de cuplare a corpului tractorului atașate de o structură rigidă prin intermediul aceluiași componente folosite la montarea pe corpul tractorului.

1.3. **Instrumentele de încercare**

Instrumentele folosite pentru înregistrarea sarcinilor și a momentelor aplicate trebuie să aibă următoarele grade de precizie:

- sarcini aplicate ± 50 daN.
- momente $\pm 0,01$ mm.

1.4. **Procedura de încercare**

- 1.4.1. Dispozitivul de cuplare trebuie supus mai întâi unei sarcini de pretracțiune care să nu depășească 15 % din sarcina de tracțiune definită la punctul 1.4.2.

- 1.4.1.1. Operațiunea descrisă la punctul 1.4.1 trebuie repetată cel puțin de două ori, începând de la încărcare zero, crescând treptat până când se atinge valoarea prescrisă la punctul 1.4.1, și apoi scăzând până la 500 daN; tasarea trebuie menținută cel puțin 60 secunde.

- 1.4.2. Datele înregistrate pentru trasarea curbei de deformare la sarcină sub tracțiune sau graficul aferent acestei curbe trasat de imprimanta atașată mașinii de tracțiune trebuie să se bazeze numai pe aplicarea unor sarcini din ce în ce mai mari, începând de la 500 daN, în funcție de centrul de referință al dispozitivului de cuplare.

Nu trebuie să existe rupturi pentru valori egale cu sau mai mici decât încercările de sarcină la tracțiune, care se stabilește ca fiind de 1,5 ori masa remorcată admisă din punct de vedere tehnic; de asemenea, curba de deformare sub sarcină trebuie să indice o progresie regulată, fără iregularități, în intervalul dintre 500 daN și 1/3 din sarcina maximă de tracțiune.

- 1.4.2.1. Deformarea permanentă se înregistrează pe curba sarcină/deformare pentru sarcina de 500 daN, după ce sarcina de încercare este adusă înapoi la această valoare.

- 1.4.2.2. Deformarea permanentă înregistrată nu trebuie să depășească 25 % din deformarea elastică maximă constatată.

- 1.5. Încercarea la care se face referire la punctul 1.4.2 trebuie precedată de o încercare în care se aplică, în centrul de referință al dispozitivului de cuplare, crescător, o sarcină inițială de 3 ori mai mare decât încărcătura verticală maximă recomandată de constructor, începând de la o sarcină de 500 daN.

Pe durata încercării, deformarea dispozitivului de cuplare nu trebuie să depășească 10 % din deformarea elastică maximă constatată.

Verificarea se realizează după îndepărtarea sarcinii și revenirea la sarcina inițială de 500 daN.

Apendicele 4

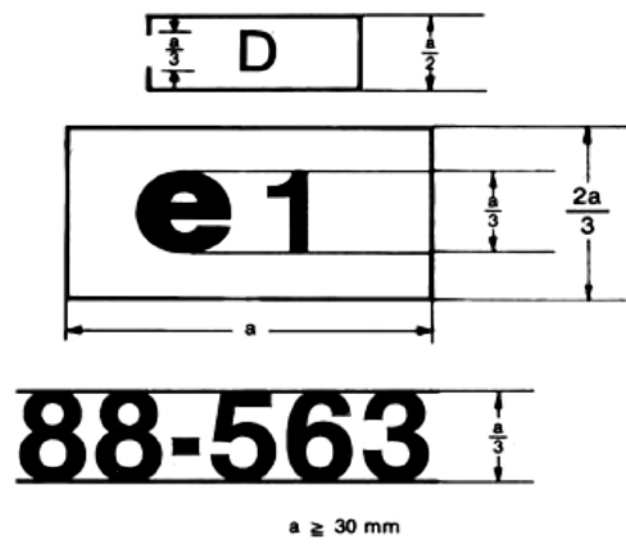
MARCA DE OMOLOGARE DE TIP PENTRU COMPONENTE

Marca de omologare CE de tip pentru componente constă în:

- un dreptunghi în interiorul căruia este înscrisă litera minusculă „e”, urmată de codul distinctiv [literă (litere) sau cifră] al statului membru care a acordat omologarea de tip pentru componenta respectivă:

1 pentru Germania; 2 pentru Franța; 3 pentru Italia; 4 pentru Țările de Jos; 5 pentru Suedia; 6 pentru Belgia; 7 pentru Ungaria; 8 pentru Republica Cehă; 9 pentru Spania; 11 pentru Regatul Unit al Marii Britanii; 12 pentru Austria; 13 pentru Luxemburg; 17 pentru Finlanda; 18 pentru Danemarca; 19 pentru România; 20 pentru Polonia; 21 pentru Portugalia; 23 pentru Grecia; 24 pentru Irlanda; 26 pentru Slovenia; 27 pentru Slovacia; 29 pentru Estonia; 32 pentru Letonia; 34 pentru Bulgaria; 36 pentru Lituania; 49 pentru Cipru și 50 pentru Malta;
- un număr de omologare CE de tip pentru componente, care corespunde numărului certificatului de omologare CE de tip pentru componente eliberat pentru tipul de dispozitiv de cuplare în cauză cu privire la rezistența și dimensiunile acestuia, plasat în orice loc convenabil de lângă dreptunghi, dedesubtul și în apropierea acestuia;
- majusculele „D” sau „S”, în funcție de felul încercării la care a fost supus dispozitivul de cuplare (D = încercare dinamică și S = încercare statică), situate deasupra dreptunghiului care înconjoară litera minusculă „e”.

Exemplu de marcă de omologare CE de tip pentru componente

Cuplajul purtând marca de omologare CE de tip pentru componente, arătat mai sus, este un dispozitiv pentru care a fost acordată omologarea CE de tip pentru componente, în Germania (e 1), sub numărul 88-563, și care a fost supus unei încercări de rezistență dinamică (D).

Apendicele 5

MODEL DE CERTIFICAT DE OMOLOGARE CE DE TIP PENTRU COMPONENTE

Denumirea administrației

NOTIFICARE PRIVIND ACORDAREA, REFUZUL, RETRAGEREA SAU PRELUNGIREA OMOLOGĂRII CE DE TIP PENTRU COMPONENTE CU PRIVIRE LA REZISTENȚA, DIMENSIUNILE ȘI SĂRCINA VERTICALĂ ÎN PUNCTUL DE CUPLARE A UNUI TIP DE DISPOZITIV DE CUPLARE (DE TIP FURCĂ, BARĂ DE TRACȚIUNE A TRACTORULUI CU CÂRLIG DE REMORCARE)

Nr. omologării CE de tip pentru componente.:

.....

..... prelungire ⁽¹⁾

1. Denumirea comercială sau marca:

.....

.....

2. Tipul dispozitivului de cuplare (de tip furcă, cu cârlig de remorcare, cu bara de tracțiune a tractorului) ⁽²⁾:

.....

3. Numele și adresa constructorului dispozitivului de cuplare:

.....

.....

4. După caz, numele și adresa reprezentantului autorizat al constructorului dispozitivului de cuplare:

.....

5. Dispozitivul de cuplare a fost supus unei încercări dinamice/statice ⁽²⁾ și omologat pentru următoarele valori:5.1. *Încercarea dinamică:*

Valoarea D:

..... kN)

Sarcina verticală în punctul de cuplare:

..... daN)

5.2. *Încercarea statică:*

Masa remorcabilă:

..... kg)

Sarcina verticală în punctul de cuplare:

..... daN)

6. Prezentat în vederea omologării CE de tip pentru componente la data:
.....
7. Serviciul tehnic responsabil cu efectuarea încercărilor:
.....
8. Data și numărul raportului de încercare:
.....
9. Omologarea CE de tip pentru componente cu privire la dispozitivul de cuplare se acordă/se refuză ⁽²⁾:
.....
10. Locul:
11. Data:
12. La prezentul certificat se anexează următoarele documente, purtând numărul omologării de tip pentru componente menționat mai sus (raportul de încercare, desene, etc.). Aceste informații se pun la dispoziția serviciilor competente ale celorlalte state membre numai la solicitarea expresă a acestora:
.....
.....
13. Observații:
.....
14. Semnătura:

(1) După caz, se menționează dacă este prima, a doua, etc. prelungire a unei omologări CE de tip pentru componente.

(2) Se barează ce nu corespunde.

Apendicele 6

CONDIȚII DE ACORDARE A OMOLOGĂRII CE

1. Cererea de omologare CE de tip a unui tractor, cu privire la rezistența și dimensiunile unui dispozitiv de cuplare, se depune de către constructorul tractorului sau de către reprezentantul autorizat al acestuia.
2. Un tractor reprezentativ pentru tipul de tractor care urmează a fi omologat, pe care este montat un dispozitiv de cuplare deja omologat, este pus la dispoziția serviciilor tehnice care răspund de efectuarea încercărilor în vederea omologării.
3. Serviciul tehnic care răspunde de efectuarea încercărilor în vederea omologării verifică dacă tipul omologat de dispozitiv de cuplare este adecvat pentru a fi montat pe tipul de tractor pentru care se solicită omologarea. În special, verifică dacă fixarea dispozitivului de cuplare corespunde celei încercate în momentul acordării omologării CE de tip pentru componente.
4. Deținătorul unei omologări CE de tip poate solicita extinderea acesteia și la alte tipuri de dispozitive de cuplare.
5. Autoritățile competente acordă o asemenea extindere în următoarele condiții:
 - 5.1. dacă noului tip de dispozitiv de cuplare i s-a acordat deja omologarea CE de tip pentru componente;
 - 5.2. dacă este adecvat pentru a fi montat pe tipul de tractor pentru care se solicită extinderea omologării CE;
 - 5.3. dacă fixarea dispozitivului de cuplare la tractor corespunde celei care a fost prezentată în vederea acordării omologării CE de tip pentru componente.
6. La certificatul de omologare CE, se anexează un document de certificare, conform modelului din apendicele 5, pentru fiecare omologare de tip sau extindere a omologării de tip care a fost acordată sau refuzată.
7. Dacă cererea de omologare CE pentru un tip de tractor este prezentată în același timp cu o cerere pentru acordarea omologării CE de tip pentru componente pentru un anumit tip de dispozitiv de cuplare la tractor, atunci punctul 2 și 3 nu mai sunt necesare.

Apendicele 7

MODEL

Denumirea administrației

ANEXĂ LA CERTIFICATUL DE OMOLOGARE CE PENTRU UN TIP DE TRACTOR CU PRIVIRE LA DISPOZITIVUL DE CUPLARE ȘI REZISTENȚA MONTAJULUI SĂU PE TRACTOR

(Articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2003/37/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 privind omologarea de tip a tractoarelor agricole sau forestiere, a remorcilor acestora și a echipamentului remorcat interschimbabil, împreună cu sistemele, componentele și unitățile lor tehnice separate)

Nr. omologării CE:

..... prelungire (!)

1. Denumirea comercială sau marca tractorului:

.....

2. Tipul tractorului și denumirea comercială:

.....

3. Numele și adresa constructorului tractorului:

.....

.....

4. După caz, numele și adresa reprezentantului autorizat al constructorului:

.....

.....

5. Marca de fabrică sau de comerț a dispozitivului de cuplare:

.....

.....

6. Tip(uri) de dispozitiv(e) de cuplare:

.....

7. Marca CE și numărul omologării CE de tip pentru componente:

.....

8. Prolungirea omologării CE pentru următorul (următoarele) tip(uri) de cuplaje:

.....

.....

9. Sarcina verticală statică admisă:
..... daN
10. Tractor prezentat pentru încercare în vederea omologării CE de tip la data:
.....
11. Serviciul tehnic care răspunde de efectuarea încercărilor în vederea omologării CE de tip:
.....
12. Data raportului de încercare eliberat de acest serviciu tehnic:
.....
13. Numărul raportului de încercare eliberat de acest serviciu tehnic:
.....
14. Se acordă/refuză ^(?) omologarea CE de tip cu privire la dispozitivul de cuplare și rezistența montajului său pe tractor.
15. Se acordă/refuză ^(?) prelungirea omologării CE de tip cu privire la dispozitivul de cuplare și rezistența montajului său pe tractor.
.....
16. Locul:
17. Data:
18. Semnătura:

(¹) După caz, se menționează dacă este prima, a doua, etc. prelungire a unei omologări CE de tip pentru componente.

(²) Se barează ce nu corespunde.

ANEXA V

Amplasarea și metoda de fixare a plăcuțelor și inscripțiilor regulamentare pe corpul tractorului

1. GENERALITĂȚI

- 1.1. Toate tractoarele forestiere și agricole trebuie să fie prevăzute cu plăcuțe și inscripții regulamentare, descrise în punctul următor. Plăcuțele și inscripțiile sunt atașate atât de către constructor, cât și de către reprezentantul său autorizat.

2. PLĂCUȚA DE IDENTIFICARE A CONSTRUCTORULUI

- 2.1. Plăcuța de identificare a constructorului, după modelul prezentat în apendicele la prezenta anexă, trebuie atașată ferm, într-o poziție vizibilă și ușor accesibilă, pe o piesă care nu este destinată să fie înlocuită în timpul exploatarei. Ea trebuie să indice, lizibil și permanent, următoarele informații în ordinea indicată.

- 2.1.1. Numele constructorului.

- 2.1.2. Tipul tractorului (și varianta, dacă este necesar).

- 2.1.3. Număr de omologare CE de tip:

Numărul de omologare CE de tip est compus din litera minusculă „e” urmată de codul distinctiv [literă (litere) sau cifră] al statului membru care a acordat omologarea CE de tip:

1 pentru Germania; 2 pentru Franța; 3 pentru Italia; 4 pentru Țările de Jos; 5 pentru Suedia; 6 pentru Belgia; 7 pentru Ungaria; 8 pentru Republica Cehă; 9 pentru Spania; 11 pentru Regatul Unit al Marii Britanii; 12 pentru Austria; 13 pentru Luxemburg; 17 pentru Finlanda; 18 pentru Danemarca; 19 pentru România; 20 pentru Polonia; 21 pentru Portugalia; 23 pentru Grecia; 24 pentru Irlanda; 26 pentru Slovenia; 27 pentru Slovacia; 29 pentru Estonia; 32 pentru Letonia; 34 pentru Bulgaria; 36 pentru Lituania; 49 pentru Cipru și 50 pentru Malta,

și numărul omologării de tip care corespunde numărului certificatului de omologare de tip eliberat pentru tipul de vehicul respectiv.

Se plasează un asterisc între litera „e” urmată de codul distinctiv al țării care a acordat omologarea CE de tip și numărul omologării.

- 2.1.4. Numărul de identificare al tractorului.

- 2.1.5. Valorile maxime și minime pentru sarcina de încărcare maximă admisă a tractorului, în funcție de gama de tipuri posibile de pneuri cu care poate fi echipat tractorul.

- 2.1.6. Sarcina maximă admisă a vehiculului pe fiecare axă a tractorului, în conformitate cu tipurile posibile de pneuri cu care poate fi echipat; aceste informații trebuie indicate în următoarea ordine: din față către spate.

- 2.1.7. Masa (masele) remorcabilă (remorcabile) admisă (admise) din punct de vedere tehnic: conform referințelor de la punctul 1.7 din anexa I.

- 2.1.8. De asemenea, statele membre pot cere, pentru tractoarele importate pe piețele lor, ca, alături de denumirea constructorului, să fie indicată și țara unde s-a realizat asamblarea finală, dacă aceasta s-a făcut în altă țară decât în țara constructorului, dar nu într-un stat membru al Comunității.

- 2.2. Constructorul poate da informații suplimentare mai jos sau în partea laterală a inscripțiilor obligatorii, la exteriorul unui dreptunghi marcat în mod clar care cuprinde numai informațiile menționate de la punctul 2.1.1 la punctul 2.1.7 (a se vedea exemplul plăcuței constructorului).

3. NUMĂRUL DE IDENTIFICARE AL TRACTORULUI

Numărul de identificare al tractorului este o combinație fixă de caractere, atribuită de constructor fiecărui tractor. Scopul său este să asigure – fără a mai fi nevoie de alte indicații – identificarea precisă a fiecărui tractor, și în special a tipului acestuia, prin intermediul constructorului, pentru o perioadă de 30 de ani.

Identificarea numărului va ține cont de următoarele indicații:

- 3.1. Trebuie să fie marcat pe plăcuța de identificare a constructorului și, de asemenea, pe șasiu sau pe o structură similară.
 - 3.1.1. Trebuie să fie marcat, pe cât posibil, pe un singur rând.
 - 3.1.2. Trebuie să fie marcat pe șasiu sau pe altă structură similară, pe partea frontală dreaptă a vehiculului.
 - 3.1.3. Trebuie să fie situat într-o poziție ușor vizibilă și accesibilă, printr-o metodă cum ar fi ciocănirea sau ștanțarea, astfel încât să nu poată fi șters sau deteriorat.

4. CARACTERE

- 4.1. Pentru toate inscripțiile prevăzute la punctele 2 și 3 se utilizează alfabetul latin și cifrele arabe. Cu toate acestea, literele romane prevăzute la punctele 2.1.1 și 3 trebuie să fie majuscule.
- 4.2. Pentru indicațiile numărului de identificare al tractorului:
 - 4.2.1. nu este permisă folosirea literelor „I”, „O” și „Q” și a cratimelor, asteriscurilor și altor semne speciale;
 - 4.2.2. înălțimea minimă a literelor și cifrelor trebuie să fie următoarea:
 - 4.2.2.1. 7 mm pentru caracterele marcate direct pe șasiu, cadru sau altă structură similară a tractorului,
 - 4.2.2.2. 4 mm pentru caracterele de pe plăcuța de identificare a constructorului.

Exemplu de plăcuță de identificare a constructorului

Următorul exemplu nu aduce în niciun fel vreun prejudiciu datelor care pot fi introduse efectiv pe plăcuța de identificare a constructorului: exemplul este dat numai în scop informativ.

FABRICA DE TRACTOARE STELLA

Tip: 846 E

Număr CE: e*1*1 792

Număr de identificare: GBS18041947

Masa totală admisă (*): de la 4 820 la 6 310 kg

Sarcina admisă pe axa din față (*): de la 2 390 la 3 200 kg

Sarcina admisă pe axa din spate (*): de la 3 130 la 4 260 kg

(*) în funcție de pneuri

Masa remorcabilă admisă:

- masa remorcabilă fără frânare: 3 000 kg
 - masa remorcabilă cu frânare independentă: 6 000 kg
 - masa remorcabilă cu frânare prin inerție: 3 000 kg
 - masa remorcabilă cu sistem de frânare asistată (hidraulică sau pneumatică): 12 000 kg
-

Apendice

MODEL

Denumirea administrației

Anexă la certificatul de omologare CE pentru un tip de tractor cu privire la amplasarea și metoda de fixare a plăcuțelor și inscripțiilor regulamentare pe corpul tractorului

(Articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2003/37/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 privind omologarea de tip a tractoarelor agricole sau forestiere, a remorcilor acestora și a echipamentului remorcat interschimbabil, împreună cu sistemele, componentele și unitățile lor tehnice separate)

Nr. omologării CE de tip.:

1. Marca tractorului sau firma constructorului:

.....

2. Tipul și, dacă e cazul, denumirea comercială a tractorului:

.....

3. Numele și adresa constructorului:

.....

4. Numele și adresa reprezentantului autorizat al constructorului, după caz:

.....

5. Data la care tractorul a fost prezentat în vederea omologării CE de tip:

.....

6. Serviciul tehnic care răspunde de efectuarea încercărilor în vederea omologării de tip:

.....

7. Data raportului eliberat de acest serviciu:

.....

8. Numărul raportului eliberat de acest serviciu:

.....

9. Se acordă/refuză omologarea CE de tip referitoare la amplasarea și metoda de fixare a plăcuțelor și inscripțiilor regulamentare pe corpul tractorului ⁽¹⁾.

10. Localitatea:

11. Data:

12. Semnătura:

13. Următoarele documente, care poartă numărul omologării CE de tip indicat mai sus, se anexează la prezentul document:

..... desene cu dimensiuni;

..... schița sau fotografia poziției și metodei de fixare a plăcuțelor și inscripțiilor regulamentare pe corpul tractorului.

Datele se pun la dispoziția autorităților competente ale celorlalte state membre, la cererea acestora.

14. Observații:

.....

.....

.....

(1) Se barează ce nu corespunde.

ANEXA VI

COMANDA FRÂNELOR VEHICULELOR REMORCATE ȘI CUPLAREA SISTEMULUI DE FRÂNARE ÎNTRE TRACTOR ȘI VEHICULELE REMORCATE

1. Dacă tractorul dispune de un sistem de comandă a frânei pentru vehiculul remorcat, acesta trebuie să poată fi acționat atât cu mâna, cât și cu piciorului, acționarea și operarea lui fiind posibilă de pe scaunul șoferului, fără ca funcționarea sa să fie afectată de funcționarea vreunui alt sistem de comandă.

Dacă tractorul este echipat cu un sistem de cuplare hidraulic sau pneumatic, situat între tractor și masa remorcabilă, se prevede o comandă unică pentru frâna de serviciu a celor două vehicule.

2. Sistemele de frânare utilizate pot fi sisteme ale căror caracteristici sunt definite în anexa [I] a Directivei [76/432/CEE] privind sistemele de frânare ale tractoarelor agricole sau forestiere pe roți.

Echipamentul trebuie să fie proiectat și realizat în așa fel încât să asigure că operarea tractorului nu este afectată negativ în cazul unei avarii sau a unei defecțiuni a dispozitivului de frânare a vehiculului remorcat sau în cazul rupturii cuplajului.

3. Când cuplajul dintre tractor și vehiculul remorcat este hidraulic sau pneumatic, trebuie să fie îndeplinite una dintre următoarele condiții:

3.1. Cuplajul hidraulic:

Cuplajul hidraulic trebuie să aibă o comandă unică.

Aceasta trebuie să fie compatibilă cu standardul ISO 5676 din 1983, partea proeminentă fiind situată pe tractor.

Acționarea sistemului de comandă trebuie să permită transmiterea de presiune 0 către capul de cuplaj aflat în poziție de repaus; presiunea de lucru trebuie să fie de cel puțin 10 și de cel mult 15 MPa.

Nu trebuie să fie posibilă deconectarea sursei de energie de la motor.

3.2. Cuplajul pneumatic:

Cuplajul dintre tractor și vehiculul remorcat trebuie să dispună de două tipuri de comandă: comandă automată și comandă de frânare directă, care funcționează pe baza creșterii presiunii.

Capul de cuplaj trebuie să fie compatibil cu standardul ISO 1728 din 1980.

Prin acționarea sistemului de comandă, presiunea de lucru trebuie să fie de cel puțin 0,65 și de cel mult 0,8 MPa pentru a fi transmisă capului de cuplaj.

Apendice

MODEL

Denumirea administrației

**ANEXĂ LA CERTIFICATUL DE OMOLOGARE CE PENTRU UN TIP DE TRACTOR, CU PRIVIRE LA
COMANDA FRÂNELOR VEHICULULUI REMORCAT**

(Articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2003/37/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 privind omologarea de tip a tractoarelor agricole sau forestiere, a remorcilor acestora și a echipamentului remorcat interschimbabil, împreună cu sistemele, componentele și unitățile lor tehnice separate)

Nr. omologării CE:

1. Marca tractorului sau firma constructorului:

.....
.....

2. Tipul și, după caz, denumirea comercială a tractorului:

.....

3. Numele și adresa constructorului:

.....

4. Numele și adresa reprezentantului autorizat al constructorului, după caz:

.....

5. Descrierea componentelor și/sau a caracteristicilor sistemului de frânare al vehiculului remorcat:

.....

6. Data la care tractorul a fost prezentat pentru încercare în vederea omologării CE de tip:

.....

7. Serviciul tehnic responsabil cu efectuarea încercărilor în vederea omologării de tip:

.....

8. Data raportului eliberat de acest serviciu:

.....

9. Numărul raportului eliberat de acest serviciu:

.....

10. Se acordă/refuză omologarea CE de tip cu privire la comanda frânelor vehiculului remorcat ⁽¹⁾.

11. Localitatea:
12. Data:
13. Semnătura:
14. Următoarele documente, care poartă numărul de omologare CE de tip indicat mai sus, se anexează la acest document:
..... schița sau fotografia componentelor relevante ale tractorului.
Aceste date trebuie se pun la dispoziția autorităților competente ale celorlalte state membre, la solicitarea acestora.
15. Observații:
.....
.....

(¹) Se barează ce nu corespunde.

ANEXA VII

PARTEA A

Directiva abrogată și lista modificărilor ulterioare

(menționate la articolul 10)

Directiva 89/173/CEE a Consiliului

(JO L 67, 10.3.1989, p. 1)

Punctul XI.C.II.7 din anexa I la Actul de aderare din 1994

(JO C 241, 29.8.1994, p. 207)

Directiva 97/54/CE a Parlamentului European și a Consiliului

(JO L 277, 10.10.1997, p. 24)

numai în ceea ce privește trimiterea la Direc-
tiva 89/173/CEE din articolul 1 prima liniuță

Directiva 2000/1/CE a Comisiei

(JO L 21, 26.1.2000, p. 16)

Punctul I.A.33 din anexa II la Actul de aderare din 2003

(JO L 236, 23.9.2003, p. 62)

Directiva 2006/26/CE a Comisiei

(JO L 65, 7.3.2006, p. 22)

numai în ceea ce privește trimiterea la Direc-
tiva 89/173/CEE din articolul 4 și anexa IV

Directiva 2006/96/CE a Consiliului

(JO L 363, 20.12.2006, p. 81)

numai în ceea ce privește trimiterea la Direc-
tiva 89/173/CEE din articolul 1 și punctul A
31 din anexă

PARTEA B

Termene de transpunere în dreptul intern și de aplicare

(menționate la articolul 10)

Directiva	Data limită de transpunere	Data de aplicare
89/173/CEE	31 decembrie 1989	—
97/54/CE	22 septembrie 1998	23 septembrie 1998
2000/1/CE	30 iunie 2000	—
2006/26/CE	31 decembrie 2006 ⁽¹⁾	—
2006/96/CE	1 ianuarie 2007	—

⁽¹⁾ În conformitate cu articolul 5 din Directiva 2006/26/CE:

- „(1) Cu efect de la 1 ianuarie 2007, în ceea ce privește vehiculele care îndeplinesc cerințele prevăzute de Directivele 74/151/CEE, 78/933/CEE, 77/311/CEE și, respectiv, 89/173/CEE, astfel cum sunt modificate prin prezenta directivă, statele membre nu pot, din motive legate de obiectul directivei în cauză:
- (a) să refuze acordarea omologării CE de tip sau a omologării naționale;
- (b) să interzică înregistrarea, vânzarea sau intrarea în circulație a unui astfel de vehicul.
- (2) Cu efect de la 1 iulie 2007, în ceea ce privește vehiculele care nu îndeplinesc cerințele prevăzute de Directivele 74/151/CEE, 78/933/CEE, 77/311/CEE și, respectiv, 89/173/CEE, astfel cum sunt modificate prin prezenta directivă, și, din motive legate de obiectul directivei în cauză, statele membre:
- (a) nu mai acordă omologarea CE de tip;
- (b) pot refuza acordarea omologării naționale.
- (3) Cu efect de la 1 iulie 2009, în ceea ce privește vehiculele care nu îndeplinesc cerințele prevăzute de Directivele 74/151/CEE, 78/933/CEE, 77/311/CEE și, respectiv, 89/173/CEE, astfel cum sunt modificate prin prezenta directivă, și, din motive legate de obiectul directivei în cauză, statele membre:
- (a) consideră că certificatele de conformitate care însoțesc vehiculele noi în conformitate cu dispozițiile Directivei 2003/37/CE nu mai sunt valabile în sensul articolului 7 alineatul (1);
- (b) pot refuza înregistrarea, vânzarea sau intrarea în circulație a unui astfel de vehicul nou.”

ANEXA VIII

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Directiva 89/173/CEE	Directiva 2006/26/CE	Prezenta directivă
Articolul 1		Articolul 1
Articolul 2 alineatul (1) formula introductivă	Articolul 5 alineatul (1) formula introductivă	Articolul 2 alineatul (1) formula introductivă
Articolul 2 alineatul (1) prima – a șasea liniuță		—
Articolul 2 alineatul (1) formula finală		—
	Articolul 5 alineatul (1) literele (a) și (b)	Articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b)
Articolul 2 alineatul (2)		Articolul 2 alineatul (1) al doilea paragraf
—	Articolul 5 alineatul (2)	Articolul 2 alineatul (2)
—	Articolul 5 alineatul (3)	Articolul 2 alineatul (3)
Articolele 3 și 4		Articolele 3 și 4
Articolul 5 alineatul (1)		Articolul 5 primul paragraf
Articolul 5 alineatul (2)		Articolul 5 al doilea și al treilea paragraf
Articolele 6-9		Articolele 6-9
Articolul 10 alineatul (1)		—
Articolul 10 alineatul (2)		Articolul 10
—		Articolele 11 și 12
Articolul 11		Articolul 13
Anexele I – VI		Anexele I – VI
—		Anexa VII
—		Anexa VIII

Prețul abonamentelor în 2010
(fără TVA, inclusiv cheltuieli de transport pentru expediere simplă)

Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	1 100 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, versiunea tipărită + CD-ROM, ediție anuală	22 de limbi oficiale ale UE	1 200 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria L, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	770 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, CD-ROM, ediție lunară (cumulat)	22 de limbi oficiale ale UE	400 EUR pe an
Supliment la Jurnalul Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice), CD-ROM, ediție bisăptămânală	Multilingv: 23 de limbi oficiale ale UE	300 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria C – Anunțuri de concurs	Limbă (limbi) în funcție de concurs	50 EUR pe an

Abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, care apare în limbile oficiale ale Uniunii Europene, este disponibil în 22 de versiuni lingvistice. Jurnalul Oficial cuprinde seriile L (Legislație) și C (Comunicări și informații).

Pentru fiecare versiune lingvistică se încheie un abonament separat.

În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 920/2005 al Consiliului, publicat în Jurnalul Oficial L 156 din 18 iunie 2005, care prevede că, temporar, instituțiile Uniunii Europene nu au obligația de a redacta toate actele în irlandeză și nici de a le publica în această limbă, *Jurnalele Oficiale* publicate în limba irlandeză se comercializează separat.

Abonamentul la Suplimentul Jurnalului Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice) cuprinde toate cele 23 de versiuni lingvistice oficiale într-un singur CD-ROM multilingv.

La cerere, abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* conferă dreptul de a primi diverse anexe ale Jurnalului Oficial. Abonaților li se semnalează apariția anexelor printr-un aviz către cititori inclus în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Formatul CD-ROM va fi înlocuit în cursul anului 2010 cu formatul DVD.

Distribuire și abonamente

Abonamente la diverse periodice destinate vânzării, precum abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, pot fi contractate prin agențiile noastre de vânzări.

Lista agențiilor de vânzări este disponibilă la adresa:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_ro.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) oferă acces direct și gratuit la dreptul Uniunii Europene. Acest site permite consultarea *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*, inclusiv a tratatelor, a legislației, a jurisprudenței și a actelor pregătitoare ale legislației.

Pentru mai multe informații despre Uniunea Europeană, consultați: <http://europa.eu>

